

PÉTERFAI JÁNOS ISTVÁN

MENNY ÉS ÉG FIAI

(Péterfai János István művei – 4. kötet)

RSFK Könyvtár 4.

Kiadja: „A Régi Sci-Fi Kedvelői csoport”

Írta: Péterfai János István

Szerkesztette: Györgyi Ákos

Készült: 2023-ban

A sorozatban megjelent:

1. Péterfai János István: Holdbéli Türkiz Tengerek
2. Péterfai János István: Mítikus és mesés hősök
3. Péterfai János István: Mesék Birodalma

Tartalom

BEVEZETÉS JELEN KÖTET ELÉ.....	6
BÁL AMBER KIRÁLY	7
I. NARU - Bál Amber az Atilnál.....	9
II. NARU - Bál Amber átkel a Rhá folyón	16
III. NARU - Bál Amber megveri a keleti gótokat.....	22
IV. NARU - Csillga bevonulása.....	27
V. NARU - Daltár mondája.....	32
VI. NARU - Vithimir harcai	36
VII. NARU - A nyugati gótok leverése.....	40
VIII. NARU - Adrianapolisz.....	46
IX. NARU - Betörés Egyiptomba.....	49
X. NARU - Bál Amber haza tér	55
XI. NARU - Bál Amber átadja a főkirályságot.....	59
XII. NARU - Bál Amber köremlékbe megy	63
KAR ATON MENNY FIA	67
I. NARU: KAR ATON IFJÚSÁGA.....	69
II. NARU: TÜNDÉREK A BEREKBEN	73
III. NARU: KAR ATON KÓSZÁL	77
IV. NARU: TÜNTILLA TÜNDE	81
V. NARU: MESÉLŐS MONDÁJA.....	86
VI. NARU: OLYMPIODÓROSZ KÖVETSÉGE KAR ATONHOZ.....	93
VII. NARU: NAPFELMUTATÁS.....	97
VIII. NARU: MONDÓZÓ ÉS ABAROS HADJÁRATA.....	101
IX. NARU: KAR ATON MEGKORONÁZÁSA	111

X. NARU: KAR ATON LÁNYAI	116
XI. NARU: KAR ATON MU FÖLDJÉN	122
XII. NARU: KAR ATON FÉNYBE MEGY	128
UL DIN MENNY FIA	131
I. NARU: UL DIN MEGKÉRI NÉNUA KEZÉT	133
II. NARU: UL DIN HARCBA SZÁLL	138
III. NARU: CSATÁK ÉS CSATÁK	143
IV. NARU: GAINAS HALÁLA.....	148
V. NARU: A KENYÉR ÜNNEPE	151
VI. NARU: IGRISZ MONDÁJA	155
VII. NARU: TÁMADÁS EGYIPTOM ELLEN	163
VIII. NARU: UL DIN NAGY TÁMADÁSA.....	167
IX. NARU: UL DIN HARCAI	174
X. NARU: UL DIN ERESDRE MEGY	181
XI. NARU: UL DIN HUNNIVÁRBAN.....	185
XII. NARU: UL DIN ÉS A TÖRPÉK	189
MÁRTON ÉG FIA	193
ATILLA MENNY FIA	201
I. NARU: ETELE SZÜLETÉSE	203
II. NARU: A TÁLTAS	205
III. NARU: MAYA ÁLMA	207
IV. NARU: UTAZÁS NYUGATRA.....	208
V. NARU: WULFARRAL BARÁTSÁG.....	213
VI. NARU: RÉKA.....	218
VII. NARU: VILÁG NAGY CSATÁJA	222
VIII. NARU: ITÁLIA.....	224
CSICSI KIRÁLY	227

TOMURIS	229
MÉN	231
HAD	233
HADAK UTA.....	234

BEVEZETÉS JELEN KÖTET ELÉ

Ha bárkit megkérdeznénk, mit is tud a hunokról, a Hun birodalomról, biztosak lehetünk, hogy azonnal egy nevet emlegetnének fel, Atilláét. Ő volt az a történelmi személy, akiről megannyi könyv és film született, és az emberek fejében úgy szerepel, mint aki egymaga testesítette meg a Hun birodalmat, Ő hozta létre és halála után vele enyészett el.

Pedig ez nem így van. Mint ahogy a Hun birodalom sem tűnt el a halálával, úgy annak kezdete sem hozzá kötődik. A Hun birodalom előtte is nagy volt és utána sem enyészett el. De az tény, hogy az Ő hódításai révén érte el legnagyobb kiterjedését. Továbbá Atilla nyugati világban tett kalandozásai gondoskodtak róla, hogy örökre beírja nevét azon országok történelmébe is.

Ez a könyv viszont nem csak Róla szól.

Őseiről, akik nem kisebb feladatot hajtottak végre, mint a Hun birodalom európai jelenlétének megteremtését, hatalmuk megszilárdítását, hatalmas küzdelmek, harcok árán, amire későbbi utódaik, így Atilla is méltán alapozhattak.

Így olvashatunk Bál Amber, Kar Aton, Ul Din és Márton tetteiről. A történetek során észrevétlenül a múlt rejtélyes világába csöppenünk, különös népekkel találkozunk, régen eltűnt tájakon barangolunk, megismerkedhetünk az emberek napi életével, örömeivel, bánatával, küzdelmeivel és harcaival.

BÁL AMBER KIRÁLY

I. NARU - Bál Amber az Atilnál

Szél lebben a lomb közt, fű rezdül a síkon,
Lövell egy fénysugár, kék éjbe hasítón,
Keleten szent Udu tündököelve kel fel,
A pityek mállanak, közeleg a reggel.

Sóhajt egyet a föld, aztán megrázkódik,
Halk morajlást hallat, valamin bánkódik?
Nő a robaj egyre, a föld nyög, dübörög,
Itt a világvége? Az ég is mennydörög!

Dehogy dörög az ég, szép ez a pity mállat,
Hajló és Hajnalló hívja Nap apánkat,
Na-Pa, az Égi Úr, gyémánt kékét forgat,
Szertefoszlik az éj, a setét irtózat.

A pityek mállanak, eljött szép Pitymallat,
Az ébredő lények zöme hangot hallat,
De a föld dübörög, rázza ezer vad ló,
Kemény kövön csattan milliónyi patkó.

Keleten kél a Nap, tűzsugára fényes,
Fényében had halad, fényes, tüneményes.
Lovaik patkója rengeti a földet,
Több százezer patkó követet mennydörget.

Dübörög a hadnép, ezer ló patkója
Ezer közetréteg hangos dobbantója,
Innen a hadsereg földrengető hangja,
Ennek a seregnek menneiei a rangja.

Amint hajnallódik, a pityek mállanak,
Csillagok fényei ezüstbe váltanak,
Setétlő háttérből lovasok ömlenek,
A hun emberárnyak alakot öltenek.

Kelet büszke népe rohanó sereggel,
Folyó víz partjára támad ezen reggel,
Hun sereg dübörög az Atil partjára,
Nagy Atil bal partja kelet büszke vára.

Szél és fű lengedez, inog, mozog, rezeg,
Kelet irányából jó a hun hadsereg,
Csattog a lópatkó, csillognak a fémek,
Jönnek a vitézek, napkeleti fények.

Cseng és bong a sok fém, vas, bronz, acél csendül,
Miközben a tájon éjszakai csend ül,
Jönnek a lovasok, több százezer ember,
Ez a hun hadsereg minden hadat megver.

Felrobog a hun had nagy Volga partjára,
Rhá nagy folyamának keleti házára.
A Víz háza a Part, ott állnak a hunok,
Seregük szépségén roppantul ámulok.

Mennyi ezer Ház ott, nemzet és nemzetség,
Fiatal bajnokok, okos vezetőség,
Szumer és Egyiptom tőlük keletkezett,
Kína sem marad el e két ország megett.

Bál-Amber lovagol, ruhája csillogó,
Arany, ezüst, bíbor, sejtelmes fényt adó.
Paripáján páncél, tükör feje felett,
Mintázza a Napot, nagy kard keze mellett.

Lándzsája aranyból, selyem a ruhája,
Kezében arany pajzs, tölgyből van a fája,
Fehér lován nyereg, arany kengyel rajta,
Íj és teli tegez, tör van nála, s balta.

Haja, mint az arany, a vállára omlik,
Kezében csatabárd, feketén komorlik.
Bál a Nagy Ragyogás, Bálember fénybe megy,
Mögötte harcosok, igaz csillag elegy.

Körülötte hunok, büszke főnemesség,
Égnek már a vágytól, harcba, hogy kövessék.
Kádár, Kál s Bá-En-Ré három fítestvére
Nagy Turul nemzetség három fővezére.

Apja, Torda hátrébb, balra Szukes, Rádi,
Jobbra Ölbő, Váci, Béli és Karádi,
Szemben, túl a vízen, lovasok vágtatnak,
Nyugati testvéri a hatalmas hadnak.

Hömpölyög a folyam, Rhá isten folyója,
Minden Fő-Jó vize az Ég legfőbb jója.
Ahol van víz bőven, virágzik az élet,
Víz nélkül az élet elvetélt kísérlet.

A Víz Isten helye, Isten nedves fénye,
Olyan, mint folyó fém, Isten tüneménye.
Vul-Ga a Fény-Háza, A-Til a Víz-Csillag,
Sejtelmes nagy folyó, iszamós tündérlak.

Csónakon átevez túlról egy követség:
- Bál Amber, megkérünk, nagy királyi felség,
Segítsd meg népünket, a testvérség okán.
Redők szaladnak szét Bál-Amber homlokán.

- Kérünk téged Nagyúr, segítsd meg népedet,
Mi is hunok valánk, Bor-Istenünk mellett.
Ránk tört észak népe, gótok veszedelme,
Igen pimasz rabló, és durva ökelme.

- Ti hunok nyugaton, milyen az erőtök?
Nagy fejetek helyén van kövér sütőtök!
Hagyátok magatok, legyőztek a gótok,
Ami miatt magam sokat futok, lótok!

Sereget szerveztem a hunok népéből,
Amikor a hír jött, a gótok létéről.
Abban reménykedem, szétverem a gótot,
Amikor Istenem erre ad egy módot.

- Uram, király uram, mi magyarok vagyunk,
Magyarként születünk, és, mint hun, meghalunk,
Egy nyelvet beszélünk, uram, fényes Magúr,
Ki vagy hun nemzetnél most büntető Hadúr.

Kérlek ezért, Uram, segítsd a szkúthákat,
Régebbi nevünkön ősi Nap csudákat!
Kérlek, hatalmas úr, támadj Napnyugatra,
Támadj rá a gótra, a barbári hadra.

- Mi a neved követ? - Bál-Ember kérdezé,
Követ habozását épp, hogy észre vevé.
- Balaton a nevem, nem biztos, hogy érted,
Mégsem hazudozom, ha a nevem kérded.

- Itt egy szintiszta hun, mondom, neved értem,
Miből bizton tudom, megmentésed érdem!
- Így igaz! - dörmögtek a hunok királyi,
Egész emberiség legvirágzóbb fái.

Uram, nagy Bál-Amber, a gótok betörtek,
Népemből sok ezret csatában megöltek,
Húszezres seregünk, sajnós, odaveszett,
A gót tízszer annyi, s még annyi érkezett.

Bál-Aton értelme Aton Ragyogása,
Érti ezt a hun nép, a magyarok háza.
- Ne hidd azt, te követ, más bolygóról jöttünk,
Mikor ezen tájon ippeg kikötöttünk.

Bál-Ember az égre figyelőn tekinte,
Honnan az Úristen kegyesen leinte.
Egy szemmel sugároz fénykévét a földre,
Melyet arany színnel szerteséjjel önt le.

Ám a Naptól arrébb istenarc derenge,
Bál-Amber figyel, a földréteg reng-e?
Nem reng a földréteg, Isten arcát látja,
Leborulni, sereg! - szája ezt kiáltja.

Magát földre veti, hódol a nagy Tennek,
Emberarcú lénynek, Teremtő istennek.
Az egész magyar had arccal a föld felé
Veté magát rögtön, s arcát felemelé.

Feltekint az égre, látja Teremtőjét,
A hatalmas Is-Tent, minden nemek tőjét.
Isten szeme ragyog, szereti a népét,
Millió sugárral cirógtatja képét.

Mennydörögve szólal az Úristen maga,
Midőn fényhálót sző aranyló csillaga,
A Nap fényhálót sző, Istenünk morajlik,
Hunok fényes hada a földön meghajlik.

- Kicsiny kis porszemek, szeretlek bennetek,
Imádjatok engem, mást nem kell tennetek.
Ha jó a Setét úr, szólítsatok engem,
A gonosz Setétet van módom levernem!

Megvédlek bennetek, míg a világ világ,
Amíg a Napisten az egekből kilát!
Gyönyörű emberarc, haja arany, omló,
Szeme világoskék, homloka komorló.

Ezt mondja az Isten, ki a Mindig, Minden,
Világ teremtője mindenféle szinten,
Ő a kezdet, s a vég, anyag és a foton,
Maga a Mindenség, mindenféle fokon.

Hunok hadserege csendben imádkozik,
Istennek szívében szeretet lakozik:
- Tiétek e bolygó, bánjatok jól vele,
Égig érő fának ez egyik levele.

Bál-Amber feltérdel, keresztet vet magán,
Azután talpra áll, széjjeltekint hadán:
- Istenért, népünkért, hazánkért kiállunk,
Harcba megyünk értük, vagy kutyává válunk!

Bál Amber a kardját magasba emeli,
Felszikrázik a kard, fényét szerteveti,
- Induljon a hun had, Atilon keresztül,
Isten népe, a hun, a folyón átlendül.

Sok ezernyi csónak, sajka, hajó, bárka
Hordja most a hadat a túlsó határba.
Mi lesz ebből egek? Lesz itt ramazuri,
Magyar hadseregnek lesz itt úri-muri.

Hunok tenger hada hajókat ácsolgat,
Jó legfőbb druida, sokat tanácsolgat,
Bál-Amber hallgatja, s bólint a tanácsra,
Szükség leend rögtön ezer hajóácsra.

Tengerbíró hajók készülnek sorjába,
Fémsarkantyút tesznek a hajók orrjába,
Kaszok tengerére úszik majd a flotta,
Amint a hun hadat túlpartra rakodta.

Kaszok sós tengerén lassú hull-máll játszik,
Ez a Kerek-tenger, hol sós víz hullámszik,
Nincsen lefolyása Ó-Keán vizébe,
Ne hidd, hogy e tenger partjáról kilépe.

Kerek-tenger alján perzsák birodalma,
A fránya perzsáknak növekszik hatalma.
Médek laknak ottan, s mellettük hürkánok,
Hunok szent házából pártus maradványok.

Nyugati partokon Albánia fekszik,
Mögötte Arménföld felfelé törekszik,
Kaukázus mentén sok ősnép éldegél,
Köztük magyar törzsek, mit hagyomány regél.

Keleti partjain sós Kerek-tengernek,
Dakák laknak ottan, urai a sztyeppnek,
Mellettük ős Meták, szumer Matta-Géták,
Robogó hun Heták, Yeták, Massza-Héták.

Don folyón ácsolják a nagyobbik flottát,
Bizáncra fog menni, amint megácsolták,
Lesz tengeri csata, Bizáncnak hajóit
A pokolra küldik, lesz sok hun hajó itt!

Majótisz tengere Majótáknak partja,
Magyóták őrzik azt, magyótáknak kardja.
Nagy titkok rejlenek Mejótság partjain,
Kik lakták e partot idők hajnalain.

Bal-Aton, a szittyá, szkúthák fővezére,
Átkel az Atilon, saját földre ére.
Szól az embereknek: - Hírt vigyetek gyorsan!
Megjöttek a hunok! - s tízezer kürt harsan.

Fegyverkezik a nép, szkúták és szár-maták,
Ősi magyar népek, vitéz ara-aták.
Nagy harcok leendnek, csaták következnek,
Törzsek más törzsekkel, vérrel szövetkeznek.

Fenn a magas Égben az Úristen figyel,
Fényes szemét semmi sem kerülheti el.
Mindent kiszámított, mindent megtervezett,
Hogy szerez győzelmet a setétség felett.

Mint veri le Rómát, a rabszolgatartót,
Hogy döfi Rómába a hunni vaskardot,
Miként rendezi át a Föld arculatját,
Hová irányítja hunok király atyját.

II. NARU - Bál Amber átkel a Rhá folyón

Rá, avagy Ré isten folyója hömpölyög,
Hatalmas e folyó, nem csermely, nem kölyök,
Nem kicsinyke víz-ér, hatalmas áradás,
Hátán által kelni igazi fáradás.

Rhá folyója csillog, mint a Nap, csillámló,
Nagy víz csillámhátán átkelhet ezer ló.
Csillogó a folyó, mint kígyó, kanyargó,
Erre hajózott a mitikus Argó.

Széles a vízfolyam csillámló felszíne,
Két partján zöldellő a dús növény színe.
Ez a Rhá, az Atil, a Volga hazája,
Hol a csillámló víz a partokat járja.

Egykoron a tenger messze napkeletre
Széltében kiterjed, széles a víz medre,
Túl az Aral-tavon mosta a partokat,
Égei-tengerről vitte a hajókat.

Azután a tenger lassan kiszáradott,
Részeire vált szét, felére apadott.
Nagy Fekete-tenger elvált a Kaszpitól,
Kaszpi és az Aral egymás hullámitól.

Bál-Amber a zöldben bóklászik magában,
Emberformát képzel minden lombos fában,
Várja, míg egy csapat átkel a folyamon,
Több tízezer harcos a csobogó habon.

Egy pilinkó ugrik Bál-Amber elébe,
Kajánul vigyorog a kis törpe képe.
Bál-Amber a lovát könnyű szerrel tartja,
Az erdei ösvény talaján forgatja.

Mondja a pilinkó: - Bál-Amber mit hoztam?
A te érdekedben már rég elkoboztam,
Ez lesz a jelvényed, mostan tiéd leszen,
Ha itt megkeresed a zöldellő gyepen.

A pilinkó ugrik, táncol, libben, lebeg,
Körötte forgószél, hol hideg, hol meleg,
Nagy zsvány e törpe, útjai titkosak,
Lábának nyomai enyhén harmatosak.

Eltűnt a pilinkó, enyésző, tűnő láng,
Megrezdül sok bokor, cserje, rózsza, katáng.
Bál-Amber a fűben acél fegyvert talál,
A kard Kelet-Vihar, tüzes tűr, fagyhalál.

Bál-Amber a kardot enmagához veszi,
És, mint ajándékot, kardhüvelybe teszi.
Zöld bokrok suttognak, a lombok susognak,
Mit hoz a világra a sejtelmes holnap?

Tanácsot ültenek a hunok vezéri,
Bál-Amber szavukat joggal, s okkal kéri.
Hadi tervet szőnek, okosat, ravaszat,
Hol, s mikor döfjenek Gótországba vasat.

Amint tanácskoznak, hírnök jó keletről,
Messze Ázsiából, egy hun hadseregtől.
Mondja a hun hírnök: - Győztünk Indiában,
Esős, meleg, forró déli Gond-hazában.

Gond-Vána messze van, ott laknak a gondok,
Nem Egyisten hívők? Akkor sültbolondok,
Nem Budát imádják, nincs Égisten náluk,
Bál-Amber nyugtázza, már miénk országuk.

Bál-Amber, Ég Fia, a haditerv szerint,
Indítja seregét, kardja előre int.
Kádár északra megy, ott kel át a Volgán,
Ott Szár-Mata testvér segít hadi dolgán.

Szár-Maták királyi fenséges, ős Madák,
Mada földről jövők, régi Ara-Aták,
Szár-Mada csapattal Kádár lovagolva
Kék Don felé siet, ez most legfőbb dolga.

Kál fényes csapata dél irányba vágat,
Átkel az A-Tilon, követi száz század,
Alánföldre indul, osszéték földjére,
Isszédonok közé, jászok közé tére.

Onnan a sereggel a Don felé támad,
Átkel a Don folyón, rohan a hun Rá had.
Dél felől karolja gótok szállásait,
Ellenségét öli, pátyolja társait.

Bá-En-Ré, a kisöcs, tízezer harcossal,
Délirányba vonul, lovas fogatokkal,
Majótisz-tengernek déli szögletére,
Oda vonul csendben, Kubán mellékére.

Hajókkal a Krímbe átsap gyors rohammal,
Támadja a Krímet hun és szabir haddal.
Kerecs város a cél, el kell azt foglalni,
A gót helyőrséget a vízbe zavarni.

Szukes úr, a Szökés, Rádival délre tart,
Vélük néhány temén, lovagló hunni kard,
Ölbő és nagy Váci, Vász fehér harcosa,
Északabbról támad, mint nagy Hor harcokosa.

Béli úr Bál-Amber seregvezetője,
Karádi úr Bálnak fő csapásmérője.
Tíz temén itt marad, s átkel a nagy vízen,
Gótok seregének halálos dalt izen.

Bál Amber megindul, véle a hun sereg,
Nagy Rhá irányába lassan előre megy.
- Jó Bál-Aton vitéz, szedd össze tudásod,
Nem szeretnénk látni vízbefulladásod.

Segítsd át a hadat a víz széles medrén,
Nehézkes átkelést gyorsan elfeledvén,
Ne legyen semmi baj, ne legyen veszteség,
Táborban pihenjünk, ha már jó a setét.

Balaton hajói keményen dolgoznak,
Százezernyi hunt a Volgán által hoznak,
Tábort építenek, fallal, védművekkel,
Pihent legyen a had, ha jó az új reggel.

Szemes nagy serege reggel tovább vonul,
Gótok országának mostan bealkonyul,
Csak az egek tudják, a gót rosszra vevő,
Hunok jó erkölcsre ennek ellen tevő.

Balaton jól végzi felvállalt dolgait,
Átkelt a nagy hun had, mire a Sét van itt,
Mire a Setét jó, a hun mind táborban,
Elpihen a hun had, a hun nyugovóban.

Mormolva elnyugszik az éjszak hanginál,
A hatalmas hun had jó vacsorát csinál,
Sült ökrök, sült birkák felfalása mellett
Ezer dob dübörgött, s száz hangszer nyekergett.

A katona élte vidám, pompás, szabad,
Szereti a férfit, a vérbő akarat,
Jobb a hadseregben testvérek közt lenni,
Mint házsártos nejünk karjában pihenni.

Van a seregben ser, mellé főtt karóta,
Sült ökör jó húsa, bor, ivászat, nóta.
Zöldség és sok gyümölcs, jó a falatozás,
Katonának dolga főként lakmározás.

Bál, a „Fény, Ragyogás” Embere utasít:
Amikor a Ré nap a setétbe hasít,
Induljon a hadnép rohanvást előre,
Jusson ki seregünk a doni mezőre.

Lovasságunk elől szélvészfényként robogjon,
Sok százezer patkó robajlón dobogjon,
Aztán jöjjön a had ezernyi szekere,
Utászok, kovácsok, szakácsok ezere.

Kék Donnál Talabor várta a sereget,
Boristeni magyar, ki góttól veretett,
Ötezer harcossal rokonait várta,
Karjait feléjük örömmel kitérte.

Hidd meg, uram király, a gót sanyargató,
A gót embert evő, hazug szemforgató,
Elnyomja a népem, rabol és nyomorgat,
Elveszi gabonánk, miből alig csorgat!

Bár Vezér ősurunk emberevést tiltja,
Nem tartja be a gót, ezt kinyilvánítja!
Büntesd meg e népet, sanyargat bennünket,
Eltiporta népünk, s minden ünnepünket.

Rendben Talabor úr, szavad meghallgattam,
Már hónapok óta parancsom kiadtam,
A vitás ügyekben fegyverek döntsenek,
A pohárba tiszta, friss vizet öntsenek.

Derüljön ki végre az Ég akarata,
Gót legyen itt az úr, avagy Ara-Ata.
Keljen át a sereg Donnak jobb partjára,
Azután meglátjuk, mi ennek az ára?

Hunok haditerve fényesen sikerült,
Támadásuk csúdas diadalra került.
Megverték a gótot a fényes ég alatt,
Gótok hadserege szerte-széjjel szaladt.

III. NARU - Bál Amber megveri a keleti gótokat

Germánok gót népe Gotlandból kijöve,
Mely ország e népnek igaz ősi töve,
Vándorolnak lassan Balti szép partjáról,
Hol a borostyánkő sárga tüze lángol,

Bor-Isten síkjára, Csuda országába,
Nyugati magyarok fedetlen nyakába.
Jó szkúthák leverte, roppant bánatosak,
Nem tudnak mit tenni, akármily okosak.

Vad keleti gótok Bor-Isten völgyében
Talpukat megveték, Donig egyvégtében.
Kék Dnyeszter Don-Iszter, Danasztiusz nevű,
Kék Don a Tanaisz, húsitó, hús levű.

Megszállták a Krímet, ősi szavárd földet,
Kimmer-Szimmer hegyet, és lágy, meleg völgyet.
Bár a gót rokonunk, kelta-szaka népség,
Ha még embert eszik, nem számít a vérség.

Vad nyugati gótok a Dunáig laktak,
Duna gyöngy folyótól Dnyeperig haladtak.
Vándálok nagy népe Tisza táj lakosi,
Ez a bátor népség majdnem félig kosi.

Gepidák szállták meg Észak-Erdőelvét,
Végtelen tölgyerdős Galícia földjét.
Hős gepida nemzet magyar eredetű,
Jó Gyepüda nevük ősi szkútha elvű.

Itt laktak a Kárpok, Károk fő népei,
Kárpát a Kár Házak ősidős vénei.
Erre települtek a híres Basztarnák,
Aki a világot foglalni akarnák.

Lakott itt sok szkíta, Csuda országából,
Akik magyar-hunok, mind a legjavából,
Getulórum népe hegyek között lakik,
Agatyrszok törzse nem gyáva valakik.

Herulok országa mai Munténia,
Pontusz-tenger partján nagy rezidencia,
Tajfáloknak népe lakik Havas-Elvén,
Nagy síkság szegletén, nyugaton telelvén.

Eme tágas térség nagy uralkodója
Erman-Rih, az öreg, mindenek tudója,
Hatalmas nagy király, nagy varázsló, tudor,
Akinek a vára tudomány és humor.

Bírodalma erős, dúsgazdag és számos,
Északra terjedő, ám ő nem szélhámos,
Fiatal korában ezer győzelme volt,
Erman-Réh királynak mindenki behódolt.

Háromszáz-hetven-négy borzasztó évében
Bál Amber hun király tombol elemében.
Hunok hadseregét a gótnak vezeti,
Isten akaratát ő teljessé teszi.

Erman-Réh, a király, a Reich főura,
Már erősen öreg, a trónon is fura,
Arca sovány, aszott, de a szeme lángol,
Tetterős, ez látszik fizimiskájából.

Öreg a gót király, ám de erőszakos,
Keze rokon vértől feketés, maszatos,
Félik őt a gótok, mert kegyetlen ember,
Igaz szóval elé állni senki nem mer.

Erman-Rik nagy király csatán győzedelmes,
Saját udvarában roppant veszedelmes,
Érti az intrikát, és a stratégiát,
Feláldozza bárhol saját vérű fiát.

Romlott ez az ember, romlott az erkölce,
A romlottság díját nem tudja, hol költse.
Herman-Rich, a király, önző és beképzelt,
Leselkedik reá Múlás és a Végzet.

Rusz-Alánok népe, a jó roxolánok,
Fegyvert fogtak bőszen, a magyar-alánok!
Ám Erman legyőzte a Rusz lázadását,
Vérbe fojtja a Rusz minden mozdulását.

Rusz-Alán főkirály hunokhoz menekült,
Hol a hun királyok belső körébe ült,
Magyarok, alánok ősi testvéri nép,
Királyok sorában ősi helyére lép.

Ki volt a főkirály, alánok égatyja,
Kit Erman-Rih király alázva rángatja?
Talán Dulo, a Nap, ő Udu-Ló maga,
Ki a szabadságért vasfegyvert ragada!

Nem tudjuk, nem értjük teljesen, pontosan,
Még nem telj tudással, tudós alaposan,
Mi történt, mi zajlott ebben az időben,
Hun és alán népben, férfiban és nőben.

Biztos a Nagy Isten megnyilvánulása
Nim-Rúd Nap-Oroszlán fényből támadása,
Magyarok, alánok egybe vegyülése,
Szumerok, oszétok egy népbe vevése.

Bál-Amber Nagy-Sárga, ura a világnak,
Rátámad a gótra, kinek odavágnak,
Oly roppant erősen, félelmetes gyorsan,
Hogy a gót megrogygan, hamar összeroppan.

Tizetnöt teménnel támadott Bál-Amber,
Igen érdekelte, merre fekszik Amber.
Ambria városhoz, ha egyszer eljutna,
Gótok országain vezetne át útja.

Mondják, Erman király, bár igen öreg volt,
Nagy hun támadással rettentően dacolt,
Birodalma népe fut, menekül, rohan,
Olyan borzalmas volt a támadó roham.

Ő a Dnyeszter mellett hadállást foglal el,
Ott várja Balambért százezer emberrel,
Sáncokat emeltet, gerenda falakat,
Sok föld, s fa erődöt katonákkal rakat.

Hat irányból a hun támadja a gótot,
Megriasztja mind az élő és a hótót.
Kádár, Ölbő, Szukes, Kál, Bá-En-Ré támad,
Átkaroló csapás éri a gót várat.

Szemből Bál-Ember jó, vad, nyilazó haddal,
Vad gótot letipró, dühödt akarattal,
Középen tömör fal, csata-faragtusok,
Nehéz fegyverzetű, vad, morcos lovasok.

Vaspáncélos hadak szétverték a gótot,
Kemény vaserővel letek erre módot.
Tömör lovasroham letiporta váruk,
Elhullott a gótság, színük és viráguk.

Rettentő csata volt, a hun íjat ajzott,
Nyilak százezere az ég felé rajzott.
Ahol a vasnyilak döngve becsapódtak,
Ott hulltak a gótok, dőltek a halottak.

Herman-Rih gót király, aki valójában
Csutha származék volt, igaz mivoltában,
Rettentőn veretett, Bál-Amber megverte,
Nehézpáncélosok serege szétverte!

Nehézpáncélosok sok ezernyi sora
Rátámadt a gótra, dübörög rohama.
A gót nagy pajzsokkal, lándzsákkal és karddal
Igen vitézül küzd, hősi akarattal.

Erman-Rich királynak csapatait verték,
Hunok támadói gyorsan elseperték,
Győztek a szent hunok, Isten szabad népe,
Dicső csillagzatok, a szabadság éke.

Erman-Rich, az öreg, trónja összetörve,
Keleti gót hadnak nagy része leölve.
Hatalmas királyuk immár földönfutó,
Menekítené őt egy megörült vad ló.

Babonás a gót nép, a királyt megölik,
Öngyilkos a király, szerte híresztelik.
Fúj, királygyilkosság, főbenjáró vétek,
Végzetetek romlás, ha ezt megtevétetek!

Gótok kerek pajzsa jó harceszköz, védfal,
Sok igaz katona a pajzsfalért él-hal,
Jó hunok serege pajzsfal eltiprója,
Erről mesél száz bárd dalos mondandója.

Így rendeli Isten, ez az akaratja,
Győztes legyen a hun, csillagok magzatja.
Kék egek fiai győztesen nyargalnak,
Árkon, bokron, mezőn, rohanva haladnak.

Isten azt akarja, a rabló pusztuljon,
Nyomorgató ember a semmibe hulljon.
Is-Ten a Fény Ura, Világ Fenntartója,
Ös-Ten az Ős Tevő, a Fény árasztója.

Aki követni tud, s érti e szavakat,
Tudja, Isten nekünk fényes hazát rakat,
Kőből, vízből, szélből, fényből és szellemből,
Isteni tudásból, és a négy elemből.

Jó hun hadseregnek célja a segítés,
Gaz rabszolga sorsból harccal menekítés.
Gyűlölt a szolgaság, undorít a rabság,
Hunok népe előtt szent tény a szabadság.

Így esett, így történt gótok pusztulása,
Keleti gótoknak rettentő romlása.
De senki ne higgye, és ne is gondolja,
Hun király a gótot szolgaságba tolja.

IV. NARU - Csillga bevonulása

Jön a hun királynő, hun nők királynője,
Dobok dübörögnek, jelentik előre.
Hepehupás földön szekerek vágatnak,
Igaz öröme a győztes hun hadnak.

Sok ezernyi szekér a sok feleséggel,
Babával, gyerekkel, házberendezéssel,
Fiúval, leánnyal, anyóssal, apóssal,
Kicsivel és naggyal, anyóval, apóval,

Anyával, apával, a széles családdal,
Dübörög sok szekér a nép harmadával.
Megjött a királynő, a Csillagok Háza,
Kinek szépségétől minden szem kápráza.

Csill-Ga népe vonul, több százezer ember,
Rengeteg csodás nő, igaz szerelemmel,
Követi jó férjét, hites szerelmesét,
Csatázó és vérző honvédő hitvesét.

Jó Csillga királynő, a népe özönlik,
Bor-Üsten partjain szerte-széjjel ömlik.
Paloták épülnek, sátrak tornyosulnak,
A szorgos építők mindent felülmúlnak.

Ételek készülnek, ezer féle étel,
Ősi csuda korból sok száz féle tétel.
Jó magyar-hun konyha első a világon,
Nagy Világfa táján, a fán minden ágon.

Húsok sülnek, főnek, két fajta eljárás,
Finom étel folyam, nagyüzemi gyártás,
Sült húsok, főtt húsok, fűszeres perkeltek
Jó hun nép gyomrába hamarost elkeltek.

Sok ezernyi étel, zöldség és főzelék,
Ebbe ennyi hús kell, abba annyi kellék,
Amint mai konyhánk, gazdag, változatos,
Olyan volt ős konyhánk, dúsgazdag, zamatos.

Szakácsművészetünk régi, szent sajátunk,
Mi az ételekben művészetet látunk,
Sumer és Egyiptom finom ételei
Vonzók, miben népünk nagy jókedvét leli.

Volt ott sok folyadék, sok ser ínycastlekn,
Sok ser, sűrű ital, ivós kényecnecn,
Barna ser, gabonák csepegő itala,
Sok nehéz nektár sör az egektől vala.

Erjesztett tejital, komisz tejpálínka,
Jó bor és nem jó bor, száraz kövidínka,
Tiszta víz, ízes víz, és kiváló borok,
Nagy itt a választék, és senki se morog.

Csillga napkövető, körösztn van a mellén,
Körös-Ten istennek él ő ősi elvén.
Asszonyi társai őhözán hasonlók,
Kör-Östen Napisten nyomában vonulók.

Aranyhajú hölgyek, szőkék, szőkésbarnák,
Fejükre a Napot tenni tán akarnák,
Ragyog hosszú hajuk, sok köztük mélybarna,
Melyre mintha a Nap gesztenyeszínt varrna.

Bőrük piros, fehér, a szemük csillogó,
Kék és zöld a színe, vagy barnás, villogó,
Arcuk bája csodás, természetük arányos,
Egy részük asszonyos, másik részük lányos.

Kör-Istent imádók, ők a körösztnyek,
Idus, Jézus istent támogató lények,
Első keresztények, Jézus követői,
Jézus isten népe, Sátán megvetői.

Majd második népe az armének népe,
Jézus magyar isten örményekhez lépe,
Magyar eredetű örmények imádják,
Jézusban a magyar Szent Lelket is látják.

Magyarhun asszonyok Idus pártján állnak,
Vad sátáni párttal bátran szembe szállnak,
Nem félik a Sátánt, jelvényük a kereszt,
Egyisten jelképe el senkit sem ereszt.

Hatalmas palota Bál-Ambernek háza,
Tornya tizenkettő, vas és fa a váza,
Itt lesz az ünnepség, csillogó a terme,
Ide jön sok népség, aki le van verve.

Amikor az Id-Nap, az Ünnep eljőve,
Csillga asszony a nép, s ünnep gyémántköve;
Nagy palota népe csillogó nemesség,
Csillka oly gyönyörű, mindnyájuknak tessék.

Bevonul fényesen, Bál-Amber fogadja,
Csillga csókját férje, íme visszaadja,
Főurak, főurnők öröme végtelen,
Hunokat uralja a körösztény elem.

Csillga jó, és Csenge, majd Bori királylány,
Királynőnk fő kedves, nem egy házi sárkány,
Ruhájuk aranyos, ezüst és csillogó,
Káprázatos, csodás, minden fényt felfogó.

Csill-Ga és Bál-Amber szent csókot váltanak,
Látva ezt, tapsra kél az egész hunni had,
Kezdődik az ünnep, ami tökéletes,
Szertartás szerint megy, s italos, ételes.

Király és királyné fényes székre ülven,
Kezét vízbe mártja, evésre készülven,
Kegyesen leülnek, s széltében, hosszában,
Díszes asztaloknál ül a nép sorjában.

Nagy konyhában kohol száz ügyes konyháslány,
Több tucatnyi szakács, üdítő a látvány,
Sütnek, főznek, gyúrnak, szállnak az illatok,
Ínycsiklandó párák, pompás ételszagok.

Jönnek az ételek, gyümölcsök, zöldségek,
Amit megtermelnek a honi földségek.
Sajtok, túrók, tejszín, illatos kenyerek,
Miket falva eszik a sok éhes gyerek.

Aztán nehéz húsok következnek sorra,
Ökör, tinó, birka jól esik a borra,
Esznek, isznak zsongva a főrangú népek,
Nagy a vendéglátás, az étel temérdek.

Ekkor egy alkirály rendre bejelenti,
Aki vendég király, Bál-Ambert köszönti,
Jön az alán király, Szan-E-Szan a neve,
A viharos tapsnak ünneplő a heve.

Aztán következnek a többi királyok,
Doni hunok ura, Bál-Aton, és mások.
Szár-Mata, Kárpo-Dák, Bar-Szil és Csecs-Enje,
Szkíta és roxolán, és más népek enje.

Khiónita hunok, Jászik, Örs és Szirák,
Üdvözlük Bál-Ambert, s erős Massza-Héták.
Kin-Kunok, Ting-Lingek, Ogurok és Géták,
Kimmerek, Budinok, és az ősi Héták.

Jő Huni-Mund király, enyhe taps fogadja.
Néhányan morognak: - Ki az apja, s anyja?
Ázsiából jönnek sok fényes királyok,
Bál-Amber és Csill-Ga áldást mond reájok.

Így zajlik az este, a fényes lakoma,
Együtt eszik, iszik a sok barát, s koma.
Ez a szokás rendje testvér-népek között,
A harcos szívekbe szent béke költözött.

V. NARU - Daltár mondája

Halkul a vigalom, mindenki jóllakva,
Ami az Istené, az Istennek adva,
Ami az emberé, az benn a gyomrában,
Ették a sok étket, rendre, szép sorjában.

Ekkor Daltár belép a terem ajtaján,
Fáklyaláng csillan meg ezüst-arany haján,
Első táltos dalnok, kezében szép hárfa,
Karjára fekteté, karja már kitárva.

- Királyom, Bálember, ura vagy a földnek,
Látom, a vendégség egy palotát tölt meg,
Engedd, hogy meséljek nékik okulásul,
Zen Házában járva, a régi világrúl.

Bál-Ember mosolyog: - Daltár dalnok táltos,
Ért a tűzvarázshoz, szava kacifántos.
Jó Zen-E házában teljesen otthon van,
Vezess, minket kérlek a szép mese honban.

Köszönöm, királyom, most hát kövessetek,
Mesém végeztével nehogy megvessetek,
Egyiptomba megyünk, - s húrjait pengeti,
Figyelő szemeit lassan körbe veti.

- Tudjátok-e urak és szépséges hölgyek,
Csinos szép leányok, s ifjú büszke tölgyek?
Van egy ország délen, szép Nyíl folyó mentén,
Ős Tejút mintája, ősi csillag elvén!

Im-Hot-Ép, a mester, ő a Házépítő,
Emberi szándékot egekbe szédítő,
Nyíl a Tejút maga, a folyó nagy Kígyó,
Ki a Föld, Kü és Kő, Folyó: Fő-Jó, Kí-Jó.

Tejút, Folyó, Kíjó, csillogó felszínű,
Kék, zöld, piros, fehér, és még sárga színű,
Földet átölelő, ez a Ki-Jó maga,
Tejút is ölelő, Pikkely a Csillaga.

Vezér tündér úrnak, Nimródnek, Vadásznak,
Óriás képének, égi nagy Kaszásnak,
Órion, Oszirisz, Kilenc Vitéz úrnak,
Hun-Ter Hun-Csillagnak, Gilgames urunknak,

Akik fenn az égen csillagképként élnek,
Alant, itt a földön, emlékként mesélnek,
Kívánunk szerencsét, nagy magyarai hősök,
Magyar őskirályok, dicső ember ősök.

Mondotta Im-Hot-Ép: - Hatalmas Pár-Aó,
Építs Szék-Kur-Atut, Per-Em-Est, fáraó.
Égi Vész-Úr, Vezér: mintát ad számunkra,
Toronytemplomokkal adózunk nyugtunkra.

Kufu fejedelem nagy sima pirt épít,
Minden építményét márványlappal szépít.
Ő a Kő-Fő király, Ke-Ve, Kő-Fej, Ke-Vély,
Bár, mert kő a feje, ő magától ne félj!

Arany szívű király, mint a fia, Kap-Ré,
Kinek ősi nevét úgy is ejtik: Haf-Ré.
Ő a Fő-Nap király, piramisa magas,
Csúcsa csillagot ver, király, ilyet rakass!

- Nem rakatok ilyet! - szól közbe Bál-Ember.
- A magyar ember ilyet rakni nem mer,
Több ezer éve már gúlát nem építünk,
Peremes piramist többé nem készítünk.

Daltár táltos mondja: - A Bika két szarva
Két piramist jelöl a Nyíl mellé rakva,
Sznopru építménye, Im-Hot-Ép rakatta,
Hatalmas, megcsiszolt kötömbökből rakta.

Ez a Tört Piramis és Vörös Piramis,
A Bika két szarva, hegyes is, és nagy is.
Egyszer az Ég mozdult, s Aj-An képzelt síkján
Átdöfött a Bika, északra hasítván.

Azt hívék, az Ég reng, és leomlik reánk,
Mozog minden csillag, inogva reng és ráng,
Égi Egyenlítő majd lassan csillapul,
Égi Nyúl a Vadász két lábához lapul.

A Bika visszatér déli égtájára,
Szét isteni urat elúzik Csád tájra.
Ré a parancsadó; Hor az uralkodó,
Szét a Setét tájon csempésző rakodó.

Peremes torony volt Jó-Szer építménye,
Im-Hot-Ép tervezte, s több ifjú legénye.
Volt sok toronytemplom, zömük már leomlott,
Szétestek a tornyok, állaguk leromlott.

Jó-Szerre jött Sznofru, Im-Hot-Ép mást épít,
Tökéletes Gúlát, melyet színnel szépít.
Sznopru két gúlája a Bika két szarva,
Nagy köbös kötömbök, lapokkal takarva.

Gé-Za magas síkján Osziriszt mintázták,
A Kilenc csillagot kemény kőbe zárták.
Hunu városában nagy tudósok éltek,
Az Égből a Földre egy szakaszt kimérték.

Kő-Fő, Kő-Arc, Ke-Opsz és Kap-Ré gúlája
Őseink hatalmas, csodás alkotmánya.
Mike-Ré királyunk kisebb gúlát rakat,
Így rendeli ezt a tejúti akarat.

Óriás övének ez három csillaga,
Égi-Pitom tájnak három csillag laka.
Öt épült a Hétből, illetve Kilencből,
Amikor az Égbolt váratlanul megdőlt.

- Nem félünk semmitől, de ha az ég szakad,
Attól megijedünk, légzésünk benn akad.
Gúlát ettől kezdve többé nem építünk,
Tejutat föld tájra többé már nem viszünk.

Nyíl-folyó egy Nyílás az Ég szövetében,
Ő maga a Tejút, az űr színe ében,
A Pitek Csillagok, ez Piton rejtélye,
Lenn a Nyíl Éj mása, csillogó a fénye.

Hallottátok hírét nagy Er-Pet urunknak?
A táltosok róla igen sokat tudnak.
Ő a Pettyek Ura, ő nagy Vezér mása,
Égi csillagképnek fényes lobbanása.

Daltár hangja könnyed, magasba szárnyaló,
Ezüst torkú dalnok, hangokat árnyaló,
Ósi Mag királyok, Csillagok emléke
Legyen büszkeségünk dicső menedéke.

El ne feledjétek, kik hallgattok engem,
Hölgyek, s fényes urak, amint e dalt zengem,
Kik királyok voltak, csillagok az égről,
Csillagokká lesznek földünk felszínéről.

Senki ne feledje, az Id minden felett,
Idő és a Csillag őshely és eredet,
Jöttünk e világra tündérek kényéből,
Mi tündérnép vagyunk, Isten en lényéből.

Fény tündérnép vagyunk felsőbb akaratból!
Világúrból jöttünk, csillagközi hadból.
Mi úton, mi végre, minek a céljára?
Talán bizony Isten végső hatalmára.

Azzal a jó dalnok hárfáját letette,
Csodálók tömege tapssal éljenezte,
Majd a sok nő, s gyerek mind aludni mentek,
Míg az urak csendben tovább énekeltek.

VI. NARU - Vithimir harcai

Megtörve a gótság, Erman Rih már halott,
Nincsen már Gótország, száz ellenség van ott.
Mikor a futó nép kicsit pihenhetett,
Baj nélkül számolt át néhány napot, hetet.

Akkor tanácsot ült, új királyt választott,
A királyi házból urat választhatott.
Vithimir a király, az Amáli házból,
Ő nőtt ki királyként népe futásából.

Nagy keleti gótok jó fele behódolt,
De nem kapott ezért semmiféle zsoldot.
Királyuk Huni-Mund, „Föld Felső Csillaga”,
Hunimund és népe szent Isten szent laka.

Huni-Mund Erman-Rih egyenes utóda,
Ez a trónöröklés rendje és a módja.
Vithimir ellenáll, harcol a hun ellen,
A Bor-Isten partján ő lázadó szellem.

Vithimir gót király udvara renegát,
Lázadó tömegből épül naggyá e gát.
Hunnal megküzdeni, ütni nem merészel,
Háza egy harc után a semmibe vész el.

Házában ezt mondják a hősi dalnokok,
Miközben dalolnak, a legtöbbjük zokog:
A hunok ördögnép, csúnya, félelmetes,
És visszataszító, arcuk rettenetes.

Ennek ellene mond Huni-Mundó léte,
Huni-Mundnak a hun semmiben nem véte.
A hun külseje szép, bőre tej, szeme kék,
Istenek alkották arányos termetét.

Filimer gót király ősi idejében
Gót varázslónőket üztek egyvégtében,
Haliurumnákat elűzték keletre,
Nagy, széles Pusztába, kimmér területre.

A haliurumnák Szik-Ta országába
Menekültek vala, szaladott mind lába.
Ott vad szellemekkel párosodtak sorba,
Ebből a vad nászból mentek lagzi torba.

A haliurumnák fiai a hunok,
A hunok varázslók, fejük, mint egy tulok,
Mocsarak lakói, beszédük vad morgás,
Ez a nyelv állati, bánatos, szomorkás.

Ez a nyelv isteni, Istentől eredő,
Ne szaladjon ettől fel a homlokredő!
A Mocsarak népe a Magyarok népe,
Szumer szőke népe, emberisten képe.

Vithimir, a király, hadat gyűjt magához,
Csalogatja népét házához, lakáához.
Athana-Rihhoz küld, támogatást kérlel,
De nem ér el semmit a kérő levéllel.

Egy ősi szent hun törzs váratlan mellé áll,
Növeli seregét egy lovas hadosztály,
Kárpok, avagy Kérek növelik seregét,
Ám, de nem vidítják fel a gótok egét.

Vala egy Vinithar, Amáloktól ered,
Ki hódol a hunnak, térdet hajt, és fejet.
Amikor alkalma adódik, fellázad,
Maga mellé állít rengeteg gót házat.

Antok ellen vonul erős seregével,
De az antok győznek Boz vezérletével.
Újra támad a gót, s az ant összeomlik,
Antok hulláiból ott nagy hegy oromlik.

Kegyetlen Vinithar vérengző vadállat,
Szeme előtt ember bizony meg nem állhat,
Keresztre feszíti a vesztes Boz királyt,
S véle feszítetteti éppen hetven fiát.

E tett oly borzalmas, olyan rettenetes,
Mitől a Nap pirul, vérszínnel veretes.
Hetven fiat ölni mélyen undorító,
Vinithar gót királyt pokolba taszító.

Vithimir s Vinithar, a két gót hadvezér,
Akik talán egyek, nevük fülünkig ér,
Hunok ellen támad, veszélyessé válik,
Harcosi portyáznak a hunni határig.

Hunimund felvonul a renegát ellen,
Harci kedve silány, nincsen harci szellem.
Testvér ellen menni nem éppen dicsőség,
Testvért legyilkolni nem épp vakmerőség.

Hunimund serege szétszalad a csatán,
Ernyedés vesz erőt Hunimund csapatán.
Bál-Amber gyanakszik, alánokat rendel
Huni-Mund kezéhez, egy hun hadsereggel.

Újabb csata leend, Vithimir megnyeri,
Huni-Mund seregét Vithimir megveri.
Szaladnak a gótok, s az alánok velük,
Olyan gyorsan futnak, elsodró a szelük.

Ekkor hun vezérek gyűlnek vér beszélyre,
Figyelmeztet szavuk az új gót veszélyre.
Bál-Ember utasít, Kádár a támadó,
Kádár hadserege gótokra vágató.

Erac folyó mellett a hun győzedelmes,
Jó hunok serege igen veszedelmes.
Szétverték Vithimirt, ki, mint hős, úgy hala,
Sok sebből vérezve a síkon marada.

Vithimir elesett, Vinithar úgyszintén,
Sok sebből vérezve, földet vérrel hintvén.
Kádár csapatai szétverték a gótot,
Keleten bezárták gótoknak a boltot.

Nagy keleti gótok dölyfös, büszke népe
Gyors keserű futás hadútjára lépe.
Egy részük behódolt Hunimund oldalán,
Hunok barátja lett, éppúgy, mint az alán.

Az, aki nem hódol, menekülve szalad,
Szomorú átlátni a porig vert hadat,
Ennél még szomorúbb e hadban szaladni,
Tudván, nem lehet már egyhelyben maradni.

Gótok nagy tömege igen hatalmas,
Szárnyaszegett mostan, ám de céltudatos,
Azután szapora, nagy a gyerekáldás,
Meglátjuk, mit hoz majd egy nemzedékváltás.

Osztrogótok napja halványan pislákol.
Lesz-e olyan idő, mikor újra lángol?
Bátor a gót férfi, asszonya hűséges,
Dicső szép jövőhöz e két rész szükséges.

VII. NARU - A nyugati gótok leverése

Bál-Ember Égkirály három hadjárata
Megtörte a gótot, aki szétárada.
Vithimir serege egy évig csatázik,
Hunok nyilaitól rendre bőrig ázik.

Hunimund behódol, a neve ezt mondja,
Hunni-Mundo király igazságát ontja.
Hunok Mundiálja, ezt mondja Hunimund,
Csillaga a Földnek, mint a hős Búvár Kund.

Hunimund szétveri Vinithar seregét,
Setét holló rajok festik a gót eget.
Vinithar elesik, herceg, Amál utód,
Antok emlékére, remélhetőn tudod.

Atha-Na-Rich király gögös és beképzelt,
Azt hiszi, ő a Rá, ő az Isten képzet,
Nagy birodalmában nagy a megosztottság,
Keresztény embernek díja jogfosztottság.

Magyarok jó népe keresztény és művelt,
Így jó napkeletről, fényből, virágból kelt.
A nyugati gótok belülről osztottak,
Pogány keresztények és barbárok voltak.

Atha-Na-Rich népe ariánus félig,
Másik része Pog-Ány, majdnem ízig-vérig.
Pog-Ány a „keresztény”, mint az ariánus,
Jézus követője, szentséget kívánós.

Pog-Ány a keresztény, a barbár őshívő,
Bar-Bar hősi férfi, ősidőkbe vivő.
Isten arany Pogja, Bogja az Égi Nap,
Aki az Éjsetét testébe béharap.

Atha-Na-Rich király a Dnyeszterhez vonul,
Itt győzi le a hunt, vagy rá bealkonyul.
Teljes hadereje mozgósítva vagyon,
Bízik seregében a király, de nagyon.

Kék Dnyeszter jobb partján foglal állást a gót,
Táborba szólítja a gót seregmagot,
Húsz római mérföld víztől a távolság,
Ott figyel a király, és a lovas gótság.

Danasztiusz partján áll egy erős hadtest,
Szemmel tartják a hunt, meghal, aki itt rest!
Munderich a vezér, és jó Lagarimán,
Rajta ütnek gyorsan minden hunni hibán.

Keletre figyelnek, ott jönnek a hunok,
Vaspáncélos sereg, csatázó várkunok.
Könnyű lovasaik íjászok és gyorsak,
Nyomukban közeleg egy modernebb korszak.

Éjszakabbra, fentebb, egy másik gót sereg
Nagy folyó zöld partján, véres csatán mereng.
Alatheusz vezér, és Szafrax, ki vezet,
Viderich gyámjai kapnak szabad kezét.

Keleti gótoknak tábora külön áll,
Messze északabbra, hol nem úr a halál,
Harcedzett e sereg, bár a hun emberi
Négyszer, ötször eddig nagyon tönkre veri.

Bál-Ember felvonul harminc hadosztállyal,
Előbb ismerkednek a dnyeszteri tájjal.
Jó hun hadvezérek felméri a teret,
Vizsgálják, kutatják a csata terepet.

Látják, szemben gótok, Munderich ezrei,
Átkelő hadukat könnyen szétverheti,
Ott van Atha-Na-Rich valahol hadával,
Nagy vizigót sereg, teljes hatalmával.

Bölcs hun hadvezérek tanácsot ültenek,
Bőrnýeregben ülve harcról beszéltenek,
Hun szokások szerint tárgyalják a csatát,
Titkos haditervet, Isten akaratát.

Nézős, Látós, Tudós a jövőt vizsgálja,
Csillagok állását értőn magyarázza,
Tollas madárjósok madarak röptéből
Jósolnak a hunnak nagy győzedelméről.

- Hívjatok egy táltost! - Bál-Amber parancsol,
Ki nem vízből jósol, nem a vízben pancsol,
Nem madarat figyel, birka vért nem folytat,
Ki Istenre hallgat, hívjatok egy olyat!

Rohannak nagy Barhoz, hatalmas táltoshoz,
Isteni főpaphoz, táltos parancsnokhoz.
Bar köpenyt kanyarít, rajta a csillagok,
Ezüst fényű holdak, és aranyló napok.

- Íme, te szent király, Föld Napja, itt vagyok,
Csata végeztéig melletted maradok,
Boglyás tüzet rakok, és egy tál parázsból
Kiolvasom, Isten nekünk mit tanácsol.

Bar táltos így teszen, Tál Tüzet vizsgálja,
Isten szent szándékát mélán kapiskálja.
Arca fénybe merül, vörös, izzó a tűz,
Fekete árnyakat taszít, homályba űz.

- Király, szembe ne menj, ott vereség vár rád,
Ám a tétlenséged: csapdád és a zárkád.
Küldj sereget feljebb, úsztass át a vízen,
Ez az Ég tanácsa, mit a szent tűz ízen.

Kál, Béli, Báenré, Vila, Bá-Szik, Bondor,
Rontsatok a gótra, mint erős komondor,
Menjetek északra, gázlót keressetek,
Gótok táborára tűznyilat vessetek!

Mentek a hun hadak, csendben lopakodtak,
Mint farkas a folyón, átúsztak, lopóztak.
Munderich nem látta hol a hun támadó,
Lagarimán hada biztonságot adó.

Alatheusz, s Szafrax északra táboroz,
Nappal figyel, vigyáz, éjjel mulat, boroz,
Dorbézolva isznak, étkeznek, vígadnak,
Semerre nincs nyoma a hun harci hadnak.

Keleti gótoknak harcedzett serege
Messze északra áll, fölül Isten ege.
Olyan messze vannak távoli északra,
Nem tudnak rátörni a támadó hadra.

Bölcs hun hadvezérek Dnyeszteren átkelnek,
Don-Iszter gázlóin hamar tovább mennek,
Atha-Na-Rich király táborát támadják,
Táborát a gótnak védeni nem hagyják.

Olyan gyors a roham, olyan rettenetes,
Váratlan szélorkán, olyan fergeteges,
Összeomlik a gót, fegyverét eldobja,
Százfelé menekül, ez a legfőbb gondja.

Aki látta tündék villámló rohamát,
El tudja képzelni csillag hunok hadát.
Gyors, vad hun harcosok berszerker erővel
Rontanak a gótra, izzón harcos fővel.

Vason más vas csattan, pajzson pajzs, kardon kard,
Akard a győzelmet, gótnál jobban akard.
Tomboló küzdelem végén a hun győzött,
Szertefutott a gót, alig levegőzött.

Így történt a csata, világ figyelmére,
Támadtak a hunok, s hullott a gót vére,
Atha-Na-Rich futott, mentette irháját,
Bál-Ember megverte minden porcikáját.

Alaviv s Fritigern keresztény harcosok,
Elhagyták a királyt, azt hitték, okosok.
Nem bírnak a hunnal, elég a csatából,
Mivel minden falu hun nyilaktól lángol.

Kétszázezer harcos milliónyi néppel
Kék Dunához futván könyörög, s letérdel,
Római, engedj át, keresztények vagyunk,
Nem lesz velünk gondod, majd mindent rád hagyunk.

Alatheusz, s Szafrax szintén elmenekül,
Vad keleti gótság a Dunán átkerül.
Atha-Na-Rich király új hadállást készít,
Geraszusz folyónál erődöket épít.

Mi történt? Hogy történt? Nincsen róla forrás,
Nem ad hírt a tényről igaz tollú kortárs,
Csak annyi bizonyos, Atha-Na-Rich szalad,
Megtörve a gótság, és a gót akarat.

Kaukaland Erdély, hegyektől védett hely,
Isten tenyerében díszes, ezüst kehely,
Itt él Atha-Na-Rich, s veri a szarmatát,
Királyi madáknak sokat sújtott hadát.

Négy évig itt marad, ám de nincsen nyugta,
Sok-sok csete-patét a gót mind elbukta.
Ezért Atha-Na-Rich, bár kemény harcos volt,
Feladja a harcot, s Bizáncnak behódolt.

Látjuk, Kauka-Land Kavka-Föld, Hegy-Ország,
Kaukázus-hegység, Ász-Kövi Oromság.
Köve Ászi fényű, Kaukónok laka,
Több Kavkáz volt régen, kiken jég csilloga.

Gótok birodalma huntól megtöretett,
Gótok hadserege jó huntól veretett.
Dölyf, s Rabság lengi be a gót birodalmat,
Ezért hozta rájuk Ten a hun hatalmat.

VIII. NARU - Adrianapolisz

Négy nagy gót hadvezér által kelt a Dunán,
Óriás sereggel, várakozás után.
Római és a gót összerúgták a port,
Mert a gót sokan volt, s folyton folyvást rabolt.

Alaviv, s Fritigern keresztény gótokkal
Al-Duna felé fut, hunok elől, okkal,
Kétszázezer harcos, egymilliós a nép,
Dunához menekül, hunok elől meglép.

Alatheusz, s Szafrax keletgót menekült,
Sok ezer emberrel Al-Dunához került,
Itt a nagy Isz-Trószon átkel dél irányba,
S befészkei magát néhány magas várba.

Gót a bevándorló, rabolgat, fosztogat,
Gyilkol és megaláz, s kiver szemet, fogat,
Kezdetben sikeres, majd megszorongatják,
Zord Hémusz-hegységtől északra szorítják.

Keresztény Frithigern kéri hun Balambért,
Jőne segíteni, zsákmányért, javakért.
Szik-Úr hun hadvezér Morava folyónál
Átkelt a kék Dunán, s onnan délre kószál.

Hatalmas hadat visz, egy nagy hun csapatot,
Teljes hun hadrenddel, mit Bál-Ember adott,
Továbbá tajfálok teljes hadereje
Támadó seregük páncélozott feje.

Mögöttük alánok hatalmas hada kel,
Kürtjükre a szkír had csatakürtje felel.
Kárpok és gepidák két kisebb serege
Nagy hun hadseregnek követő fellege.

Morava, s Nisszava völgyén halad a had,
Dél felé csapást mér, a római szalad.
Nyugatra alánok, s tajfálok támadnak,
Sok gondot okozva a római hadnak.

Gratiánusz császár alánokkal mérkőz,
Egy tajfál seregnek oldalába férkőz,
Véres csata után a tajfál hadrendje
Szétszakad, szétesik, megsemmisül rendje.

Adrianapolisz alatt Valensz készül,
Kelet Róma hada véle kiegészül,
Felveszi a harcot, roppant nagy hada,
Bizánci császárnak vas az akarata.

Jön Nyugat-Rómából Gratiánusz maga,
Hatalmas elánnal tör előre hada,
Roppant hadserege legázol mindenkit,
De kit segítene, nem talál már senkit.

Valenszet ki érti? Miért vállal csatát?
Miért vesztette el életét, s a hadát?
Így fordul a világ hatalmas kereke,
Amint folyton fordul az Égisten ege.

Bizánc hadserege felvonul csatára,
Előtte gót s alán, háta mögött vára.
- Gratiánusz császár gyorsan jó, közeleg,
Nyugat-Róma hada csillogó nagy felleg!

- Nem várunk Rómára, Gratiánusz jöhet,
Levert gót seregről vigyen hírt a követ!
Páncélos hadaim foglaljanak állást,
Adjunk a rablóknak sírhelyekben szállást!

Fritigern, s Alaviv nagyon keseredett,
Alatheusz, s Szafrax szomorún merengett.
A bizánci aljas, rabszolga kell néki,
Eladja a gótot, a módszere régi.

Éheznek a népek, egy darab kenyérért
Feleség és gyerek eladva éhbérért.
Az aranybányászok nem bírnak adózni,
Magasak a terhek, nincs, mit haza hozni.

Gaz rabszolgatartók bujdosnak, bujkálnak,
Gazdag nagyurakból nincstelenné válnak,
Dühöng a népharag, rabszolgák, bányászok,
Szegény városi nép gazdagra vadászók.

Így növekszik a had, a gótok ereje,
Am a hadjáratnak Szik-Úr volt a feje.
Adrianapolisz mellett harcra gyűlnek,
A lázadó népek gótokkal vegyülnek.

Erős alán sereg áll a gótok mögött,
Feljebb, a domboknál, hun had rejtőzködött.
Szkírek és gepidák, kárpok és szarmaták
Gerincét a hadnak harcosaik adák.

Rettentő csata lőn. Róma itt elbukott,
Serege szétverve, aki tudott, futott.
Valensz császár holtan, lándzsát kap gyomrába,
Dölyfős volt a császár, úgy ment a halálba.

Szik-Úr, a hun vezér, igen elégedett,
Elhagyja sebtében a csataterepet.
Gratiánusz császár késve megérkezik,
Rómaiak vesztét sokan megkönnyezik.

Borzalmas csata volt, Bizánc hadserege
Nagy hun király által a földbe verete,
Megrendült a világ, Kelet-Róma inog,
Bizánc népe báván, értetlenül pillog.

Az egyik szabadság, a másik szolgaság,
Sok régi módszerrel aljas rabszolgaság,
Nagy magyar-hun sereg szabadságot akar,
Róma, s Bizánc fénye rabszolgákat takar.

Szolgák napja jött el, győztek a magyarok,
Sok-sok szolga ember mulatozhat nagyot,
Változik a világ, nem lesz rabszolgaság,
Ez az Isten rendje, pusztul a szolgaság.

IX. NARU - Betörés Egyiptomba

Vutu nagy hadvezér, Magan földre támad,
Ahol sok a város, vár, váracska, s várad.
Bál-Ember Ég Fia sereget ad mellé,
Messze hadjáratra hús temén is kell-é?

Bál-Amber serege rettentően erős,
Némely vesztes csatát könnyedén viselős.
Százezer az íjász, százezer a többi,
Vonuló seregük el kezd dübörögni.

Elől kerek napot visznek a legények,
Aranyból a napkör, a küllői fények,
Mögötte nagy tükör, másvilág mintája,
Hol minden fordítva, az Alvilág tája.

Aztán holdat visznek, mágikus jelképet,
Haladás és Halál ad titkos egységet,
Csillagokat visznek, tündér urak jelét,
Szellők inogtatják a hadzászlók nyelét.

Had-Ad, a Hadatya, Had Úr ő másképpen,
Kíséri a hadat kéklő égvidéken,
Tátosok tál tűzből szerencsét jósolnak,
Varázslók parázból jót olvasva szólnak.

Árpád s Kálmán várost megszállják legottan,
Ebla romjainál tábort vernek ottan,
Haláp városában piacot nyitottak,
Adtak, vettek, amit elvittek vagy hoztak.

Grúzok jó barátok, hajasa armének,
Rokunként köszöntők, ősi magyar népek,
Támogatást adnak, okos tolmácsokat,
Vezető kalauzt, s kisebb csapatokat.

Taurosz aljában egy görög sereget
Bondor vezér csellel, egy reggel meglepett,
Szétverte a hadat, szállt a nyíl, mint a darázs,
Ahová nyíl ütött, süttött, mint a parázs.

Kálos Den-Tu közén dél irányba vágat,
Néhány városfalat rövid időn hágtat,
Mindenütt sivatag, halott ez az ország,
Beette e tájba magát a holt kórság.

Kálos visszafordul, Sumér földje halott,
Elpusztult a vidék, lusták népe van ott,
Arany árpaföldek, zöldellő mezőség,
Kék csatornák vize múltba vesző emlék.

Vutu Bika-völgyén dél irányba tére,
Királyok merednek nagy hadseregére,
Rettegnek a népek, miért jövel Vutu,
Hiszik, ősvarázsló, dél-magani vudu.

Jordán folyó Úr-Don, a donok nagy ura,
Vize kék, és nem vér, akármilyen fura,
Hule-tótól folyik Szibériás tóig,
Onnan Holt-tengerbe ömlik, a Holt-tóig.

Gál-Íl-Éa tája ősi magyar földség,
Néhányan gondolták, életük itt töltsék,
Kutaiak népe Kuta városából
Átköltözött ide, de nem jószántából.

Szamaritánia jó Szumeri-Tanya,
Sok szamaritánus szumeri ősatya.
Iz-Rá-El Izz-Nap-Hely, Ju-Da Új-Föld helye,
Iduméneában tombol a Nap heve.

Ku-Fej nagy hun vezér elő csapott délre,
Szétszórja az ellent, Vutu szükségére,
Hírus Ajtú táján Ég-Pitomba megyen,
Lankadatlan vonul, átkel völgyön-hegyen.

Erre van Bét-Szemes, északra Bét-Seán,
Ez utóbbi város inkább csak Bét-Keán,
Szküták alapíták, szküták laktak mindég,
Szküták laktak erre, ez a város hídvég.

Uru-Sólyma neve Sólyom-Város bizony,
Hierakon-Polisz véle testvér viszony,
Hiero-Solima mai Jeru-zsálem,
Ősmagyar város, jelképe a „Sálem”!

Ezredek, s temének törtek Egyiptomra,
Nyíl folyó tájára, nagy Égi-Pitomra,
Nyíl folyó az égen egy nagy Nyílás, Tejút,
Nil itt lenn a földön kanyarog, vízbe jut.

Mit látnak a hadak, Vutu, Ku-Fej, Bondor,
Kálos és vitézi, sok kuvasz, s komondor?
Azt látják, Egyiptom, Égi-Pitom ledőlt,
Tolvajok és rablók kezére kelt e föld!

Városok süllyedve, szobrok megcsontkítva,
Tombol itt az alja, a szépség pusztítva,
Perzsa, görög rabol, rombol, lop, fosztogat,
És, ha nem tud lopni, kiver néhány fogat.

Égi-Csillag-Kígyó, a Tej-Út, a haza,
Itt lenn a Nyíl-folyó gyöngy fények halmaza,
Égi-Pitom készült Tej-Út mintájára,
Ez ősi rajzolat száll Világ Fájára.

Sok ember hitetlen, nem hisz az Istenben,
Istentől eredő csodás szellemekben!
Rabol, öl, fosztogat, istentelen fajzat,
Számára a mocsár megfelelő aljzat.

Ki elhagyja Istent, nem lesz szerencséje,
Nem lesz földje, kincse, a holnapot félje,
Isten nem segíti, elpusztulhat éhen,
Nem lesz jövőképe, sír vár rá, egészen.

Aki Istent féli, szereti, imádja,
Nem érheti senki igaztalan vádja!
Isten igaz népe a Föld jó „Motorja”,
Jó Magyarai nép az, ki a Földet tolja.

Így dőlt le Egyiptom, a mocsárba merült,
Idő múlt sodra az országra vetült,
Rommá lett a sok hely, Rom-E a táj neve,
Ré-Metj, vagyis Ra-Matj, ez a nép eleve.

Hová lett a nagyság? Templomok omolva,
Nyíl-völgye romokban, halott, el van tolva,
Ősi városaink mocsár alá jutnak,
Nílus szent völgyében vége van az útnak.

Haldoklik Egyiptom, előnti a szemét,
Múlás és rothadás veszi itt kezdetét,
Kő-Fő piramisok többé nem épülnek,
Roncs emberi népek itt nyomorba dűlnek.

Vutu, a nagy Vudu, mondja: - Térülj, fordulj,
Egy hazánk lezüllött, itt ne rabolj, ne dúlj!
Sírjunk, majd ne vessünk, térjünk haza, honra,
Senki ne gondoljon a nyíli vadonra.

Elrobog a hun had, nem dúl, és nem pusztít,
Nem vitt egy várost sem, erős várost nem vitt,
Hagyták a zöld Deltát békésen virulni,
Szemükből könny csurgott, mentek elvonulni.

Koptok szegény népe elnyomott rabszolga,
Ország vezetése régen mások dolga!
Asszírok és perzsák, makedónok s Róma
Etióp és szküta ült rá Egyiptomra.

Rom-E Rom-Temploma, van most itt sok roma,
Gipszi név É-Gipszi, egyiptomi koma,
Cigány meg a Szik-An, az Égi Nap népe,
Indiából jöve megállt egy-két évre.

Koptok és cigányok kijöttek egymással,
Koptok ősmagyarok, nincs baj a cigánnyal,
Hanem a római, bizánci és arab
Szegény cigányokra rátör és ráharap.

Indiából jöve a cigány nép barna,
Mint a Szik-An népe, arcán Nap kaparna,
Szikkadt az orcájuk, testük Naptól égett,
Szik-An, „Mennyei Nap”, tüzétől, evégett.

Szegény jó cigányok messze menekültek,
Rájuk Indiából sok orgyilkost küldtek,
Égi-Pitom táján egyet szusszantottak,
Nyíl dél tája földjén ők megállapodtak.

Bahran-Gura király, Firdauszi írja,
Tízezer ind zenészt önmagához hívja,
Tízezer jó luri elmegy Perzsiába,
Perzsák királyához nem megyen hiába.

Perzsák nagy királya, Bahran-Gura mérges,
Tízezer zenésznek keze egy sem kérges!
- De hát a zenésznek a munka nem dóga!
Nem fizetek nektek, s most sokatok lóga!

- Öljétek a cigányt! - mondja Bahran-Gura,
Egész Perzsiának rettentő nagy ura.
Szegény cigány szalad, szerte szét nyugatra,
Alig tekint vissza az üldöző hadra.

A Cigány Nap Népe, arcuk napégette,
Népük szabad vándor, izzó Nap felette,
Égi-Pitom földről Görögföldre mentek,
Ott egy Gyppe várost sok kőből emeltek.

Gyppe nagy városát a görög rombolta,
Feldühödött görög földig letarolta.
Gyppe város neve Égyiptom része,
Így adták a nevet, Görögföldre érve.

Egyiptom térsége Dzsipszi nevet adott,
Hunok nagy serege verést ott nem hagyott,
Kivonult a hun had Rom-E térségéből,
Nem akart diadalt Rom-E vérségéből.

X. NARU - Bál Amber haza tér

Csill-Ga, szép Til-Háza, eleme Csillozás,
Fénylőn ékszerezett, mint hunoknál szokás,
Dúdolgat magában, munkálkodik sokat,
Ő a királyasszony, köt, sző és varrogat.

Lányait pátyolja, Csengét és Borikát,
Dundi kisleányát, s most utánuk kiált:
- Gyertek leányaim, munka vár reátok,
A munka nemesít, nem leányi átok!

Nemezt készítenek, birka gyapját verik,
Vízben szétáztatják, aztán feltekerik,
Csapkodják, csépelik, zúzzák, verik, ütik,
Miként álljon össze, amíg ki nem sütik.

Sok vezető család lánykája van velük,
Lányok munkájára pedig nincs szükségük,
Csillgánál csepered sok száz család lánya,
Büszke sólyom lányok, mind ég adománya!

Ég királyi udvar nemezt készít éppen,
Több száz királyleány gyapjút csapkod szépen,
Királyi hercegnők, s unokatestvérek
Munkájuk szívéhez alig, hogy elérnek.

Szilárdul a nemez, fehér gyapjúsálak,
Mint szövet szálai, sorba összeállnak,
Kötélre lógatják a gyapjú lepedőt,
Hol a szél szárítja a sátorváz fedőt.

Ekkor egy hun sereg robog be a várba,
S hamar Bál-Ember lép a királyi házba,
Csill-Ga királyasszony férje nyakát kapja,
Nyakába is ugrik, s forró csókját adja.

Bál-Ember haza tér öldöklő harcokból,
Mégfáradt a király, elég volt a gondból,
Szája mosolyra nyíl, meglátván lányait,
Tündéri lányokat, Csengét, Dundit, Borit.

Hívja a fiait, Uldint és Karatont,
Bászikot, Kurszikot, ne járják a vadont,
Lakomát adatott szűk, családi körben,
Látván, Turul neme nem fogyott erőben.

Édesapja, Torda, teste öregedett,
Édesanyja, Mama, időtől töretett,
Fehér hajú szülők a főhelyen ülnek,
Sorsukkal már régen, bölcsen megbékülnek.

Kádár, Kál s Báenré Bál-Amber testvére,
Családjukkal egyben megjönnek estére,
Szépra kicsi húga jó Kufej férjével
Szekéren érkezik, két fi gyerekével.

Összeül a család nagy tölgyfa asztalnál,
Fáklyák lobbannak fel a négy oldalfalnál,
Fehér terítővel takarják az asztalt,
Amely e családban százszor felmagasztalt.

Torda imát mormol: - Istenünk, adj nekünk
Élethez életet, máskülönben végünk,
Éléshez adj enni az éléskamrából,
Élést eleségből, s életből, nem másból.

Vacsora, Vas-Óra, Fehér, tiszta Óra,
Vas-Óra múltával térünk nyugovóra,
Hozzák a vacsorát Koh-Nyából a lányok,
Sűrögnek, forognak, ügyes felszolgálók.

Fácánlevest hoznak, mely forrón gőzölög,
Kondérjából szállnak finom illatkörök,
Porcelán tányérba merik szét a levest,
Rajta arany zsírok, s a húst benne keresd.

Finom aranytésztát főztek a levesbe,
Melyért tündér lények állnak rejtve lesbe.
Fácánt Ázsiából hozatott Bál-Ember,
Hozzá pár fajdkakast süttet a főember.

Fácán és fajdkakas melle húsát sütik,
Forró serpenyőbe sok tojást beütik,
Sütnek sok sülttojást a porhanyós húshoz,
Mihez lágy kenyeret sok leány, vagy hús hoz.

Aztán szarvas húsa kerül az asztalra,
És áfonya lekvár, mely ízét fakasztja,
Egy kellemes serbet, mélybarna árpalé
Csúszik a sült húshoz, e hús nem egy halé.

Bál-Ember vezényel, vacsorát ő adja,
Áfonyás szarvashús az ételek atyja,
Majd jó hegyi kecske sült, s omlós szelete,
Három fűrjtojással száznak kellemete.

Aki hegyi kecskét, köszálit már evett,
Majd kezdi felfogni, mi a hús élvezet,
Nehéz elejteni a köszáli kecskét,
Meg kell annak mászni sok dombot, s hegyecskét.

Folyik a Vas-Óra, Turul nemzetségé,
Nagy Turul nembéli asszonyé, fivéré,
Több tízezer főnyi a nem száma mostan,
Virágzik e nemzet, százszor letaposottan.

Bál-Ember ezt mondja: - Utódim, fiaim,
Első utód legyen édes fiam, Uldin,
Azután Karaton, Aton Karja a fő,
Majd Bászik és Kurszik királyságra vevő.

Ez az akaratom, kedves én véreim,
Édes, kis húgocskám, kedves fivéreim,
Ez végrendeletem, mint Turul királyé,
Legfelső királyé, nemzetünk fájáé.

Nyugaton Szik-Úr a hadsereg vezére,
Kinek a hatalma Óceánig ére,
Keleten Vutu úr a fő csapásmérő,
Kinek a hatalma déltengerig érő.

Vutu, vagyis Vata, Voodoo, a varázsló,
Vuduval száguldoz éppen százezer ló,
Hódítja Afrikát, déli mélységekig,
Fényözönben élő fénytépte végeig.

Bál-Ember vezére Vutu és nagy Szik-Úr,
Vélük vagyon olykor vaskemény Bászik úr,
Déli hadakoznak, Kavkázoktól délre,
Ám, ha jó a hideg, haza mennek télre.

Ülnek az asztalnál, csendben beszélgetnek,
Mi lesz a hatása a végrendeletnek,
Hét tornyú palota ezernyi szobája
Élettől van telve, sok gyerek a bája!

Ez végrendelete, hunok királyáé,
Mint a terebélyes, legnagyobb tölgyfáé,
Akarata törvény, megkérdőjelezhetetlen,
Rokoni, ezt hallván, egyik sem kedvtelen.

Hét tornyú palota lassan elcsendesül,
Turul nemzetsége mély álomba merül.
Ki miről álmodik? Sikerről, jövőről,
Győztes hadjáratról, fényes esküvőről?

Isten a tudója, ki szereti népét,
Aki nekik adta arcukra a képét,
Aki védelmezi e népet örökké,
Nehogy elváltozzon germánná, törökké!

Isten, te Teremtő, ki vagy a Mennyeekben,
Aki megnyilvánulsz éteri terekben,
Saját néped a hun, segítsd néped élni,
S jövődő korokban e népet remélni.

XI. NARU - Bál Ember átadja a főkirályságot

Bál Ember hirdeti, lassan visszavonul,
Ul Din lesz a király, ki a gótra nyomul,
Majd a rómaina, a Föld fekélyére,
Sok senyvedő népnek megyen segélyére.

Asztalához hívja népe királyait,
Turul nemzetségnek vezérlő fiait,
Jó sok hun családból jó sok hun vezető,
Ez urak hatalma földet megrengető.

Jönnek a barátok, más népek vezéri,
Ha a hun nagykirály őket erre kéri.
Alánok, budinok, boristeni hunok,
Szármaták, basztarnák, s keletről várkunok.

Keleti gótoknak Hunimund vezére
Hívó barátjának udvarába tére,
Szkírek, karpodákok és büszke gepidák
Jönnek udvarába, kik nem kecskegidák.

Feketeköpenyes törzsek fővezére
Antok királyának unokatestvére,
Mindketten eljönnek Bál-Ember szavára,
Tőlük lesz majd hangos Bál-Ember nagy vára.

Hephtalita hunnak Hét-Törzs az ő neve,
Hét magyar törzsé, s Hét Úr az ő feje.
Chiónita hunok dél iránt zúdultak,
Kik előtt a perzsák rögvést lekonyultak.

Bál-Ember meghívta fehér hunok főjét,
Hephtalita hunok tündöklő legfőbbjét,
Kidarita hunok öklelő bajnokát,
Aki majd elmondja támadása okát.

Bál-Ha országában a baktrok lakának,
Makedón Sándornak utódi valának,
Bár Makedón Sándor magyar szívet visel,
Ezt az alaptörvényt senki nem hiszi el.

Bál-Ha szent városa Bál istennek Háza,
Szent magaridáknak temploma, s lakása,
Baktrok laktak ottan, akiket leverünk,
Bő, vastag falakhoz odacsapni mertünk.

Hetu Moger népe nyugatra zúdula,
Támadásuk élet vezeti egy gyula,
Hunok, Hét magyarok Alpokig terjedtek,
Isteneik szeme semmibe meredtek.

Hősies harcosok Alpokig hatoltak,
Sok rabszolgatartót karddal megpáholtak.
Sokszor győz a magyar! Elég lesz-e ennyi?
Szabadságot adni nem lehet, csak venni!

Bál-Ember csendben megy egy szép kápolnába,
Imádkozik ottan, nem megyen hiába,
Árió püspöknek híve vala, fenség,
Istenhez járuló megtisztult követség.

Turán országában magyarok a nemzők,
Török időszakra nem lesznek jellemzők,
Török népek nyelve mind magyar elvű,
Eme nyelvek léte ősmagyar tervű.

Bál-Ember megtisztul, s kereszt elé térdel,
Mögötte családja semmiképp nem fért el,
Olyan sokan voltak, hogy mind be sem fértek,
Közülük némelyek istenáldást kértek.

Kicsiny kápolnában szorong a sok ember,
Áhítatos csendben megpiesszeni sem mer,
Ráadásul jövel sok hívő és barát,
Több százan követik Jézus akaratát.

Jő a pap, a misét gondddal levezeti,
Keresztelt szent vízzel híveit szenteli,
Bál-Ember fejére szenteltvíz cseppene,
Ami az Úristen eredendő kegye.

Kápolnában térdel Bál-Amber és népe,
Mellette térdepel Csillga felesége,
Jó a pap, s a táltos, megtisztítják őket,
Ismét áldozókat, oltárhoz menőket.

Letérdel a sok nép Jézus Krisztus elé,
Jézus, a Keresztes, éltét megszívlelé,
Tanítását hallják, halálát siratják,
Feltámadásától megváltásuk várják.

Gaz rabszolgatartó szemükben alja faj,
Görög és római szemükben altalaj,
Ördög teremtménye, Sátán okádéka,
Aki szabad létű: Isten származéka!

Magyari országban isteni zene kél,
Szent szférák zenéje Úristenről regél,
Hatalmas Úristen, mi imádunk Téged,
Legyen Magyarország teljesen teérted!

Lezajlik a mise, a hunok térdelnek,
Szikrázó arany nap sugarával telnek,
Keresztes Jézuska maga az Arany Nap,
Ő a Tükör Ura, s a magyari holnap.

Nagy hunni családok oltárhoz járulnak,
Oltár szentségétől bévül megtisztulnak,
Így élük életük, tisztán a szabadok,
Gaz rabszolgatartók Isten felé vakok.

Ekkor rendelte el Bál-Ember írással,
Heti két nap teljen szent imádkozással,
Szombat és vasárnap mindenki pihenjen,
Ezen két szent napunk pihenéssel teljen!

Mise után a nép palotába tódul,
Ott beszél Bál-Ember, kit jelöl utódul,
Ott lemond a trónról, s fiát trónra teszi,
Ul Din lesz a király, ki a trónt átveszi.

Így is lőn! Bál-Amber lemondott a trónról,
Nagy felelősségről, súlyos hatalomról,
Ifjabb nemzedékük vezesse a népet,
Boldoguljon a nép, s ne lásson szükségét!

Ez az élet rendje, így kell ezt csinálni,
Fiakat nemzeni, s hősök közé állni,
Eltűnni a mából, büszkén és csendesen,
Ezüstlő Hold alatt, hullócsillag lesen.

Nagy lakomát adtak, olyan szküta módra,
Csupán hajnaltájban néztek fel a Holdra,
Amikor a vendég aludni baktatott,
S látott fenn az égen ezer alakzatot.

Szküták lakomája a világ legjobbjá,
Ki egyszer kóstolta, örökre a foglyá,
Több tízezer éves a hunok konyhája,
Ezért ilyen híres hunok lakomája.

Ul Din hun királyfi csillaga felragyog,
Figyelemmel nézik égi csillag nagyok,
Áldást mondanak rá, szakrális királyra,
Terebélyesedjék hunok Világfája!

XII. NARU - Bál Amber köremlékbe megy

Bál, a Nagy Ragyogás, Bél, a Fény Kezdeté,
Szét, a Setét Angyal, színe a fekete,
Úgy döntöttek itten, úgy döntöttek ottan,
Legyen Bál-Ambernek sírja jól rakottan.

Bál-Ember, Balambér, öreggé vált vala,
Szent öregségébe ő bele is hala,
Ez az ember sorsa, ezt írta ki Isten,
Minden lét országán, mindenféle szinten.

Megyen Bál-Ember úr, zöld mezőn sétálgat,
Némely büszke fának árnyékába állhat,
Nézi a világot, világ tündöklését,
Égi Ég-Úr égő, égető fénylését.

Hallja a neszezést, csendes szél járását,
Madarak énekét, halk kopácsolását,
Tücskök ciripelését, sáskák surranását,
Látja göndör juhok lassú vonulását.

Kék ég távolában, magasan sas szárnyal,
Felhők lassú röptén fény játszik az árnyal,
Olykor fény szikrázik, olykor árnyék terül,
Bál-Amber jártában nagy gondokba merül.

Szeme előtt népe hadai vágatnak,
Nincs vége, s eleje a győztes hun hadnak,
Nem látja jövőjét mégsem a seregnek,
Folyton háborúzni kell az embereknek.

Ám a Bék-E halál, az Öröklét Háza,
Békében a lélek ég s föld közt hintáza.
Mi akkor a kiút, mit kellene tenni,
Jó hunok szent népét, mint kell megmenteni?

Sziklaszilárd hit kell, mit Istenbe vetünk,
Hozzá szent imára illeszkedjen kezünk,
Azután a család folyton növekedjék,
Ezerféle jóban mindig bővelkedjék.

Amint elmélkedik, mélyen elmerülve,
Mélázva a sorson, egy tölgyfának dűlve,
Mit nem lát, mit nem hall: egy bokor aljában
Apró lény integet néki egyfolytában.

- Mi a szösz, egy manó! Mi szél hozott erre,
Kellemetlen fajtád frászt hoz az emberre,
Eridj az utamból, nem vagyok kedvemben,
Nagy viharok dúlnak komorló lelkemben.

- Uram, király, siess, goblinok jövelnek,
Vélük gyilkok s orkok rontva közelednek,
Goblinok, nyílbugok nyilat lőnek, százat,
Zúgó nyílfelhőjük égből jött káprázat.

Ötven, hatvan goblin nyilat lő reája,
Összerogy a király, de tartja tölgyfája.
Jó kéttucat törpe kiront a bokorból,
Csatabárd s szekerce goblin fejen tombol.

- Gyere velünk király! - s húzza őt egy villő,
Neme fiú villő, szent könyvekbe illő,
Viszik egy domb alá, Köremlék mélyébe,
Kromlek hatályába, Isten védelmébe.

Vagy fél tucat tündér íjat von, sűrűn lő,
Gyilkok s orkok hada mezőt előzőnlő,
Csattanó nyílhegyek visszavetik őket,
Vad gyilkos fajzatot, a lélekevőket.

Törpök és tündérek keményen küzdenek,
Villők és a manók száz csapást küldenek,
Köremlék kapuját megvédik az orktól,
Goblintól, gyilkoktól, setét hatalomtól.

Turin törpe király ül arany trónusán,
Szeme gyönyörködik az ork-ölő tusán.
- Bál-Ember, nagy király, légy házam vendége,
Addig, míg el nem jő nagy házamnak vége!

Innen Isten Atya, a Fény Teremtője,
Ki Csillag Csináló, Minden Nemek Tője,
Téged kiemelhet, új életre hozhat,
Avagy, ha nem tetszel, tőled visszakozhat.

Bál-Ember így lakik egy ősi kromlekben,
Figyeli az időt, mikor, merre legyen,
Szeretne kijönni a kromlek kapuján,
Amint körben újra élet sarjad, buján.

Isten csillagködben bujtatja fiait,
Őskorok élőit, újkor halottait,
Ha eljő a szükség, ősök feltámadnak,
Jönnek segíteni a hun, s kelta hadnak.

Népe a holttestét este megtalálta,
Felesége, Csillga, fájdalmát nem állta,
Zokogott az úrnő, szíve majd megszakadt,
Férje után reá hét gyereke maradt.

Ul-Din és Kar-Aton, Bá-Szik, Kur-Szik, s Dundi,
Leány az ötödik, ki gyakorta szundi,
Aztán Csenge, Bori, három kisebb leány,
Mindhárom jól nevelt, egyikük sem trehány.

Csillga, s hét gyereke temette Bál-Ambert,
Köremlékbe menni, egyikük sem nem mert,
Siratták apjukat, s méltón eltemették,
Hun király entestét köremlékbe tették.

KAR ATON MENNY FIA

I. NARU: KAR ATON IFJÚSÁGA

Bál Amber királynak van másodszülötte,
Csill-Ga királyasszony, ki e fiat szülte,
Ő lesz Aton Karja, hagyomány alapján,
Kar Aton a neve, a könyveknek lapján.

Amíg bátyja, Ul Din, vezette a népet,
Nem látott a hun nép semmiben szükségét.
Három fű testvére, kisebb király rangban,
Támogatja bátyját, nem voltak haragban.

Kar Aton és Bá Szik, s Kur Szik, kisebb király,
Dundi, az ő húguk, a rang néki kijár,
Férje neve Buda, jó fiú, hűséges,
Dolgos, iparkodó, becsületre kényes.

Táltosok tanítják Kar Atont mindenre,
Miért áll a hun had mindig győzelemre?
Miért Isten népe hunok nemzetsége,
Mért lenne hun nélkül az életnek vége?

Növekszik Kar Aton, gyarapodik lassan,
Testben és lélekben, a Napúr udvarban,
Táltosok tanítják ősi, szent tudásra,
Vezéri dolgokra, s mindenféle másra.

Amíg a társai libákat kergetnek,
Kar Aton fejébe ősi tudást mernek,
Amíg a társai sík mezőn játszanak,
Kar Aton szemében hadrendek látszanak.

Vaddisznóra menve, avagy vadtulokra,
Habár a fiúkkal nem mennek túl sokra,
Nagy vadászok viszik mégis az ifjakat,
Lássák, miként vágják el a vadkan nyakat.

Tanulnak vadászni, lovon sebbel járni,
Vágtatni, nyilazni, dárdát hajigálni,
Így nevelődik a hunok ifjúsága,
Vaskemény csatákban kiknek nincsen párja.

Édesanyja, Csillga, óvja csemetéjét,
Pátyolja, gondozza kicsiny szeme fényét,
Ha beteg, láza van, táltosok gyógyítják,
Javas nők a fiút ágyába lódítják.

Ul Din viszi öccsét komoly hadjáratra,
Tanuljon a fiú, lásson rá a hadra,
Mint áll fel a hun had, milyen a csatarend,
Az ütközet közben mi jöhet, mi leend?

Ul Din és Kar Aton, Bá Szik, és kis Kur Szik,
Négy fitestvér vala, kicsik, mókás durcik,
Testben és lélekben amint cseperednek,
Hős ősök nyomába biztosan erednek.

Kar Aton a bátyját szüntelen figyeli,
Minden mozdulatát gondosan mímeli,
Bátyja sátorában tanácskozás zajlik,
Kar Atonnak füle minden szóra hajlik.

Apja és a bátyja tanítja Kar Atont,
Hogy kell haddal győzni, s mint járja a vadont,
Ám, de a lányokkal mit kellene tenni,
Nem mondja meg anyja, nem mondja meg senki.

Szeme előtt zajlik hun népe élete,
Kar Aton azt nézi, csillog égő szeme,
Reggeltől estélig mindent magába szív,
Mint szivacs, mindent szív a gyermeki hun szív.

Lát ott kegyességet, mint kell gyakorolni,
Gazságot, vétséget miként kell torolni,
Mit tegyen a király, aki igazságos,
Miként ítélkezik, soha nem álságos.

Lát ott büntetést is, kezek levágását,
Nyíllal agyonlövést, nyakak akasztását,
Sok a bűn, a Sátán sokakat eltérít,
Bíró úr ontatja az áruló vérit.

Kínok nagy kínjait rossz emberek érzik,
Sok megkínzott ember súlyos sebből vérzik,
Ha Isten is érzi, emberiség atyja,
Rossz emberek vétkét bolygónkra aggatja.

El sose borzadjunk őseink tettitől,
Talán megjavultunk, már nincs félni kitől,
Isten nagy haragja bennünket kíméljen,
Minden kegyes ember földünkön jól éljen.

Jönnek követségek, furcsa kis emberek,
Előttük a bohóc a földön hempereg,
India, Afrika, s Arábia tája
Jó a hun udvarba, s megszólal a szája.

Ezt figyeli Aton, Aton Karja, ifja,
Mi a „Szent Követség”, mi a követ nyitja,
Sokféle suskurus, suttogás lába kel,
A diplomácia rejtett hangra felel.

Jőnek kereskedők, jőnek zord kalmárok,
Ezer árut hoznak gazdag karavánok,
Kar Aton ott nyüzsög, hol piacot nyitnak,
Sok furcsa kérdésre csak vállat rándítanak.

Ám, ha átgondolod, mit akarsz megtudni,
Nem kell a piacon ide-oda futni,
Okos a kérdésed, okos rá a válasz,
Megyen a füledbe, s nem mint mamlasz, állasz.

Máskor iskola van, hol a táltos tanít,
Kar Aton fejében nagy setétet gyanít,
Ezt a sötétséget fénnel elpusztítja,
Kar Aton tudós lesz, ez a rejtély nyitja.

Mintegy húsz gyerkőce Kar Aton komája,
Tudor táltos kemény, szót lövell a szája,
Számтан, mértан, földrajz, és még sok tudomány
Fejükbe vándorol, mi üres tartomány.

Tudor táltos nagyúr, tudja, hol Xanadu,
Merre Szikambria, Urgára ő tanú,
Tudja Unug sorsát, Torja dicsőségét,
Mén-Nap-Er szépségét, Hunu baljós végét.

Is-Ka-La annyit tesz: Fény-Kapuja-Helye,
Is-Ku-La annyit tesz: Fény-Szájának-Helye,
Tudor az iskola vezető táltosa,
Magyarok tudása nem veszhet el soha!

Tud isten, aki Toth, a Tejút istene,
Ubar-Tutu Tudó, Isten vagyon vele,
Halmozzák a tudást, fiaknak adva át,
Egész szent népünket a tudás hatja át.

Pontok és vonalak egy rendszert tükröznek,
Ősi fényes számtant, mit fejben ütköznek,
Róják kőre, bőrre, festik a sziklára,
Barlangok képére, pap-íróra, fára.

Betűzdelős betűk ősi írást adnak,
Negyvenezer éve a szent magyar hadnak,
Tanulják a rovást, ez is fontos gondjuk,
Ám, ha nem így volna, őszintén megmondjuk.

Tudor táltos sétál, véle a gyerekek,
Aztán még tíz táltos, a tudásuk remek,
Tanítás a dolguk, okosak, fényesek,
Éji égen járók, szépek, fenségeseek.

II. NARU: TÜNDÉREK A BEREKBEN

Kar Aton, valljuk be, olykor elszabadul,
Titokban elszökik, az erdőbe vonul,
Csendre és magányra vágyva kóborolgat,
Fák bókolására ő visszabókolgat.

Áhítva hallgatja kis pintyő énekét,
Aranymálinkó, csíz, tengelice zenét,
Füleli a lombok csendes susogását,
Lassú szél járását, levél súrlódását.

Egy berekbe érve Bál-Ványt lát, kösziklát,
Bál-Vány Nagy-Fény, felső, ragyogó, amit lát.
Kőbe vésve az arc, tán En-Ki orcája,
Ő vén Ki-En, Kaján, s mosolyog a szája.

Letép egy virágot, s az oltárra teszi,
Hatalmas az isten, ezt jó szívvel veszi,
Kövek, vizek ura megmozdul ültében,
Megrendül a talaj En-Ki felültében.

Rezdül a bozót is, egy férfi lép elő,
Párduc a járása, szeme ég, s figyelő,
Kar Atonra figyel, s megkéri a legényt,
Válaszoljon rögvest, becsülete szerint.

Mi a legfontosabb? Ezt mondd meg, vándorló,
Ki a rejtekemben ily csendben kóborló!
Tündér ez, szeme kék, zöld a tunikája,
Csizmája barna bőr, sárga a nadrágja!

Kar Aton azt mondja: - Engedj gondolkodnom,
Ezer gondolatom árjában forognom,
Jóság az, a jóság, ez a legfontosabb,
Így van-e jó uram? Van nálam okosabb?

Nem jó ez a válasz, gondolkozzál tovább,
És, ha megkérhetlek, ne legyél ostobább!
A szeretet, ez az, ez a legfontosabb,
Válaszom átgondolt, tehát leggondosabb.

Ez a válasz sem jó, van még egy dobásod,
Teljesen átgondolt, eszes villanásod!
Azzal a tündér úr egy kardot von elő,
Mi lesz, ha a válasz nem lesz megfelelő?

Zekét hord a férfi, fején csúcsos főveg,
Hátoldalán tegez, vállán bő köpönyeg,
Tegezen a nyílak, ezüstből a fejük,
Három élű nyílhegy, ezüst a tengelyük.

Ezüsttündér uram, jóság és szeretet,
Igen fontos dolgok, mégis visszavetted,
Talán a hit, uram, az a legfontosabb,
Istenben a hitünk, ez lőn legokosabb?

Igen, igen végre ez a helyes válasz,
Istenben kell hinned, másként ködbe mállasz,
Ten Atya teremtett, és ő véd meg minket,
Igaz harcosait, meg a sok-sok linket.

Íme, a tündérkard, neve Észak Penge,
Immáron a tiéd, pendítsd meg, hogy peng-e?
Jó volt a válaszod, a hit a legfelső,
Ő vezet Istenhez, hitünk a legbelső.

Hanem honnan vetted ezüsttündér létem,
Mert, hogy igazad van, ezt komolyan kértem?
Az ezüst nyilaid, azok javasolták,
Komolyan vegyelek, s kiléted jósolták.

Jól van, ifjú fiam, jól megválaszoltál,
Nehéz kérdésemre csak igazat szóltál,
Jutalmad tündérkard, jó úton vezessen,
Véled az életben baleset ne essen!

Kérlek, tündér uram, engemet ne vess meg,
S ha bumfordi volnék, gyöngyözve ne vess meg,
Ám, de mondd meg neved, ki vagy, kit tiszteljek,
Kitől kardot kaptam, kivel büszkélkedjek?

Nevem Berek tündér, É-Amar másképpen,
Ki szülöttje vagyok, úr a lápvídéken,
Kar Aton ifjú úr, jó hited vezessen,
Hit az Észak, Hita benned el ne vesszen.

Ber-Ek a Bor-Éke, vizenyős hely nagyon,
Tocsogós rejtett hely, szárad is a Napon,
Rejtett szögletekben imádták ősüket,
De valami megtört, mikor az ős süket.

Azzal nagy É-Amar, Éomer eltűnik,
Tündér energia a tájon megszűnik,
Kar Aton magában pislog, mint egy páva,
De arca felderül, azon minutába.

Erdő mély homálya a sugárnak nyitva,
Áhítattal vagyon a táj átítatva,
Kar Aton figyelő kardját, Észak Pengét,
Dalt dünyög a kardja, könnyűt, zsongót, lengét!

Bál Vány ragyog itten, Berek rejtekiben,
Nagy Bál-Vány Istentől igaz szólást izen,
Ki-En, a nagy Ke-Án, benne van a kőben,
Mosolya az idő, benne a mennykőben.

Tölgyek és gyertyánok lombjai susognak,
Hársok és kőrisek velük búgnak, súgnak,
Istenek járnak itt, embereket védők,
Gonoszat pusztítók, rosszat elítélők.

De ne higgye senki, a Gonosz csillapul,
Gonosz, mint a „Kezdet”, hullván, földhöz lapul,
Szét, ki terjed, mászik, könnyű az ő dolga,
Mert a Jó nehézkes, mert isteni szolgál.

Sok a hazudozó, sok a gyűlölködő,
Sok olyan ember van, ki mérget köpködő,
Alja ember népség terem minden tájon,
Rút hazugság terjed akármilyen szájon.

Satyi Matyi lüktet, embert elpusztító,
Az Első Embert is Özönvízzel irtó,
A Második Embert szeretné irtani,
Isten nem engedi mindent pusztítani!

Ezért Kar Atonnak biztos a pályája,
Fényes nagy Istennek ragyog az Égfája,
Gyarapszik az Ember, Isten Fia, Lénye,
Szemurak magjának hetes Hetevénye.

Heták a napfiak, hét a király népe,
Hetes a hadrendjük, ők heták elvégre,
Hétpettyes Katica királylány hetáknál,
Hetu magyaroknál, a szent hetes ágnál.

III. NARU: KAR ATON KÓSZÁL

Gyakran jó apjával, Bál Emberrel megyen,
Bál-Ember királlyal kószál völgyön-hegyen,
Édesapja szava ivódik fejébe,
Kar Aton az apja igaz fia, vére.

Kar Aton a fiú, kószál a vidéken,
Táltos segítséggel, alján és az éken,
Sok csillagos éken, égi vizes tájon,
Csillagról csillagra, ámul a sok bájon.

Így tanítja apja az éji vidéket,
Végtelen nagy semmit, feketét és kéket,
Közben a bolygókat, anyagszigeteket,
Fénylő csillagokat, csillag fellegeket.

Máskor barátjával, Donáttal kószála,
Csizmájukra tapad a mező zöld szála,
Némely fákon fészek, ki tojást rejteget,
Nem kell bejárni a sűrű rengeteget.

Ligetben kószálva szép zenét hallanak,
Liget nagy fái közt tündérek dallanak,
Előre osonnak mulatságot látni,
Csendes ligeti nép között száját tátni.

Szép tópartra jutnak, ahol tündér lányok
Pázsiton vigadnak, csinos boszorkányok,
Fürdenek a tóban, nagy viháncolással,
Fröcskölnek, paskolnak, játszanak egymással.

Az, aki nem tudja, a tündér boszorkány,
A boszorkány tündér, vagy hétfejű sárkány,
Ne olvasson engem, mivel felesleges,
Értelmet más honban, vagy más népnél keress!

Ekkor a zöld lombban a térajtó rezdül,
Ajtó nyílásában tündér jó keresztül,
Kezében az íja, Alimtár ő maga,
Tündérországnak nagy ragyogó csillaga.

Alimtár, a tündér, Kar Atonnak mondja:
Délről sivatag jó, ez legyen fő gondja,
Tündérek fürdését csakis az láthatja,
Akit Lélek Isten bűbája áthatja.

Alimtár azt mondja: A világ nagyon rossz,
Elönti a Setét, ki a legfőbb Gonosz,
Szeme élettelen, nők nyomorgatója,
Tör rá a Világra, Világ megrontója!

Alimtár, a tündér, mondja Kar Atonnak:
Szabadságért harcolj, s tégy sokat a honnak!
Harcolj a Setétség vad országa ellen,
Ahol rombolás van, nincs művészi kellem.

Alimtár, a tündér, vadász ruhájában,
Mint egy vadász, úgy fest, mint akiből száz van,
Kar Aton megérzi, tündér áll előtte,
Nem tud védekezni, nyilát már ellőtte.

Uram, nagy Alimtár, mért mondod ezt nekem?
Én egy ifjú vagyok, Ul Din a fejdelem!
Ki vagyok én, Uram? Csak egy másodszülött,
Semmire sem kellő, majdnem csak lezüllött.

Készülj fel a harcra, jó délről a Gonosz,
Rettentő bajt csinál, és mindent eloroz,
Verd vissza a Gonoszt, törj rá seregeddel,
Régi országodból jutalmadat vedd el.

Kar Aton megriad, aztán szól Donátnak:
Donát testvér mit szólnsz? A sok tündért láttad?
Egy szöszi lány tünde Kar Atonhoz táncol,
Ujjára gyűrűt húz, arcán grimaszt ráncol.

Kar Atonnak szíve hatalmasat dobban,
Szerelemnek tüze szívében fellobban,
Ki vagy, gyönyörű lány, ki az apád, anyád,
Mely földről termettél, merre van a hazád?

Mért incselkedsz velem, grimaszt mért mutatol,
Csábos arcjátékod a lelkembe hatol,
Gyűrűt mért varázsolsz dobva az ujjamra,
Mondd meg, mi a neved, fülem neved hallja!

Alimtár válaszol: Dalma a lány neve,
Apja, s anyja rangos, tündérek hercege,
Ki tudja, hogy miért, de beléd szeretett,
Időnek múltával talán elveheted.

Persze, ha szereted, ha viszont szereted,
És ezt bizonyítod, Dalma lesz a nejed,
Most mi tovább megyünk, ha akarod látni,
Állhatatos legyél hét próbát kiállni.

Azzal a Tündér-tó a tünde lányokkal,
Tóban játszadozó mutatványosokkal,
Eltűnik, szétfoszlik, megszűnik a látvány,
Kar Aton és Donát közben száját tátván.

Láttad ezt, jó Donát, barátom, tündérek,
Itt voltak előttünk, fényből jött fénylények,
Most már te is hiszed, en szemeddel láttad,
Jó tündérek népét te is megtaláltad.

Donát mondja: Csalfa minden tündér leány,
Akár sok ezernyi, akár csak valahány,
Ne higgy a tündérnek, mert majd ráfizetel,
Ámbár az is lehet, tünde nőt veszel el!

Ugyan, Donát testvér, Dalma lesz a nejem,
Látom a szemérről, tündér veszedelem,
Szerelem lángol fel itt a legbelsőmben,
Amint Dalmát látom, máskor is, különben!

Alimtár, a felség, eltűnik a légben,
Tündér esszencia száll a messzeségben,
Más tündérek jönnek néha segíteni,
Múltba és jövőbe képet vetíteni.

Kar Aton nem felejt, szereti Dalmáját,
Szerelemnek tüze kínozza a máját,
Gyakran sóhajtozik, fejét vonja a bú,
Azt várja, hol táruul majd egy tündér kapu.

Szól néki az anyja: Mi bajod, kisfiam?
Mitől rossz a kedved, a kedveddel mi van?
Anyukám, ver a sors, nem találom helyem,
Az lesz a végzetem, nem lesz nekem nejem.

Szól néki az apja: Mi bajod, kisfiam?
Mért lógatod orrod, az orroddal mi van?
Apukám, üldöznek rémek, gondolatok,
Fejemben van egy lány, csak rá gondolhatok.

Van a lánynak neve? A lányt hogyan hívják?
Dalma az ő neve, tündérek okítják.
Tündérherceg lánya, ujjamra gyűrűt dob,
Ezzel megigézett, aztán elment utóbb.

Bál-Ember és Csill-Ga futárt meneszt, ezret,
Szétfut a világba a futári ezred,
Keressék szép Dalmát, Kar Aton szerelmét,
Jó királyfi lássa lányzó veszedelmét.

IV. NARU: TÜNTILLA TÜNDE

Egy szép nap Kar Aton bóklászik a tájon,
Messze, kéklő dombok állnak a határon,
Oda sétál lassan, kurgánok aljába,
Szkútha nagy királyok sírja kapujába.

Mágikus időben ért a kurgánokhoz,
Szent hányott hegyekhez, magas sírdombokhoz,
Gondolkodott sokat, mi lehet a Szegyen,
Nagy Szigynek nevezett domborodó hegyben?

Időkapu nyílt a Szegy oldalában,
Villódzó fényajtó a halott lakában,
Tüntilla, a tünde, lép elő nesztelen,
Bár az óvatosság mostan szükségtelen.

Csodálatos szép nő, ragyog aurája,
Bíbor fehér, s piros gyönggyel vert ruhája,
Alakja fenséges, szája tökéletes,
Fegyvere íj és nyíl, kardja félelmetes.

Tünde nő a szépség, ragyogás övezi,
Hódoló bókokat igen kedvvel veszi,
Megszokta szépségét, mi velejárója,
Ezüst hangján szólal, vert ezüst a szója.

Tudni kell, a Szegy Hegy, kisebb domb valóban,
Szügy, illetve Szigy-E, Szegy-Háza a voltban,
Szidhe a Szegy népe, tündérlaki népek,
Időkapun járó, fénylő istenségek.

Kur-Gán az emlékmű, időkapu rejtve,
Kurgánba, ha mászol, el leszel felejtve,
Másik téridőben jössz elő a Szegyből,
Össze-vissza kuszált, ős idő elegyből.

Szigyák-hegység rejti tündérek sok lakát,
Gan a Han, a Hányás, hányni kell akkorát,
Mint egy kisebbik hegy, Korhány a javából,
Hol tündérek laknak, égi Világfából.

Balambér fia vagy, Kar Aton a neved,
Tiszta, szép az arcod, értelmes a szemed,
Én Tüntilla vagyok, jövök az időből,
Fákból, növényekből, földből, vízből, kőből.

Mondd, mi a királyság? Érted a fogalmat?
Avagy eszed ott benn, mélyen, csöndben hallgat?
Nő-e, avagy férfi a Királyság maga,
Mit jelent a szónak számos forrása?

Kar Aton meghajol a tünde nő előtt:
A királyság, hiszem, Nőség, minden előtt,
Nőelvi fogalom, ezt mondja a nyelvem,
Isteni és titkos, ősrégi Nő-elven.

Helyes a válaszod, igaz minden szavad,
A Királyság Nőség, lényege a javad,
Csak úgy lehetsz király, ha van feleséged,
Igaz szerelemmel nőre van szükséged.

A „Ki” a Föld neve, a „Rály” a Napisten,
Ki-Rály a Föld-Napja, minden szféra szinten,
A Nő a Föld, Ma-Ma, férje a Napkirály,
Ahol ők az urak, ott virágozik a táj.

Tüntilla, a tünde, mosolyog csábosan,
Majd a száját zárja, oly akaratosan.
Kar Aton, ne feledd, a Királyság „nőség”,
Az Anyaföld rangja, nővel ismerősség.

Engedd nőd előre, mindig az ajtóban,
Udvarias legyél, minden nap, és hóban,
Nőkkel udvarias, lányokkal figyelmes,
Minden percben legyél nagyon illedelmes!

Tüntilla, a tünde, bűvös, csodálatos,
Kar Aton hozzája nagyon szolgálatos,
Gyönyörű tünde nő, tudja, hogy mit akar,
Mit rendel el Isten, és a tündéri kar.

Add fel a kabátját a nőnek, te férfi,
Ettől leszel igaz, felsőbbrendű férfi,
Amint fejet hajtasz, úgy nősz fel feljebbre,
Isten országába, bárány fellegekre.

Kar Aton nem tuskó, igen illedelmes,
Szép lányok hadára igen veszedelmes,
Szeret udvarolni, fecseg a lányokkal,
Mi történt a múltban, nemes királyokkal.

Ám szíve szerelme mindég eszében ég,
Ezért a lányokkal már nem ismerkedék,
Beszélgetni szeret, lányoknak bókolni,
Viszont nem akar ő lányokat csókolni.

Szívében kis Dalma folyton dalt zengedez,
Mi által Kar Aton Dalmáért epedez,
Idő folyam folyik, Dalma felnövekszik,
Tündéri országból a földre törekszik.

Felnőtt a tündér lány, elő kell jönnie,
Tűnő csillaglányból nővé kell nőnie,
Halhatatlanságát Tüntillánál hagyja,
Tüntilla az anyja, Alimtár az apja.

Nagy, hatalmas tündér, tisztelem a nőket,
Mind a születőket, mind az elmenőket,
Hanem van egy leány, ő az én szerelmem,
Dalma az ő neve, Dal-Mama, nő elven.

Tüntilla varázsol, ujján ezer szikra,
Hármat csettint ujjá, s mit látsz harmadikra?
Időkapu nyílik, átlép Dalma rajta,
Járása fenséges, csudás tündér fajta.

Tüntilla varázsol, Dalmát varázsolja,
Tündéri szép leányt senki meg ne szólja,
Tündéből ember lesz, megengedi Enki,
Dalma tünde voltát nem tudja meg senki.

Hajában levelek, homlokán Nap ragyog,
Szeme úgy tündököl, mint fenn a csillagok,
Két melle csillagtáj, ölen a Hold dereng,
Térdein két csillag, bokáján Nap mereng.

Dalma megjelenik, szívében dal honol,
Kar Aton hét éve kószál és kóborol,
De mostan megdermed, meglátja szerelmét,
Aki fogva tartja az ifjúi elmét.

Dalma zöld fényben ég, gyönyörű, fenséges,
Pompázva virágzik, virágokkal ékes,
Kar Aton, a vitéz, reszket Dalma előtt,
Testében tűz pusztít vért, csontot és velőt.

Dalma Kar Atonnak karjaiba omlott,
Aki ezer csókot a leányra ontott,
Szorongatták egymást, régi szerelmesek,
Forrón hűségesek, igazi hitvesek.

Tüntilla tündanya mosolyog szélesen,
Látja boldog vőjét, mostan személyesen,
Ki majd feleségül veszi tündér Dalmát,
Ezzel is növelve Tündérhon hatalmát.

Enki, Enlil és An, látod, intézkedett,
A Földre ereszti Dalma nőherceget,
Légy hozzá hűséges, ezt várjuk el tőled,
Apoljad, csókoljad, szeressed a nőt.

Ezzel Tüntilla hölgy felrepül az égbe,
Szép alakja tűnik a kék messzeségbe,
Mint egy második Hold, suhan az ég vizén,
Nyomában igyekszik háromezer szirén.

Dalma, a Dal-Mama, a Dalok tudója,
Égi tündér leány, nemnek nem utója,
Dalma, kis királylány, főhercegi fenség,
Kar Aton és Dalma férj lesz és feleség.

V. NARU: MESÉLŐS MONDÁJA

Bál Ember lemondott a szent királyságról,
Sok földi javakról, aranyról, hívságról,
Teste öregedett, az idő megtörte,
Ifjúi vágyait a Múl elsöpörte.

Fia, Ul Din az úr, Kar Atonnak bátyja,
Aki öccse vágyát kristálytisztán látja:
Lakodalmat csapunk, apánk öröme,
Csillga édesanyánk fölséges kedvére.

Hozzák a menyasszonyt berek rejtekéből,
Fenséges hercegnőt tündérek népéből.
Dalmát fény övezi, fején lombkorona,
Dalma szent ensége a gazdagság hona.

Szekerét nyolc nagy ló dübörögve húzza,
Kocsis a lovait ostorával nyúzza,
Szőlő inda lengve száll a kocsi után,
Sok ezer hun ifjonc igaz ámulatán.

Ifjak és leányok pompás paripákon
Vágtatva száguldnak a széles síkságon,
Követik szép Dalmát, s nagyon kurjongatnak,
Zeng belé a pusztá, nagy hangot hallatnak.

Kar Aton és Dal Ma fényes menyegzője
Magyarok házában tündérek nemzője,
Egy tündéri leány, s egy magyar királyfi
Esküvőjén vendég sok lesz, s nem akárki!

Az Es-Kü fő Ház-Kő, Ős Köre tett eskü,
Az esküvést tevő fénnel teli testű,
Eskü egy kőszobor, amolyan kőbálvány,
Vő meg a Fő Vevő, nyomában szivárvány.

Ős-Kő Kaján szobra, Enkinek mintája,
Ki hatalmas isten, vigyorog a szája,
Ez a „Kaján Vigyor”, a Minden tudója,
Kajáni szájából jó Isten mondandója.

Alimtár, s Tüntilla eljő az udvarba,
Szent Udu várába, zöldbe és avarba,
Dalma leányukat férjhez adják ottan,
Távoznak estére, hittel jóllakottan.

Kar Aton és Dal Ma egybekelt, Ten előtt,
Miközben a násznagy száz sziporkát ellőtt,
Jött a Vas-Órája, finom sülte, főttek,
Jöttek kondérokából, a sütőkből jöttek.

Kar Aton és Dal Ma pompás esküvője
A Szakács Tudomány legfelsőbb felsője,
Sok tízezer vendég hasát megtömködi,
Mindenféle jóval, finomsággal tömi.

Ekkor jó Mesélős, hárfája a karján,
Jó bárd szavát lesi több ezernyi tarján.
Figyeljete reám, én Mesélős vagyok,
Rátok ősidőkből igaz regét hagyok.

Azzal szép hárfáján a sok húrt pengeti,
Hárfáját markolva a vállának veti,
Mesélős nagy táltos, arany torkú dalnok,
Regékben járatos, nem bús hivatalnok.

Zendüljön a Zen-E, nagy Ten igazsága,
Népünk szent dallama, Eg-Úr valósága,
Zen-E Isten-Háza, hangjai hulláma
Egünk szféráiban csillag szirtjén málla.

A Zen-E átível minden hegyen, fokon,
Magas sziklabércen, horhoson, szurdokon,
Mindenki megérti, megérzi lényegét,
A Zen-E, s Mu-Szika, nyitja Isten egét.

Zendülnek a húrok: Menjünk Eg-Pitonba,
Nil folyó melléki, titkos ősvadonba,
Itt a jó magurak, oroszlánok népe
Dicső nagy kultúrát, gonddal hozott létre.

Tucat ezer éve Nagy Hunt felépíték,
Dús homok árjából többször felderíték,
Nagy Szfinx őstalálmány, ezer rejtély oka,
Magyarok legősibb oroszlán bajnoka.

Nagy Kígyó a Tejút, csillámló pikkelyek
Éji Tejútonkon csillámló helyek,
Níl-mente a Nyílás Isten égszövetén,
Níl a Tejút mása, „Nyílás” az Éj Egén.

Mesélős ezt zengi, énekli, dalolja,
Égi-Pitom földről igazul ezt mondja,
Ez a föld magyar volt, Níl folyó vidéke,
Egész Földbolygónknak megistenült éke.

Élt itt sok Par-Aó, Aó-Háza, népe,
Egyiptomi házak gyönyörű sok szépe,
Nop-Er-Titi asszony, Napra-Téte felség,
Nofretéti magyar Napra Tett Feleség.

Nofretéte úrnő közrendű származék,
Gyönyörű leány volt, nem olyan szent fazék,
A-Mén-Hotep király reá szemet vetett,
Napra-Téte hamar asszonyul vettetett!

Nagy volt a szerelem, született hat leány,
Egyik, mint a másik, szépséges valahány,
Mondá Napra-Téti: Építsünk új várost,
Palotát, templomot, igen sokat, számost.

A-Mén-Hotep király várost épít, újat,
Kürtösökkel hirdet, nagy ünnepet fűjat!
A-Hét-Aton várost Atonnak építi,
Szorgos népességgel be is telepíti.

A-Mon, A-Mén, A-Mun: Isten, a Mennyei,
„A” az Isten, „Men” Menny, ez a lényeg, ennyi,
Aton, aki A-Ton, Istenúr, Napkorong,
Reggel ragyogó fény, este búsan borong.

Ata, Ada, az Úr, Atya isten, a Nap,
Fején színaranyból világító kalap,
Sokféle a neve, Adonisz, Adonáj,
Ám, ha nincs az égen, szétterjeng a homály.

Nagy király a nevét elhagyja, leteszi,
A-Mén-Hotep helyett fel Ekn-Atont veszi,
„Ki Atonnak Üdvös”, ez Ehn-Aton neve,
Ék Enségű Aton, ez a név jár vele.

A-Hét-Aton város Hétszeres Fény Hegye,
Aton Horizontja, Fényes Aton Kegye,
Ékn-Aton a várost dicsőn felépíti,
Ezernyi csodával, vésettel ékíti.

„A” Isten értelmű, „Az” is azt jelenti,
Az az Ász, aki az életet teremti,
Egy az Isten, bizony, ő az Ég istene,
„Az” Egyetlen Isten, vanság az érdeme.

Egy az isten, Aton, ki a Nap korongja,
Ékn-Aton fáraó eszünknek ezt mondja,
Egész az Egyisten, Rész a fiacskája,
Rész maga szent Aton, Réc-re van hatálya.

Nap-Ré-Téte szeme bal oldalról üres,
Ék-En-Aton szeme jobb oldalon kües,
Isteni emberpár át eggyé lényegült,
S mint Egy, a Mennyekbe két formában vetült.

Ezért üres a szem több remek szobronkon,
Butaság nagy vétkét ne vedd, kérlek, zokon,
Nem hagyták a szobrot félbe a szobrászok,
Mivel akarattal a szobrász így vásott.

Nofretéti Kija szülte Tuth-Anh-Atont,
Aton isten Élő Képmását, nagy Amont,
Avagy Tuth-Anh-Amon édesanyja más volt,
Nem tudni, de mondom, s elhagyom e távult.

Teje nagy királynő Ékn-Atonnak anyja,
Tej-E a Tej-Háza, ki az italt adja,
Ő szülte Ehn-Atont, ő növelte, fente,
Tej-E édesanya fiát felnevelte.

Kija a Kő-Vize, a Föld szent folyója,
Napratéte maga a száraz föld jója,
Vízről virágzik a Fekete-Föld tája,
Vizes árkok mélyén nő a víznek árja.

Mesélős hárfáját kebléhez szorítja,
Jó húrok hangjait kedvén idomítja:
Ék-En-Aton rendjét gyorsan elpusztítják,
Nagy ősök vallását újra megjavítják.

Ehn-Aton meghala, fia, Tuth-Ank-Aton,
Nebet változtatott, így lett Tuth-Ank-Amon.
Apja istenhitét rögvest eltörölték,
Lehet, hogy a papok jó apját megölték.

Nap-Ra-Tét-E asszony az arany Napra szállt,
Eltűnt Egyiptomból, hol a halál kaszált.
Ő Napba öltözött, ő lett a Nap-Asszony,
Ki több ezer évig a Napon virasszon.

Napba Öltözött Nő, gyönyörű és csodás,
Napra Költözött Nő, vibráló látomás,
Magyari nagyasszony, Ős Tennek hódoló,
Né enség ékével Ég Egy Tenhez szóló.

Ta-Ten-En nagy isten, hatalmas Teremtő,
Scholból a nagy Vant, az Életet nemző!
Tájat-Tenni-Enség légy könyörületes,
Napra-Tét-E asszonyt fogadd el, légy kegyes.

Ay és vad Horemheb Aton ellen lázad,
Amont dicsőítik, Aton csak káprázat,
Tuth-Ank-Amon király hamarost meghala,
Tán méreggel kevert hűsítő itala.

Figyeljete hunok, ti égi csillagok,
Gondoljátok végig, égi csillaglakók,
Napra-Téti felség elment az ég felé,
Őt már soha senki e földön nem lelé.

Hárfám hangja halkul, térjete aludni,
Ti asszonyok népe, menjete nyugodni!
A férfiak csendben, halkan mormoljanak,
Kar Aton és Dalma suttozva szóljanak.

Így végződött Dalma, s Kar Aton lagzija,
Dalmának így leend három tündér fia,
Mind a három fiút sebtén elragadták,
Aranyért, vagy másért, tündéreknek adták.

Ám a három fiút három lány követte,
Tündéri jogait mindjük követelte,
Mari, Szuszi, Teri úrnő lett a Honban,
Ázsia térein, az ősi vadonban.

Mondja Ul Din király: - Tündérlányt vettél el,
Dalma csalafinta, kit tündérszél bélel,
Tündérek országa véled gazdagodik,
Tündérek ős népe töled sokasodik.

Apánk, a Nagy Ember, azt kéri, kívánja,
A Ragyogó Amber trónját neked szánja,
Király én utánam, öcsikém, te leszel,
Királyság gondjából nagy szeletet veszel.

Így beszélt nagy Ul Din szeretett öccséhez,
Egy vérből valóhoz, édes testvéréhez,
Lakodalom zaja lassan elcsendesült,
E nagy királylagzi éjszakába merült.

VI. NARU: OLYMPIODÓROSZ KÖVETSÉGE KAR ATONHOZ

Róma népe úgy dönt, követ megy a hunhoz,
Hun királyi párhoz, Sangúhoz, Katunhoz,
San-Gu Urak-Fője, Kat-Un most feleség,
Kat-Un az Ég-Király, otthon ülő felség.

Olümpiodórosz hajón indul útnak,
Habzón habos vizek csapnak a hajónak,
Égi tájak szerint halad a kapitány,
Ez az út új harcra, háborúra nyitány.

Robajlik a sós víz a hajó elején,
Hajtja a vitorla alját a tetején,
Elöl vas az orra, vízbe torl a feje,
Tenger vizét nyíró a hajó eleje.

Olümpiodórosz hajója suhanó,
Gályája a vízen sebes vízi manó,
Mediterrán-tenger sós vizeit nyaló,
Szép Marmare-tenger hullámain faló.

Amikor a hajó a Setét-tengeren
Magas hullámokból elő-elő terem,
Hasítja a vizet, hullámokba torul,
Hullámok közében orra mélybe borul.

Donát, jó Don Atyus, Rómába küldetett,
Lóháton, szekéren méne oda menet,
Két éven keresztül Rómában élt vala,
Róma volt lakása, háza Róma fala.

Kar Aton barátja Rómában nagykövet,
Hunok érdekében mozgat minden követ,
Két év után gazdag tapasztalatokkal,
Honba visszatérne, sok száz titkos okkal.

Himbállózik folyton a gálya pallója,
Ezer, s ezer hullám falánk ostromlója,
Előre és hátra bukik a nagy gálya,
Széles orral utat hullám közé vája.

Olümpiodórosz Donátot ismeré,
Büszke hajójára Don-Atyust felvevé,
Ígérte a hunnak, most haza szállítja,
Kedves családjának elébe állítja.

Szántotta a vizet Róma nagy gályája,
Hullámoktól döngött a hajó bordája,
Olümpiodórosz a hajó orrában
Messze, előre néz, terjengő párában.

Kimmérföld hegyei, Krím-béli havasok,
Elöl emelkednek, hótól tarajosok,
Behatol a hajó a Krími-szorosba,
Mégjótisz-tengerbe, csendes hullámosba.

Krím-félsziget után, Méjótisz tengerén,
Suhan a nagy gálya, Pontusz észak felén,
Don, a Víz, a Folyó, hullámán hajóznak,
Mellettük elmarad néhány ladik, csónak.

Kar Aton szállása téres mezőváros,
Erdővel, pusztával, s a Donnal határos,
Olümpiodórosz kiköt hajójával,
Partra fut a hajó, nagy hegyes orrával.

Bűzös halszag terjeng a nagy kikötőben,
Tán száz halászhajó köt ki estidőben,
Hozzák a halakat esti vacsorára,
Sok száz nő kérdezi: - Mi e halak ára?

Szólnak Donatyusnak, ébresztő, kiszállás,
Vége van az útnak, itt a honni szállás.
Halott a hun követ, orvul meggyilkolták,
Követi kincseit gazul elrabolták.

Kiköt a római nehéz harci gálya,
Felfutnak a hunok rengő pallójára,
Keresik Don Atyust, a hun nagykövetet,
Akinék az étke már megmérgeztetett.

Méne a római Kar Aton elébe,
Gőgtől felhősödik ravasz, sunyi képe:
Donatuszt megölték, nem tudom, ki tette,
Gaz gyanú mételyét reám ki vetette?

Nem tudod, hajódon, titkon mi történik,
Hunok szent követét mily hatások érik?
Úgy gondolom, követ, minden emberedet
Karóba húzatom, kímélve fejedet!

Kar Aton parancsol, futnak harcosai,
Akaratát végző, öklelő kosai,
Lefogták a hajó teljes személyzetét,
Százhetven hajósnak okozták végzetét.

Kar Aton kérdezé Olümpiodóroszt,
Róma nagykövetét, gőgösségtől kórost:
Don-Atus barátom, gyermekkori hívem,
Elszállt éghajóján, megszakad a szívem!

Megöletted, követ, testvéri barátom,
Rettentő bűnödöt kristálytisztán látom,
Hajód embereit karóba húzatom,
Te meg takarodj el, vár a mocsár, s vadon.

Hanem, mondd meg, követ, miért is tettétek,
Ez most casus belli, égre szóló vétek,
Azt is tudod, követ, erősebbek vagyunk,
Rómából, ha mondom, egy téglát sem hagyunk!

Olümpiodórosz összerezzen erre,
Százhetven hajósát várja a hant verme!
Hunok nagykirálya, kegyelmezz énnekem,
Engedd el társimat a hajómmal velem.

Hatalmas hun király, sok kéz messzire ér,
Sok kezek gazdája nem paraszt, vagy zsellér,
Perzsa, vagy bizánci arany a vést hozó,
Sárga arany érme a halált okozó.

Öljétek meg, fiúk, mind az árulókat,
Olümpiodóroszt mind elárulókat!
A követ mifelénk szent és sérthetetlen,
Életed meghagyom, ez királyi kedvem.

Ám, mivel a gyilkost nem hoztad elébem,
Pártolod a gyilkost, úgy sejtem, úgy érzem,
Ezért minden hajóst most kivégeztetek,
Köztük lesz a gyilkos, kinek véget vetek!

Te meg szállj hajóra, vidd az izenetem,
Hadsereggel jövök, amikor tehetem,
Megbüntetem Rómát e gaz gyilkosságért,
Egyéb bűneiért, s mindenféle másért!

Olümpiodórosz nyaka megszabadult,
Százhetven hajósa ásott gödörbe hullt,
Mehetett Rómába, hunok kegyelméből,
Vitte a zászlóját fekete kelméből.

Hunok nagykövetét pompával temetik,
Gaz százhetven hajóst sírhelyébe vetik,
Legyen szolgálója a síron odaát,
Mikor megtalálják az Öröklét Tavát.

VII. NARU: NAPFELMUTATÁS

Aki a jó magyart hív keblére vonja,
Csókkal hinti arcát, nyakát által fonja,
Átöleli vállát, hátát meglappogja,
Az egész világot ő uralni fogja!

Mag a Csillag, „Magas”, ezt mondja a Magos,
Magos a Magasság, hol az éj Csillagos,
Mágus a Csillagos, Nap, s Hold a ruháján,
Csillag mint a ragyog minden porcikáján.

Mag az Ifjú Csillag, Mag-Zat az Embrió,
Magból lesz az Ember, kis Emberi-Fiú,
Mag a Csillag fennen, Mag Csillag a földben,
Magból lesz az élet a növényi zöldben.

Minden élet csillag, mind Házból származó,
Házakból terjeszti a legfőbb Ház adó,
Pet-E Csillag-Hajlék, a Pi is Fi, Csillag,
Pi-Pi sok kis sárga, csipegő Csillag-Lak!

Pár, Per jelentése: Ház, Kettő, Születés,
Par a Far, ahonnan ered az új vetés,
Per-AA istennek, AA-nak a Háza,
AA a nagy AO, magasból vigyáza.

Sok évvel ezelőtt csillagokból jöttünk,
Isten e bolygóján szépen kikötöttünk,
Ez a szent igazság, csillagnépek vagyunk,
Nagy csillaggá leszünk, amikor meghalunk.

Minden ember csillag, Isten fiacskája,
Jó a kék egekből, lenn a sors pályája,
Mint egy csillag, ragyog, fényt vet a világra,
Világfának ezer ágbogas ágára.

Amikor a Mében fogan a napgyermek,
Százával szövődnek nemes, becses tervek,
Ha Anya Terhes lesz, Csillag van hasában,
Mé a Ragyogó Tűz, Fi van a Méh-Házban.

Tér önmaga Csillag, isteni naputód,
Tereh maga Teher, érted is, ha tudod,
Mivel a Magzatka súlytöbbletet jelent,
Tér a Csillagbaba, súlytöbbletet teremt.

Nehezebb a Terhes, a Terep lehúzza,
Tér is csak a Terep, Anyát sok kéz nyúzza,
Mivel a Csillagnak van Téri tartalma,
Változó értelmű, oly nagy a hatalma.

Születik a gyerek, a Szül, Szol Naputód,
Szol szó Napot jelent, reméljük, ezt tudod,
Szó az Arany-Fénye, Szol az Aranyló Nap,
Ki sosem hagy cserben, számíthatsz rá holnap.

Szülő is az Anya, Szülő jelentésű,
Sok-sok szőlőszemmel Csecses tervezésű,
Még a Zöld is Szült, Solt, Szultán a Zöld Tája,
Zoltán nevünk hun szó, nem török prédája.

Szülő-Út a Nap-Út, Utu isten helye,
Ott jön a Napgyermek, előbb jó a feje,
Utána a teste, a baba születik,
Picinyke csecsemőt a Sors elé vetik.

Szent jó Magzatvízben úszik a Napgyermek,
Sorsa evezői e vízben kevernek,
Meggzabják a pályát, a baba sorsterét,
Ifjúi vágyait, élete menetét.

Halemberek lakták a sós ősvizeket,
Pikkelyes emberek az ős vizektereket,
Magzat is a vízből születik a létre,
Vízből jó az élet, ember is e végre!

Mikor a Napgyerek, a kis Mag születik,
A kis pólyi babát ünneppel éltetik,
Apa és az Anya ünnepet tesz, nagyot,
Ezer ajándékot a rokonság hagy ott.

Nagymama a Napnak a fit felmutatja,
Picinyke csecsemőt kezébe ragadja,
Hajnalban kimegyen az udvar szélére,
Kiteszi a kicsit a szent Nap fényére.

Mikoron szent Udu feljőve az égre,
Arany lángzó haja fényt vet a setétre,
Körbe néz szemével, meglátja a babát,
S unokáját tartó aranyos nagymamát.

Ekkor a Napisten fénysugár karjával,
Levegőben szálló aranyló hajával,
Jelet tesz a dedre, jelöli magának,
S megvédi a Szettől, ha a Szet rátámad!

Baba bőrét hinti aranya a Napnak,
Védve lesz a kisded, mikor rátámadnak,
Ha majd felnő, bőrét nem bírja ellenség,
Fertőzés, vagy járvány, méreg, s gaz feneség!

Kisded, s a Nagyika megfürdik a fényben,
Baba a meztelen, Nagyik egy mellényben,
Új-születünk léte csillagból eredő,
Élete kezdete Napfényben feredő.

Nagyika, s dédike útja felfelé tart,
Kék egek ajtaját elérni ne akard,
Amikor az Idő betelik, megéri,
Utad végére ér, életed megméri.

Akkor a csillagtáj, Isten fényes tája,
Kaput nyit előtted, fénylelkedet várja,
Tudat esszenciád megtér Fényországba,
Isten fénytárába, Isten szent várába.

Így van ez, bizony így, mióta az ember,
Ragyogó bolygónkon szerte-szét sátrat ver,
Fényből születünk meg, mind magból növekszünk,
Aztán fénné leszünk, ha már megöregszünk.

VIII. NARU: MONDÓZÓ ÉS ABAROS HADJÁRATA

Csendben ül a város, alszik a setétben,
Ragyogó csillagok szikráznak az éjben,
Nyugszik ember, állat, csend honol a tájon,
Mély éjszaka terül szerte a lapályon.

Lassan forog az ég, Ten keze forgatja,
Keze a Földgolyót lágyan megragadja,
Pörgeti, fordítja, csillagok perdülnek,
Csillagképek, s ködök odébb penderülnek.

Ám sok állócsillag folyton mozdulatlan,
Csak a Földünk forog, perdül a föld katlan,
Tűnő nagy csillagok folyton jönnek, tűnnek,
Előbb még ragyogtak, azután megszűnnek.

Isten a Földgolyót előre lökődi,
Perdíti, lengeti, forgatja, pörgeti,
Mozdulatlan az Ég, a Föld halad, pereg,
Világtérben nyílnak új idők, új terek.

Közeleg a Hajnal, egy kakas felrikolt,
Kukurikú! - Hangja sok csillagot kiolt!
Emelkedik a Nap, kel a láthatáron,
Tündöklő fénykévét szór szét a világon.

Gyors léptű emberek közelgnek keletről,
Egy követség halad, nézzük közelebbről,
Feh-táji emberek, Hef-tálita hunok,
Vélük szogdiánok, héták és várchunok.

Feh, s a Fej páros szó, mint a Teh és a Tej,
Feh-Ér és a Fej-Ér egyértelmű csevej,
Hef a Feh tüköre, Fé a tündér táji,
Heftal hét és fehér, szent magyar száji.

Szekerek zötykődnek, lovak dübörögnek,
Kerekek gördülnek kőnek és földrögnek,
Gyalogos emberek közepén haladnak
A jól fölfegyverzett nagyköveti hadnak.

Doni-Káta város a Don mellett épül,
Évről évre nagyobb, növekszik és szépül,
Itt áll Kar Atonnak pompás palotája,
A Pa-Lo-Ta nem más, mint Fő-Ember-Tája.

Ide tart a követ, Méhi úr, keletről,
Bevonul népével a messzi szegletről.
Kar Aton fogadja távoli rokonát,
Érdekli, mi bántja az Arany Nap honát?

Pezsdül a palota, szolgálok szaladnak,
Dalma királyasszony szól a szolgálhadnak.
Szol-Ga a Nap-Háza, segít úrnőjének,
Az ifjak dolgoznak, pihennek a vének.

Száz csirkét levágnak, hozzá három ökröt,
Sok csont fődésére külön ásnak gödröt,
Étel fő, de mennyi, és milyen mennyei,
Méhi úr népének gazdag enyhelyei.

Kar Aton fogadja este Méhi urat,
Nagy király sasszeme vendég között kutat,
Hosszú faasztalok mentén ül a vendég,
Mutatják, kicsodák, címermintás menték.

Méhi úr felszólal, fehér hun nagykövet:
Megmozgatunk, király, minden sziklát, követ,
Vad perzsa reánk tört, újból elárula,
Segítsetek rajtunk, s karunk kitárula.

Ölelünk magunkhoz jó hunok, titeket,
De ne tétessetek némát vagy siketet,
Küldjete sereget segíteni nekünk,
Egy őstől, s egy vérből valók vagytok vélünk.

Kar Aton főszékén ülve hallgatagon,
Figyeli, Méhi úr mit hallgathat agyon?
Vad perzsa aljasul, több ezer év óta,
Magyarra a sarát többször ráontotta.

Méhi úr, kikelve önmagából, dühöng,
Szava, mint parázsló darázs, avagy méh, döng.
Perzsa népe sunyi, csalárd, hazudozó,
Magyarok népére végzetet, s vést hozó.

Kar Aton megszólal: Értem testvéremet,
Sok ezernyi haddal segítem véremet,
Nagy hunni hadsereg menjen Baktriába,
Teljes szívvel hiszem, nem megyen hiába!

Lakomájuk végén Kar Aton megszólal,
Királynak, főúrnak ez fontos hivatal:
Kedves Méhi uram, tíz temén jutalmad,
Véled lovagol majd e hatalmas hun had.

Dáridó a vége a nagy lakomának,
Finom húsételek járnak a komának,
Jól esznek a komák, jól isznak hajnalig,
Egy sem marad józan, de részeg is alig.

Király asztalánál nem illik berúgni,
Jó józan eszünket mindig helyén tudni,
Illik sokat enni és jó sokat inni,
Király úr szavában feltétlenül hinni.

Dáridó „Dár-Idő”, Csillag-Idő, nem más,
Néhány úr pityókás, mosolyuk is selymás,
Csillagok ragyognak az éj boltozatján,
Urak mulatoznak az éjszak évadján.

Hanem harmadnapra tíz temén összeáll,
Húsz dandárt, öt hordát Kar Aton megkreál,
Nagy Kerál Kreálja hódító seregét,
Majdan Napkeleten teszi tiszteletét.

Kar Atonnak három leánya születe,
Dalma tündéraszony csodás vetülete,
Mari, Szuszi, Teri a három leányka,
Gyönyörű, szépséges, egyik sem talányka.

Mari a Föld Napja, Szuszi a nép Szüze,
Szuzi, mint a Zsuzsi, benne szent Él tüze,
Teri Csillagleány, Téri Csillagocska,
Magyarok népéből sugárzó magocska.

Kar Aton gondolja, három férjet keres,
Férjnek királyfi kell, dúsgazdag és neves,
Fehér hun és kusán herceg megfelelő,
Harmadik lánykája han hercegnek kellő.

Kar Aton Munduzút teszi parancsnokká,
Mellé Abarst teszi, helyettes hadnaggyá,
Unokaöccsei Ul Din szép fiai,
Kik a nagy hunoknak deli bajnokai.

Mondózóh és Ruga, Oktár és Abaros
Ul Din négy gyereke, egyik sem zavaros,
Négy ifjú sarjadék hunok büszkesége,
Négy ifjú harcosban a hunok erénye.

Mundúzúh, hős Mundzuh, vezette a hadat,
Kaszpi-tenger mentén ment a hun áradat,
Átkelve a Volgán, a Ja-Ikhoz értek,
Sok nehézpáncélos, kemény hun vitézek.

Mundzuh, vagyis Mundzuk, ő a fő Mondózó,
Mondákat, meséket fejből ontózó,
Mondja a mondákat, ezer regét ontó,
Mundusz és Mundiál rokona a Mondó.

Ja-Ik az Ék-Folyó, víze csillámoló,
Ural hegységétől Kaszpi felé folyó,
Innen napkeletre az Aral-tó terjeng,
Keleti Szél Háza keletről zúg és zeng.

Amu-darja mentén lovagol Mondózó,
Szent Turul zászlaját magával hordózó,
Hat temén követi Csillagfolyó partján,
Trószok fényes hada, hatvanezer tarján.

Abars nyolc dandárral dél felé lovagol,
Egy dandár fél temén, ötezer főt tagol,
Dandár egy fél temén, mintegy ötezer fő,
Kétszeres seregből, a teménből levő.

Hor-Da nagy Hor-Helye, húszezer főt tagol,
Egy Hor-Da két Temén, sok lovat lovagol,
Nagy Balkán, s Kis Balkán után Atréhez ér,
Át a száraz síkon, hol a fű már kövér.

Abaros serege negyvenezer harcos,
Dél irányba halad, minden harcos kardos,
Szétverik a perzsát, a rabszolgatartót,
Az elfajzott hadat, tilosban zavargót.

Nagy Kopet-Dág mentén Bálk felé tör elő,
Bálk, az ősi város, hunnak megfelelő,
Abars, jó Abaros, Bálkot elfoglalja,
Rövid ostrom után terét lovagolja.

Mondózó serege Szogdianát önti,
Amu-darja partját délről is özönli,
Itt van Baktária, Baktár városával,
Nagy Sándor erre járt makedón hadával.

Baktária földje Baktrianát fedi,
Baktárból Baktra lett, hellén nyelv neveli,
Baktár nagy városa Bálk magyaros módon,
Bálk Bál isten hona, s időtlenül ódon.

Kell tudni, Nagy Sándor Magor származéka,
Makedón és Péón Magor ivadéka,
Itt, a Sákok földjén seregét megverték,
Fősegek népei Sándort megkergették.

Keletre Boldog-Sán hegye emelkedik,
Ba'U-Dug hegyeit gazdag erdők fedik,
Boldogország tája bányászat központja,
Lapisz-lazulit ont itt a földek gyomra.

Egy szaka keresi Mundúzú táborát,
Kezével leveri bő ruhája porát,
Beszélne az úrral, ha elé engednék,
Ő nem kutyafia, hanem fontos vendég.

Mondd, mi nyomja lelked, mi hírt hoztál nekem,
Merre jár a perzsa, a perzsa fejdelem?
Bort ide pohárnok, asztalnok, hozz ételt,
Hallgatom vendégem, ha már jót ebédelt.

A-Kos az én nevem, Kus-Tanyából jöttem,
Kos népem földjéről sereg jön mögöttem,
Tűzimádó perzsák leányom elfogták,
Meg akarják ölni, vagy már feláldozták.

Kérem, nemes uram, segítsél énnekem,
Ám, ha nem segítesz, meghal a gyermekem,
Magas várban őrzik, hova csak a sas száll,
Vagy a Turul sólyom, meg a fecske madár.

Ákos úr, segíték, leányod megmentjük,
Mentő haditervet gyorsan kiterveljük,
Nagy, magas sasbércet sokat elfoglaltam,
Nem lesz ez a sasbérc akadály a harcban.

Mundúzúh hun király fegyverbe öltözik,
Ákos és Méhi úr véle öltözködik,
Betörnek a perzsák száraz vidékére,
Tönkre ment, lepusztult sivatag terére.

Magas hegy tetején komorló vár állott,
Nagy vár kőkapuja hamar széjjel mállott,
Hunok mérnökei betörték a kaput,
Nagy kapun keresztül megnyílt a had út.

Maja királyleányt rögtön szabadíták,
Hunok és kusánok, sakák, akik szkiták,
Diadallal vitték Maját apja elé,
Ákos úr a győztest kedvtelve mimelé:

Maja lányom, győztünk, ez a hős hun férfi,
Mundzuh az ő neve, ki az eget éri,
Ő mentett meg téged perzsák vad népétől,
Kusok királylányát az élet végétől.

Maja szent lelkében szerelem gyullada,
Mundúzúh a célja, ez az akarata,
Gyönyörű szép leány Maja, ki fenséges,
Fekete gyöngy hajjal, és kék szemmel ékes.

Mundúzú szemeit rabigába vonja,
Ragyogó szépsége, mi istenek gondja,
Meggéri Ákostól Maját feleségnek,
Gyermeki anyjának, s félül bő vérének.

Ákos néki adja lányát feleségnek,
Hatvanezer szkíta jár még a fenségnek,
Méhi hatvanezer hun harcost toboroz,
Csapásmérő erőt, mely perzsákon toroz.

Megjönnek a perzsák, százezres perzsa had,
Azt hiszi, a hunra csendben reá tapad,
De síkra törnek ki a hunni lovasok,
Gyorsak és okosok, mint az égi sasok.

Három dandár lovas, könnyű fegyverzetben,
Csatasíkra vonul, jól megszervezetten,
Szemben a perzsa had, hátul az erdőben
Hun sereg rejtezik, sűrű lomb közt, bőven.

Kezdődik a csata, egymásra rontanak,
Fegyvert csattogtatnak, bőszen ordítanak,
Teka a parancsnok, hevesen rohamoz,
Egyik raj hullámát a másikra halmoz.

Küzd a perzsa vadul, megveti a lábát,
Hatalmas perzsa had fedezi a hátát,
Teka harcvonala lassan összeomlik,
Teka népe bomlik, Teka népe romlik.

Menekül a sok hun, harcvonaluk fordul,
Menhelyük gyors vágta, foguk megcsikordul,
Rohamoz a perzsa, diadallal ordít,
Azt hiszi, már győztes, világrendet fordít.

Sok lovas hadsereg dübörögve vágta,
Dübörgő rohamuk ezernyi halált ad,
Hömpölyög a perzsa, fegyverek villognak,
Ez lesz a halála köztük nagyon soknak.

Félköríves erdő ekkor megmozdula,
Ordító sok perzsa hangja elhalkula,
Kétszázvezres hun had átkarolja őket,
Sok perzsa öldöklőt, hunokat űzőket.

Lett ottan mészárlás, perzsák szétverése,
Kemény csata után perzsák kergetése,
Győzött nagy Mondózó, perzsák legyilkolva,
Avagy beterelve, rabként, juhakolba.

Zúgott a csatabárd, szállott sok száz dárda,
Mit a kevély perzsa nagy pajzsokkal várta,
Száz bu-zúgány csattant perzsák nyeszlett fején,
Száz kele-vész sújtott, s elszállt minden remény.

Abars hős serege nyugatról közeleg,
Tőlük fényesednek a nyugati szelek,
Méhi úr, és Teka, és Abars ölelkez,
Nékik a hun tábor mennydörgve éljenez.

Mondózóh, a vezér, emelé jogarát,
Visz haza e tájról egy szépséges arát,
Üvölt a nép, hajráz, nagy urát üdvözli,
Munduzuh szolidan a sereggel közli:

Fiaim, híveim, íme győzedelmünk,
Népünk a győztes nép, győzz!, ez alapelvünk,
Folytatom háborúm, jaj lesz a perzsáknak,
Rómának, Bizáncnak, vagy akárki másnak!

Fehér hunok ura, Béla megérkezik,
Győzelmi lakoma eztán következik,
Megjő Napkeletről, Kína határáról,
Mondózót öleli, s kérdi családjáról.

Köszöni a hadat, a gyors segítséget,
Mivel a perzsákban nem hagytak kétséget,
Meséli, keleten hsienpiak harcolnak,
Hunok seregével késhegyre dacolnak.

Zsuzsanok országa az sem épp piskóta,
Erősen terjednek évtizedek óta,
Hun városok állják a zsuzsan rohamát,
Nem bírják bevenni nagy falú Kus-Tanyát.

Borongva mesélnek egymásnak a hősök,
Naptól kik származók, a Nappal kelősök,
Finom szarvas ragut jó borral öntöznék,
Vadkecske pecsenyét friss kenyérrel ösznek.

Jüecsi és tokhár seregeket szervez,
Hszenpi és zsuzsan háborúkat tervez,
Hunok testvérnépe, a hanok mozgódnak,
Bizánc és a perzsa háborúba fognak.

Ez az ember sorsa, állandó küzdelem,
A nagy Természettel, mit alkot négy elem,
Nem elég a sok vész, árvíz, fagy, földrengés,
Öregség, éhhalál, kórházban fetrengés.

Egymást legyilkolni, egymást kirabolni,
Az kell az embernek, másokkal kitolni,
Ezért a seregek mindig harcra készek,
Így borongnak estvén a hunni vitézek!

IX. NARU: KAR ATON MEGKORONÁZÁSA

Most mi visszamegyünk egy kicsit a múltba,
Egy pillantást vetünk a mély időútba,
Megnézzük, Kar-Aton miként lett főkirály,
S mért nem volt ez ügyben hunoknál vad viszály?

Kar Aton Bál Ember második szülöttje,
Ul Din a fivére, a szent hunok tölgye,
Amikor nagy Ul Din hatalmát letette,
Munduzu fiára rá örököltette.

Mundúzú sietett Kar Aton házába,
Alig telt egy-két nap, úgy ment hamarjába,
Kopogtat a kapun, ahol beszélítják,
S kupica itallal gyorsan megvidítják.

Dalma néném, hittem, kiakolbólítasz,
Udvarodból rögvest a sárba lódítasz,
Ehelyett, nénikém, itallal vidítasz,
S mint kárhozat nője, reám nem sipítasz.

Édes kis Mundúzúm, illet miért tennék,
Ha ilyesmit tennék, nénéd nem is lennék,
Gyere, ülj le nálam, aztán beszélgessünk,
Sok nagy gondban, bajban nehogy hasra essünk.

Dalma néném, ismersz, én király nem vagyok,
Van szép feleségem, s a Nap reám ragyog,
Király nem lehetek, mondja feleségem,
Hadakkal bajlódni, az lenne a végem.

Mondottból indulva, ezért azt gondolom,
Legyen a főkirály, bácsikám, Kar Aton,
Ul Din is ezt mondja, Kar Aton a király,
A legfőbb királyság bácsikámnak kijár.

Azt képzelem, néném, király nem lehetek,
De teljes szívemből haladok veletek,
Bácsikám, Kar Aton, fejedelem legyen,
Világ fejedelme a magyar fényhegyen!

Dalma tündérasszony figyelj Mondózót,
Kar Aton szívének békességet hozót,
Igaz szívű ifjú, tiszta, becsületes,
Egyenes a szava, nem is felületes.

Legyen, mint gondolod! - mondotta szép Dalma,
Mundúzú nénije, nők nagy diadalma,
Kar Aton a király, de te támogatód,
Királyi nagybátyád soha el nem hagyod!

Tündéri Nagynéném, köszönöm szavadat,
Most haza indulnék, ajánlom magamat,
Sok ezer harcosnak, aki követ engem,
Kar Aton bácsikám dicsőségét zengem.

A sors közbeszólott, Mundúzú maradott,
Nagybátyjának kemény parolázást adott,
Úgy akarta a Sors, Kar Aton haza ért,
Nem volt megütközve, és nem is volt kimért.

Megjött Kar Aton úr, Mundúzút öleli,
Mundúzútól szíve nagy örömtől teli,
Ülj le, ne menjél még, sült csirkét hozatok,
Szárnyas hústól szállnak szárnyas gondolatok.

Édes ecsém, gyere, lakomázózáll velünk,
Dalma majd megmondja, reggel mikor kelünk,
Ritkán jársz mifelénk, úgy, most erre igyunk,
Három leánykánk van, s te lennél a fiúnk.

Kar Aton elmondja, három fia oda,
Tündérek vitték el, rajtuk tündér csoda,
Három leány maradt, kik nem hadvezetők,
Ám királyi sarjak, hűséges szeretők.

Kar Aton azt mondja: - Mondózóh, fiam vagy,
Jó arméni bortól, kérlek, el ne darvadj,
Fogadott fiacskám, bátyám első fia,
Bortól ne kókadózz, tán megárt a pia?

Azt szeretném Mund-Csuk, te légy a legfőbb ló,
Kihez hozzá mérve nincsen más hasonló,
Látlak fehér lovon, amint uralkodol,
Gyakran előre törsz, máskor visszakozol.

Bácsikám, Kar Aton, ne tedd ezt énvelem,
Rólad szóljon dicsőn a hun történelem,
Főkirály, azt hiszem, nem akarok lenni,
Véres háborúból részemet kivenni.

Inkább mondát szólok, mit lanttal kísérek,
Verses szövegemtől könnyeznek a vének,
Azt vélem, a verses, ének teli monda,
Olyan, mint legenda, egy sora sem ronda.

Kar Aton úgy érzi, Mundúzú szereti,
Szent királyság sólymát néki terelgeti,
Ezért koronája pántját kézbe veszi,
Az arany abroncsot enfejére teszi.

Mundúzú, azt mondom, utódom te legyél,
Maja úrasszonytól sok királyfit vegyél,
Felveszem magamra az uralom terhét,
Kerülgetni fogom csapdáját és vermét.

Otthonülő voltam egész életemben,
Csatát nem szíveli engedékeny lelkem,
Hadirányításra vannak testvéreim,
Unokaöcséim, kik igaz véreim.

Ily módon kezdődött Kar Aton uralma,
Dicső hunmagyarok újabb diadalma,
Kar Aton udvara égi Udu vára,
Szent Udu Napisten dicső hatalmára.

Nehézfegyverzetű hunmagyar hadtestek
Ti-Atlan házának gyakran neki estek,
Kar Aton uralma messzire kiterjed,
Ha e kort nem érted, fejed kőbe verjed!

Királykoronázás nagy ünnep a népnél,
Vendéget e népek nem hagynak faképnél,
Hatalmas mulatság veszi most kezdetét,
Sok ember önti el az ünnepség terét.

Keresnek egy dombot, amit kijelölnek,
Mágikus központját a hazai földnek,
Táltosok végzik a szent szertartásokat,
Táltosok rendjében nem túrnek másokat.

Új király a dombra, fehér lova hátán,
Fellovagol, s leszáll a főtáltos láttán,
Turda, a főtáltos, sólymos koronáját
Fejére helyezi, s köszönti királyát.

Kar Aton lóra száll, kardját kézbe veszi,
S amit tennie kell, íme, most azt teszi,
Négy világtáj felé vágást suhint kardja,
Észak-Penge dalol, amint az úr tartja.

Népe örvendezik, ünnepel és boldog,
Rendben, jól haladnak a főnöki dolgok,
Új király vezeti hunok nemzetségét,
Négy Világtáj Ura vezeti a népét.

Négy világtáj felé suhintás mágikus,
Fel sem tudjuk fogni, olyan fantasztikus,
Azt jelzi, a magyar ura a bolygónak,
Pörgőnek, tengelyén perdülő forgónak.

Kar Aton korszakát szürke homály fedi,
E korszak embere a békét élvezi,
Hunok főkirálya akármerre haladt,
Üdvözlik a népek a fényes Nap alatt.

Béke jó korszaka a nép üdvözlete,
Nincsen harc, háború, gyilkolás kelete,
Nincs is beszámoló sok ilyen korszakról,
Csak a borzadályról, rablásról, rosszakról.

Nyugatra tör a hun, igen tökéletes,
Nyomor és a halál földjén félelmetes,
Hozza a Tant, Tudást, Tudorok mikéntjét,
Őstudás korszakát, ősismeret létét.

Kar Aton, Aton Kar, dicső jó király volt,
Népe úgy szerette, mind utána bomlott,
Róma, disznók földje, sárban dagonyázott,
Nem tudott rabolni, önhájában ázott.

Kína kultúrája magyartól eredő,
Japán népe szintén magyartól ébredő,
Korea jó népe hunok dicső sarja,
Ahol rendet teremt a hun Isten karja.

Kar Aton Mund-Csukot napnyugatra küldi,
Mundúzú hadait hamar egybe gyűjti,
Athyra és Buda, s Róva Rof véle megy,
Jön egy új történet, csak el ne szenderedj!

X. NARU: KAR ATON LÁNYAI

Ászia térségén puszták sorakoznak,
Puszták között hegyek ég felé toroznak,
Végtelen síkságok terjengnek széltebe,
Köztük magas hegyek törnek fel az égbe.

Ez Ászia földje, igen változatos,
Köves földjén élni roppant áldozatos,
Itt élnek a hunok, Édenből kijőve,
Helyi ősnépekkel testben egybefőve.

Kar Aton gondolja, elmegy Napkeletre,
Gondolj hunni király személyes tervedre,
Meg kell nézni kelet ezernyi csodáját,
Nagy „Kék Tenger” alatt Isten palotáját.

Nagy „Kék Tenger” Isten kéklő boltozatja,
Benne csillagtenger, lelkünket áthatja,
Kar Aton siessél keletre népeddel,
Ha ezt elmulasztod, balsorsodat vedd el.

Hsziempik serege hunokra támada,
Szétzüllött evégből a hunok állama,
Zsuzsan törzsek jönnek hunok földségébe,
Kemény avar hadak a hunok körébe.

Tangutok küzdenek a hunok oldalán,
Hsziempit szétveri egy nagy tangut kagán,
Zsuzsanok ura is kagán lett végtére,
Nem tudunk elérni e mese végére!

Olyan sok a népség, és a hadintézés,
Olyan sok az idő, oly sok a történés,
Olyan gazdag a táj ezer eseményben,
Olyan sok a mese való múlt fényében.

Kar Aton parancsol, hívja hírnökeit,
Végtelen országa vágató őreit,
Hadjáratot indít kelet legvégre,
Ellenségét öli, vagy hulljon el vére!

Mundúzú hadvezér, a hadat vezeti,
Kar Aton kisöccsét fővezérré teszi,
Zászlók selyme lobog, sok temén dübörög,
Patkók alatt mállnak a pusztai rögök.

Kar Aton hús temént vezényel az útra,
Dübörögnek, amint térnek a hadútra,
Lovak horkantanak, szíjak csikordulnak,
Fegyverek csörögnek, hun hadak indulnak.

Kasz-Pi Kaszok Vize, sós tenger és kerek,
Ez a Kerek-tenger, itt mén a hadsereg,
Aral az Áralló, nagy vize csillogó,
Sok erre a halász, ki vízlakót fogó.

Baktra, vagyis Bálha hatalmas városa
Száz karavánútnak szigorú vámosa,
Abars elfoglalta, Mund-Csuk hódoltatta,
Bálha nagy városát hun kezére adta.

Kar Aton hadnépe átkel folyón, hegyen,
Amint királyával Napkeletre megyen,
Don, A-Til és Ja-Ik, Tengir-tó, Aralló
Ok-Szus, Kasz-Pi, s sok Dág magyar nyelvre valló.

Turánok alföldjén Turok emelkednek,
Ég felé erednek, éggel perlekednek,
Itt sok Karád, Garád leomlott, szétesett,
Hajdani dicsőség múlt terébe veszett.

Itt vonult a hun had, rejtélyes földeken,
Szikkadt sós terepen, szikes földségeken,
Ósi, titkos város homokba süllyedve,
Van erre néhány száz, mindentől feledve.

Titokzatos tájék, ezernyi rejtéllyel,
Csonka vártornyokkal, rommal szerte-széjjel,
Homok alatt házak, paloták, raktárak,
Rejtélyes időkben porrá omlott várak.

Kar Aton Dalmával vonul Napkeletre,
Ősidőktől kezdve Magúr területre,
Bál-Ha városában megálltak pihenni,
Kicsikét ernyedni, s biztonságban lenni.

Hírnökök száguldnak, kendjelfutók futnak,
Sok királyi házba rohanva bejutnak:
Három tündér leány, Mari, Szuszi, Teri,
Eladó sorban van, kérje, aki meri!

Hszienpi, Szi-En-Pi, Topar herceg vevő,
Hszienpik hercege Marira meredő,
Amióta megjött Bál-Ha városába,
Csak Marira mered, folyvást tátva szája.

Turk herceg, mint béna, Szuszira meredő,
Szuszinak felszalad homlokán a redő!
Mit bámulsz, ifjú úr? - kérdé vendégétől,
Kérdezhetne mást is, mint egy lófélétől.

Mered a hun herceg két szeme reája,
Igézve mered a gyönyörű leányra.
Életem a tiéd, gyere hozzám, kérlek,
Selyemben járatlak, gyere feleségnek!

Selyem, uram, nem kell, se ezüst, se arany,
Gyémánt, zafir, rubin nagyon aránytalan,
Csak a szíved kérem, több más nem kell nekem,
Nem tudad? Én vagyok egy hun veszedelem!

Turk herceg szerelme egekig áramló,
Úgy vágat a szíve, mint sok ezer vad ló!
Tiéd testem, lelkem, tiéd a szívem is,
Lehet, a válaszod igen is, meg nem is!

Kedves turk királyfi, a válaszom: igen,
Ha átviszel engem szárazon és vízen,
Akkor egybekelünk, aztán majd meglátjuk,
Mennyi utódunk lesz, hány fiunk és lányunk?

Nevem Natur-Liu, követe népemnek,
Yicsihnihtun fi, hercege e nemnek,
Szákok, dicső hunok népe az én népem,,
Kérlek, gyere hozzám, légy a feleségem!

Mari, s Szuszi elkelt, de ott van még Teri,
Kérő rengetegnek se száma, se szeri!
Teri válogatós, sok kérőt kirugdal,
Álságos okokkal sokat kiebrudal.

Kar Aton dohogja: - Édes kisleányom,
Látom, nem minden fi egy leányi álom,
De, ha nem választasz, maradhatsz pártában,
Jól elleszel majd egy nagy királyi várban.

Apám, Édesapám, az lenne a titok,
Magam is családot mostan alapítok,
Azt az ifjút kapd el, s hozassad elébem,
Ki a téren mászkál, s toll van süvegében.

Kar Aton kiküldi legjobb harcosait,
Csaták sűrűjében öldöklő fiait,
Elkapják a fickót, tízen mennek egyre,
Rászálltak, mint dongók a megérett meggyre!

Felséges nagyuram, király úr, mi végre
E durva bánásmód, mely kiált az égre?
Ki fia-borja vagy, csak ez a kérdésem,
Hadd halljam, válaszod jól eszembe vésem!

Bobó herceg vagyok, keleti hun népből,
S hallottam Terinek csodás szépségéről,
Hanem, hallom, Teri igen verekedős,
Harcművész a leány, s nyelve is reszelős.

Ezért aztán, uram, Bálha városában,
Sétálok a téren, s ülök száz kocsmában,
Mit tegyek? Több napja csak ezen töprengek,
Hatalmas a gondom, amelyen merengek.

Bobó, figyelj ide, e leány mellettem
Teri királyleány, kit ide vezettem,
Tetszik-e oly nagyon, hogy megkérdd a kezét,
Avagy felesleges itten minden beszéd?

Teri királyleány, szépséged megigéz,
Ámbár, tudom, kéröd sok ezernyi vitéz,
Mégis megkérdezem, nem rugdalsz-e térden,
Amikor apádtól kezedet megkérem?

Bobó, hun dalia, már miért rugdalnék,
Ilyen nagy szégyentől akár meg is hálnék,
Kérd csak meg a kezem, meglátod, nem lesz baj!
Ekkor égre szállott egy királyi sóhaj.

Ilyen a leánynép, háttérben terelget,
Szövőget, mint a pók, házába terelget,
Kinézett magának, bár még nem tudsz róla,
Máris készülgethetsz jegyes kézfogóra.

Hármas esküvő lett, világot rengető,
Úgy táncolt a násznép, remegett a tető,
Folyt a bor, sör, komisz, mézos és pálinka,
Mitől néhány vendég ide-oda inga.

Kar Aton Bál-Házán lányait eladta,
Természet hívása mindet elragadta.,
Mindhárom férjhez ment, új udvarba került,
Hol családanya lett, amint ez kiderült.

XI. NARU: KAR ATON MU FÖLDJÉN

Mu földje végtelen, felette a kék ég,
Ég fenn az Égisten, fénytől világoskék,
Ré, a Nap, ki arany, az Ég viszont ké kell,
Ég ellentéte Éj, amely meg sötétell.

Mu földje Ászia, Ász isten kelő Nap,
Mindig újra éled, hirdeti sok főpap,
A-Mu vize hömpöly, áradó bő folyó,
Hegyekből eredő, vize csillámoló.

Ász, a Nap, keleten kél a Mu vizéből,
Mu ezüst vizéből, éjből és a fényből,
Mint Hor, emelkedik, Haja a Hajnallás,
Benne négy szép fia négy világtáj vallás.

Kar Aton Mu földjén fáraók utóda,
Ezt mondja minden hun tanoda és kvóta,
Ősi magyar népek legfelsőbb királya,
Kiknek híveivel nincs semmi vitája.

Annál nagyobb a baj a sunyi fejekben!
Szent csillagvallásunk teljesen megrekken,
Minden ember csillag? Mindenki egyenlő?
Ily rendben miként lop a semmire kellő?

Nap a nagyobb csillag, a Király tehát Nap,
Többi a kis csillag, akit a Nap bekap,
Ez lett a napvallás sarkalatos kője,
Ősi csillagvallás halálos bökője.

Innen csak egy lépés, népünk nem egyenlő,
Király a kegyes Nap, a többi nem kellő,
Innen jön a szolga, helóta beosztás,
Egyik tálja húsos, másiké káposztás.

Teljes jogfosztottság rabszolgák mivolta,
Osztyálytagozódást Sátán zakatolta,
Ám a csillageszme ma is él, és erős,
Új életre hívja, azt, ki nem eszelős!

Eszmék harca zajlik évezredek óta,
Aki ezt nem érti, bizony idióta,
Ki eszme miatt öl, nem feltétlen ember,
Tiltakozzál nála, azon mód képen ver.

Eszme érdekében gyilkolni ocsmányság,
Minden eszme dogma, sátánista gyámság,
Ki fosztogat, rabol, az primitív állat,
Nagy az állatokból a Sátán kínálat.

Csillagvallás ellen támad a Napvallás,
Napvallás ellen jó a totális rablás,
Ha mindenki csillag, egyenlő mindenki,
Te kiszemelt pupák, hogyan rabollak ki?

Tolvaj nemzedékek, pártok, szekták népe,
Befogadott bárkit, saját bő körébe,
Így nőtt Szetes népe a Világtengerig,
Csempészek serege, kik az éjt kedvelik.

Ilyen a világunk, magyarok földsege,
Fénykövető népnek talán itt a vége?
Setétség lesz az úr az ember fejekben,
Vagy az Isten fénye agyunkon átlibben?

Kar Aton udvara vonul Napkeletre,
Keleti hegyeken túl, egyre messzebbre,
Ősapáink hona, Nyíl-völgye messze vész,
Sok ősi történés az időben elvész.

Xanadu a célja hunok seregének,
Csudákat mesélnek e várról a vének,
Falai csodások, egekbe meredők,
Lakói fénylények, fényhából eredők.

Százezer éves vár, ősi magyar fészek,
Lakják lakásait Rából jövő Részek,
Meg nem találhatod, ha ő nem akarja,
Rezgő fényfalait Jövő, s Múlt takarja.

Kar Aton és népe járul Xanaduhoz,
Szivárványos falu, isteni odúhoz,
Megnyílt a nagykapu, a hun nép betódult,
Szíve hő vágyától mind előre lódult.

Rejtélyes napváros, ez titkos Xanadu,
Hunok szent kezében mindent döntő adu,
Itt laknak az Ősök, szent isteni sarjak,
Isteni titkokba látni ne akarjak!

Csillagokból jövők itt raktak vártanyát,
Ide hordták a föld ezüstjét, aranyát,
Itt a tudás népe lakozik a várban,
Papok és mágusok itt bíznak Istárban!

Arany és az ezüst kell az úrhajókhoz,
Csillagközi térben lassan kullogókhöz,
Úr vizein úsznak a büszke térhajók,
Egyik naptól át a másikhoz zuhanók.

Hatalmas istenek, úrból jövő Szépek,
Itt ülnek tanácsot, Kezdetek és Végek,
Maga Xanadu is él, mozog, lélegzik,
Napkeltével ébred, Holdkeltével fekszik.

Az Egy Igaz Isten templomába tér be,
Hol a márványt nyomja Kar Atonnak térde,
Kérdé a Nagy Istent, mi lesz a népével,
Fiak és leányok számos seregével?

Sok az aljas kutya, néped folyton romlik,
Csillogó hívságtól az esze megbomlik,
Másokat utánoz, engem alig követ,
Azt hiszi, Istene kihúlt őskövület.

De azt hallja füled, bosszúm rettenetes,
Magad is hallhatod, hangom nem kenetes,
Ha népemnek vége, mindent elpusztítok,
Egész sárgolyókat a Napba taszítok.

Megy a játszma köztem, meg az ördög között,
Ördög Atya sajnos, lassan lekörözött,
Viszi a lelkeket egész garmadával,
Növekszik a Pokol e lelkek hadával.

De ráküldöm Mihályt, Méhit a pallossal,
Ki a Pokolra tör, kürttel, a hangossal,
Egész seregével kergeti Lucifert,
Az áruló angyalt, kit a Mennyek kivert.

Ördög úr nem győzhet, mert én nem engedem,
Nem vagyunk egy súlyban, bár ő veszedelem,
Meghagytam nektek a szabad akaratot,
Lehettek jók, rosszak, s amit lelkem adott.

Szegény Kar Atonom, romlás vár népedre,
Tudom, ez rosszul hat jó egészségedre,
De végül a magja, az keményen kitart,
Kiáll ezer poklot, háborút és vihart!

Talán az őslények egyszer visszatérnek,
Poklok kapujában szava lesz a vérnek,
Ám, ha a magyarnak lenne végső baja,
Meg lészen hámozva a Föld felső haja.

Így szólott az Isten, Aton Kar felállott,
Megdermedt a szíve, kőkeménnyé váltott,
Ennyi vér, szenvedés, könny és keserűség,
Hősi harc, áldozat, minek, ha nincs hűség?

Ha Tent eltaszítják bomlott agyú népek,
Elmebeteg rongyok, mocskos söpredékek,
Miként lesz népemmel, talán kipusztulunk,
A végső csatában a semmibe hullunk?

Szomorú Aton Kar: - Minek a vitézség,
Becsület és virtus, pompás hadi készség?
Nem a harc a lényeg, hanem az árulás,
Setét szándékoknak aljas kitárulás.

Sátán Atya lohol, lelkeket gyűjtöget,
Isten ellenében mozgat minden követ,
Beveti aranyát, álnok szirénhangját,
Moloch borzalmait, Mammon sok bitangját.

Kar Aton búcsúzik, hunok felocsúdnak,
Xanadu várából Hon felé lódulnak,
Mari, Szuszi, Teri kedves férjeikkel
Mennek a kapuhoz, hun testvéreikkel.

Kar Aton mén haza, mélán, gondterhelten,
Lányai férjükkal, vidámságtól telten,
Dalma, a királynő, csendben oda súgja:
Ne bánkódj, szívecském, mély a bánat kútja!

Hiszen tudsz a tündér fényes hatalmáról,
S ha Ten nem segíthet, tudsz a Sors malmáról,
Ismered É-Amart, hordod Észak-Pengét,
A-Lim-Tár, s Tüntilla mindkettőnket megvéd.

Beszéltem, én Dalmám, Istennel magával,
Az Egy Igaz Isten templomi papjával,
Tudod, Isten nekünk néha megjelenik,
Ellenségeink ezt azonmód elkenik.

Azt mondotta Ős Ten, ezernyi lesz a baj,
Gonosznak, rontásnak terem most a talaj,
De megvédi népünk, aki az Ő népe,
Arcunk Isten arca, szép arcának képe.

Bejárták Ászia sok földjét, országát,
Erdeit, mezeit, városát és várát,
Mindenütt örömmel ünnepelték őket,
Igazság híveit, Istent ismerőket.

XII. NARU: KAR ATON FÉNYBE MEGY

Kar Aton, Aton Kar, élte végét járja,
Nyolcvan, vagy száz éves, karját égre tárja:
Végy magadhoz Fényúr, Isten, Fényteremtő,
Fény népét segítő, setétet rettentő!

Nagy és nemes király, Föld Ura, Kar Aton,
Dicséri szent neved mező, hegy és vadon,
Mozdulnak az árnyak, mozdulnak a fények,
Nagy Kar Aton elmegy, siratják a lények.

Kar Aton azt érzi, eljött érte a Nap,
Gyönyörű az arca, fején arany kalap,
A Nap Isten fia, sugarat lövellő,
Setét éjjel után reggel újra kellő.

Elsorvad a szent test, az izmok lanyhulnak,
Feszítő rostjai lassan szerte hullnak,
Szétesik szent testünk, az Idő Szét-Tépi,
Szet-Tepi időkben testünk széjjel tépi.

Aton Kar megérzi, eljött élte vége,
Élte mécsesének faggyúja kiége,
Észak-Pengét veszi öve oldalára,
S füle odafigyel a végzet dalára.

Hívja őt az erdő, susognak a lombok,
Sóhajtva rezegnek halk szavú kolompok,
Tölgyerdőben járva lépte halkan neszez,
Amint a sűrűség sóhajtva ébredsz.

Hajnal előtt csendben, némán felöltözik,
Szívébe megnyugvás és búcsú költözik,
Elhagyja a várost, el a palotáját,
El családját, népét, tündéri babáját.

Lépte alatt lapul, s a laboda lapul,
Szíve dobogása lassan lecsillapul,
Királydinnyére lép, s kicsiny székvirágra,
Szemét ráfüggeszti bokrokra, s a fákra.

Magas juhar mellett nagylevelű hársak,
Pompás az illatuk, halálban is társak,
Magas kőris, gyertyán, tölgyfák a javából,
Itt-ott erdei bükk, ágakon Nap lángol.

Sétál az erdőben, a sok neszt hallgatja,
Kel már Ré, a fényes, a fény ősi atyja,
Lépte hangjára egy fajt szárnya rebben,
Magas fa csúcsára tarka szarka reppen.

Csíz, pinty és vörösbegy, fakusz és süvöltő,
Ez utóbbi hangja hangos, csőrre töltő,
Mind lesi lépteit, mint harkály, a horka,
Madarak horkája, férget esz a torka.

Mind lesi Kar Atont, ki végét keresi,
Hol éri el vége, Kar Aton azt lesi,
Séta közben megáll egy tölgyfa tisztáson,
Körbe nézdelődik, hogy mindent jól lásson.

Tüntilla, s Alimtár önmaga valóban,
Feltűnik, elillan, fényük elhalóban,
Tisztáson köremlék, megrezdül a légben,
Ajtaján be nem megy, mondta, semmiképpen.

Két vaskos, fegyveres törpe hívogatja,
Jer, Kar Aton nagyúr, vár a törpék atyja,
Nagy ünnepség készül en tiszteletedre,
Enségednek ihol testednek hamvvedre.

Azzal egy bronzüstre mutatnak a törpék,
Mibe sok ősenek hamvát besöpörték,
Engem elégetni tilos, nem akarom,
Sírba tegyetek le, ha itt az alkalom.

Ekkor szép Tüntilla lép ki a tisztásra,
Alakját fény őrzi, hogy mindenki lássa:
Ne hidd, Kar Atonom, a Túlvilág szürke,
Azt se, a Túlvilág Evilágunk tükre.

Van ott létsík, ezer, Ten világa csodás,
Azt hinnéd, ha látnád, isteni látomás,
Pedig a valóság mindennél gazdagabb,
Olyan, mint tej színén a finom tejszínhab.

Alsó világ ura, törp király a bányász,
Ki két világ között árkot ásó árkász,
Turin, a Tur inje, s ezernyi testvére,
Kar Atontól kezet és bizalmat kére.

Kar Aton, Aton Kar mindörökre elment,
Csak egy fényvillanás, már más térbe csöppent,
Más terek, világok nyílnak lelke előtt,
Hol mélyűr hullámszik, s nem érezni szellőt.

Alvilág, Másvilág más lények tanyája,
Lelkek és Szelleme, s kincsvadászok tája,
Ide megy Kar Aton, Turin úr házába,
Már alig tud menni, de vonszolja lába.

Fogadják a házban, igaz barátsággal,
Vendégelik bőven gazdag lakomával,
Megpihenhet békén az öröklét ágyán,
S szelleme szálldoshat a vén idő szárnyán.

Dalma sírdogálgat, ezüst könnyet ereszt,
Csak egy kicsit könnyít nyakában a kereszt,
Turulház tagjai sorban vigasztalják,
Kar Aton tetteit égis magasztalják.

UL DIN MENNY FIA

I. NARU: UL DIN MEGKÉRI NÉNUA KEZÉT

Kerek-tenger partján selymes fű sorjázik,
Mint a tenger vize, lágy szélről hullámszik,
Itt lovagol Ul Din, az Isteni Gyermeke,
Nem sejtven, rá ott fenn mily sorsot kevernek.

Néhány barátjával háztűz-nézőbe megy,
Mondja édesanyja: Lánykát nézni eredj!
Csillga királyasszony a fiát biztatja,
Hozna feleséget, ezt kéri az atyja.

Megy Ul Din a lován Nénua házához,
Hatalmas alánok legfőbb királyához.
Király atyám kérlek, add hozzám lányodat,
S mielőtt döntenél, kérdezd meg párodát.

Tanakodik Ruszlán, népe oroszlánja,
Fényes, erős király, alánok nagykánja,
Lúd-Millával beszél, Nénua anyjával,
Azt tárgyalják titkon, mi legyen a lánnyal?

Hanem mondd meg, fiam, mért kéred lányomat,
S Nénua kezével fele országomat?
Talán szegény lennél, tollasodni akarsz,
S nem elég az néked, amit összekaparsz?

Szeretem lányodat, királyi nagy Ruszlán,
Heves érzelmemet eljátszom egy guzlán,
Azzal dalra fakadt, el is énekei,
Nénua szép leány miért is kell neki.

Megdöbben a király, ki maga is dalnok,
Ez az ifjú heves, ám de nem akarnok,
Nem döllyfös, nem kényúr, s lányába szerelmes,
Ki nem szófogadó, nem is engedelmes.

Megkérdézem lányom, Nénua mit gondol,
Leányi esziben a lányom mit fontol?
Elégedett lennék amúgy válaszoddal,
Szereted a lányom, látom, nagy hőfokkal.

Jó Nénua leány, ország büszkesége,
Talán ez a szent nap leánysága vége?
Leányom, Nénua, itt egy ifjú kérő,
Kosarat adsz néki, vagy szívedhez fér ő?

Kosarat, száj sarat, Atyám, én nem ontok,
Én kedves kérőmre reá dehogy rontok,
Sőt, megmondom Atyám, Ul Din a kedvesem,
Kit férjül választok, ő lesz a hitvesem.

Azt a teremtetten! Tudtad ezt, Lúd-Milla,
Kicsiny leánykánkknak szemem rezg a pillá?
Ul Din és Nénua levét szűrtek össze,
Kezüket a táltos szalaggal kötözzé!

Apám, édesapám, egy nagy vigasságnál,
Amikor a hunok városában jártál,
Egész nagy családunk ott vendégeskedett,
Ott láttam meg Ul Dint, édes szerelmemet.

Öt éve van annak, és most eljött értem,
Pedig, hidd el apám, erre én nem kértem,
Anyám, édesanyám, Ul Dint én szeretem,
Szeretném leélni vele az életem.

Nagy alán főurak, jásszik és osszétok,
Keleti lovasok, bátor isszédonok,
Örvendezve néznek, ki lesz Nénuából,
Hunok királynője lesz a kisleányból.

Mert tudni kell annyit, a király a főség,
Vad férfiak ura, tiszta vakmerőség,
Ám, de nincs hatalma a szép fehérnépen,
Királynője az úr minden nőiségen.

Ruszlán, magor harcos, hirdeti döntését:
Ul Diné Nénua, a rabló kiskését!
Rabolja el Ul Din leányát, ha tudja,
Reggelre kiderül az istenek útja.

Dívik a lányrablás, ha a lány akarja,
Ha a legény nyakát fogja a lány karja,
Akkor a lány népe örömtől kiáltoz,
Minden rossz szellemet elűz és elátkoz.

Ha a lány ellenáll, nagy a riadalom,
Lesz nagy csetepaté, harcra jó alkalom,
Megölik a kérőt, rétre kiterítik,
Örök túlvilági létre szenderítik.

Eredj, Sólyom testvér, vidd a hírt apámhoz,
Vágtass a lovadon Bál-Amber királyhoz,
Megkértem Nénuát, a lány igent mondott,
Esküvő és lagzi jelent most majd gondot.

Sólyom vitéz vágtat, sok éjjelen, s napon,
Mezőkön, vadonon, át sebes folyamon,
Viszi a hírt Csillga királyasszony elé,
Édes fia, Ul Din, mátkáját meglelé.

Hűvös reggel ébred, harmatos a föld, fű,
Csillagok ragyognak, a fű smaragd zöldű,
Ekkor Ul Din lován Nénuához vágtat,
Várja már Nénua, kergetheti száz had.

Lopják a menyasszonyt! Ezer ló dübörög,
Hatalmas alán had indul, és lődörög,
Megindul Ruszlánnak fényes háza tája,
Lúd-Milla királyné háztüzének nyája.

Szalad Ul Din lova, ki paripa-táltos,
Utánuk sok alán, hangosan kiáltoz,
Édesem, Nénua, leszel feleségem,
Életem eleje, közepe és végem?

Te édes udvarlóm, kedves, édes férjem,
Veled elkeverjük szent királyi vérem,
Te hunok királya, én alán királynő,
Édes gyerekeinket nem győzheti sárkány.

Lett azután Id Nap, hunok és alánok
Isteni ünnepe, táncolnak a lányok,
Táncolnak az ifjak, lagzi, lakodalom
Jelzi az esküvőt, nő a hun hatalom.

Ul Din és Nénua királysága alatt,
Hunok és alánok szekere jól halad,
Hun hadak uralták a széles földeket,
Ameddig a szem lát, s a láthatár megett.

Bál-Amber és Csillga fogadta Nénuát,
Rusz-Lánt és Lúd-Millát, s az alánok hadát,
Lett ott olyan lagzi, hét határra szóló,
Máglyatüzet ontó, csillagokat szóró.

Amíg a vendég nép víg volt és mulatott,
Addig az ifjú pár csendben búcsút mondott,
Kis zöld lombkunyhóban tértek nyugovóra,
Mikor elérkezett a szerelmes óra.

Így esett, így történt Ul Din házassága,
Magyarok és jászok erős barátsága,
Ettől kezdve testvér magyar az alánnal,
Oszéttal, jazyggal, vagyis hun a jásszal.

Több évezred óta magyarok és jászok,
Édes vértestvérek, nagyszerű íászok,
Oszétek és hunok egy töről fakadnak,
Egymásra vigyáznak, támogatást adnak.

Nem sok idő múlva Bál-Amber szenderül,
Egy másik létsíkra csendesen átkerül,
Bál-Amber Istennél, szelleme nyugodva,
Minden szellem laka egy csillagnak odva.

Bál-Embert követi Ul Din, törvény szerint,
Arra megy a sereg, amerre Ul Din int,
Szilárd nagy Hunország, szilárd az alapja,
Mert Magyarországnak Úristen az apja.

Azt el ne feledjük, Ul értelme Gyerek,
Din értelme Isten, Hatalmas és Kerek,
Ul Din Isten-Fia, Gyereke a Nagynak,
Din olyan királyfi, ki fia a Napnak.

Hunok nagy hatalma az Égből eredő,
Égi szabályokra a hun tudós vevő,
Nagy a Minden, fönnt van, ahol a végtelen,
Ahonnan származik a hunni értelem.

Amíg Ul Din apját, Bál-Ambert temeti,
Addig őt a tettvágy majdnem szerteveti,
Összehívja hadát, a roppant sereget,
Amely megrengeti földet és az eget.

Ul Din és Nénua egymáséi lettek,
Egymás iránt heves szerelembe estek,
Az Ég akarata, Ul Din király legyen,
Tündököljön neve az örök fényhegyen.

Összegyűlt a sereg, üdvözli királyát,
Véle királynőjét, és teljes családját,
Harcra kelt a sereg, kész az indulásra,
Békés hódításra, öldöklő dúlásra.

II. NARU: UL DIN HARCBA SZÁLL

Bál-Amber múltba vész, csillaggá lesz lelke,
Felméne Istenhez, ahogy kitervelte,
Fény lesz lelke hona, nagy csillaggá válik,
Egyszer emberré lesz, népe is, egy szálíg.

Ul Din Isten Fia, nagy hunni hadvezér,
Hatalmas hadával Duna vizéhez ér,
Herulok laknak itt, látva Ul Din hadát,
Menekül e nagy törzs, az Olton odaát.

Tajfálok törzsei, hallván hunok hírért,
Nem találod őket, magját, sem az írért,
Ul Din előnyomul, lassan, óvatosan,
Mindenre figyelve, haladva okosan.

Sok keleti germán Ul Din előtt szalad,
Amíg Ul Din hada vadnyugatra halad,
Kárpok ősi népe Kárpátok mentén él,
Vélük kárpodákok, szorgos nép, nem henyél.

Kárpok népe a Kár őstörzs egyik népe,
Károk lakják régen földünket széltebe,
Dakák is magyarok, ősi szavárdi faj,
Amint a Kár nép is ősmagyari talaj.

Szürrök, avagy szkírek, laknak északabbra,
Ul Din nem rohan rá erre a néphadra,
Szent békét ajánlott, erős szövetséget,
Nem hagyott a szkírben gyanakvó kétséget.

Gepidák nagy népe Észak-Erdélyt lakja,
Gyepü-Da e névnek értelmi alakja?
Ge-Pi-Da értelme Földi-Csillag-Ország,
Mindezt érti a nép, a törzsi lakosság.

Ul Din hadat üzen a nyugati népnek,
Nyugati gótoknak, tajfálnak, szuébnek,
Keleti gótokkal a svábnak ellen megy,
Észak-Magyarország ekkor germán elegy.

Jó Szár-Maták népe királyi Mada nép,
Nyugat ellen Madánk felbőszülve fellép,
Szár-Mada „Szár-Maza”, ez a rejtvény kulcsa,
Szármaták is hunok, mi ne legyen furcsa!

Ul Din, koronás fő, hun hadak vezére,
Napnyugatra vonul, gótok végzetére,
Szétveri az ellent, nincs, ki ellenállhat,
Hunok hadserege bevesz minden várat.

Tisza mellé vonul Ul Din nagy sereggel,
Szármaták földjére, egy napfényes reggel,
Laknak itt jazygok, jaszok a jászok,
Jazyg jász nemzetség, kiváló íjászok.

Nagy gallok országa fényes Galícia,
Bár, hogy gall föld lenne, ez csak malícia,
Hun hatalom alatt szkírek, dákok, kérek,
Várat építenek a hun hadvezérek.

Víz-Túl-A nagy folyam partján hun temények,
Szerte száguldoznak gyors magyar legények,
Thul-E felé mutat Visztula folyása,
Csillogó folyónak gyors az áramlása.

Kaukaland Kavka, Kövke föld térsége,
Köves, erdős elve, nem látszik a vége,
Atha-Na-Rich király elvonul népével,
Makacs, ám de megtört, megvert seregével.

Ul Din folyton támad, kisebb, nagyobb lobbál,
Kisebb harcot folytat nagyobb hatalommal,
Zaklatja a gótot, nem hagy nyugtot nékik,
Kaukaland földjét már csak alig védik.

Atya-Na-Rich király kiüríti Erdélyt,
Elhagyja serege mind a sok meredélyt,
Atya-Ember-Király Dunától délre vált,
S délen megtört szívvel várja be a halált.

Bizáncba megy a gót, nem a hun udvarba,
Bár a hun is hívja, nem megy a hun karba,
Elismeri a hun roppant vitézségét,
Gótoknak a harchoz vitézi készségét.

Hunok udvarában királyi rang vár rá,
Atha-Na-Rich nem lesz királyi új cárrá,
Nem lesz új családnak ősapja, szülője,
Nem lesz népe üdve, ezrek megmentője.

Bizáncban a méreg mindig is divatos,
Méreggel gyilkolni mindig kíváncsú,
Bizáncban ez a terv: Athanarich hulljon,
Mérges italoktól halálba bénuljon.

Így veszett el egy hős, népe hadvezére,
Ki behódolt Bizánc kényére-kedvére,
Megölték Bizáncban mérgezett itallal,
Nem gyászolták meg őt semmiféle dallal.

Ul Din és a hunok fényes áradata
Tág Al-Földre zúdul, mint csillagok hada,
Temes és a Maris, Kőrös és a Szamos
Habjai csacsognak, földjük jó, iszapos.

Gazdag ez a földség, vízben bővelkedik,
Ha a Tisza árad, vize emelkedik,
Meddig a szem ellát, a víz uralkodik,
Ekkor az ember nép igen csak aggódik.

Mindent előnt a víz, tenger lesz a határ,
Nehezen halad itt a páncélos csatár,
Csolnakok eveznek a nagy víztengeren,
Nehéz csüggedés lón szegény embereken.

Ha a víz lefolyik tavasz vége táján,
Millió gyümölcs nő Isten gimils fáján,
Bőven terem e föld, füve magas, vastag,
Gazdag itt a termés, sok a búza asztag.

Óriási gulyák, bodros birkanyájak
Járják ezt a tájat, sercegnék a szájak,
Kövér lesz a tulok, ökör, göboly, bika,
Itt terem a jó hús, világ legjobbika.

Ul Din Pannonföldre veti kékes szemét,
Átveti a Dunán fényes tekintetét,
Ott van szép Pannonföld, ősi magyar birtok,
Honnan sok rómaid most rögvest kitiltok!

Ez a föld Atlantisz egyik fontos tája,
Sok tízezer éve magyarok hazája,
Mily rengeteg város van itt a föld alatt,
Bár Időnk szekere felettük áthaladt.

Ul Din seregével tábort üt Zuglóban,
Nagy tél vége után, a tavaszi hóban,
Itt, a szent Zugolyban áldoznak Istennek,
Fényes oltár előtt fogadalmat tesznek.

Ul Din arany haját sisak alá gyűri,
Haja lobogását szemében nem tűri,
Lándzsáját emeli, felette Napkorong,
Felmordul a hun had, vérében tűz forrong.

Megkezdzi Pannonföld birtokba vételét,
Kijelöli a had biztos átkelését,
Tuldi Lu hadvezér hajókon átkele,
Két testvére, Vila, s Katar megyen vele.

Katar Torda fia, Bál Amber testvére,
Mert bizony testvérek, nézzél a szemére,
Három fiú vala, Tuldi Lu, a vezér,
Vila, s Katar herceg, ki bárkivel felér.

Van még sok fejdelem, Kál fia, a Kálos,
Báénré fiai, Bondor, ki lugállos,
Jó testvére Bélus, aztán vitéz Ul Par,
Kinek a testvére verhetetlen Ul Kar.

Átkeltek a hunok nagy Duna folyamán,
Dunántúlra mentek, a tavasz folyamán,
Így lett újra magyar a pannonok tere,
Hol a hun hadsereg mindenkit megvere.

Ez a föld dúsgazdag, tája dimbes-dombos,
Gulyáját vezeti szép tehén, kolompos,
Birkanyája ezer, disznaja makkoltan,
Dísz-Nad a lakoma dísze, sütvé holtan.

Pan-Non a Nap Herceg, Pan a Nap, világos,
Nan a herceg neve, van rokona, számos,
Naphercegek bírták eme csodás teret,
Ahol a római mindenkit leveret.

Rejtélyek földsege, ez szép Pannónia,
Itt lakott ősrégen hős Fejérlúfia,
Titkok és talányok rejtőznek a földben,
Aztán előbújnak mágikus időben.

III. NARU: CSATÁK ÉS CSATÁK

Rettenetes évek, irdatlan nagy csaták,
Öltre ment a kárp, szkír, gót és a szármatak,
Alánok csatáznak alánok hadával,
Basztarnák, gepidák, népek garmadával.

Gótok özönlenek keletre, nyugatra,
Minden szikla mögül had leskel más hadra,
Milyen iszonyatos, elrettentő évek,
Emberi, s démoni erőfeszítések.

Hunok népe kijött Atlantisz földjéről,
Szumer, Égi Pitom, s nagy Mu idejéből,
Szabadság nagy népe vágtat száz határon,
Sok rabszolgatartó üvölt, félve fájón.

Szármatak betörték pannonok földjére,
Omlott a szármatak büszke, ősi vére,
Győzött a római, foglyokat is ejtett,
Kiken bosszút tenni bizony nem felejtett.

Szármata lovasok szaru pikkelyestül,
Rómába kerültek, hol a nép felpezsdül,
Oroszlánok elé vetik a foglyokat,
Gyilkolják foglyukat, ezret, és még sokat.

Köpött egyet Ul Din, mikor ezt hallotta,
Az ólas óllakó! - s magát visszafogta,
Ólasz testvéreink barbárok, aljasok,
Nagyon züllött fajzat, csak dögevő sasok.

Theodósziusznak Ul Din volt barátja,
Kisebb császár úrnak Ul Din volt a bátyja,
E dolog miként volt, nem tudjuk, tudhatjuk,
Hanem, hogy igaz volt, a szavunkat adjuk.

Maximusz egy fickó, Nyugat fővezére,
Trónbitorló talán, így jut a kezére
Nyugat-Róma hada, meg nagy germán sereg,
Maximusz nem gyáva, nem sárban tekereg.

Pártütő Maximusz nem számol a hunnal,
Nem ismeri őket, nevet rajtuk, gúnnyal,
Szi-Szék városáig tör elő hadával,
Hol Theodósziusz várja őt csatával.

Theodósziusznak Katar a segéde,
Rómának barátja, legjobb hadvezére,
Száva folyó partján vonul a két sereg,
Köztük a nagy folyó, vize csendben pereg.

Katar hun sereggel átúsztat a folyón,
Rátör Maximuszra, de nem szertefolyón,
Gót elősereget szétveri, széttépi,
Menekül a gótság, fejét is átlépi.

Pettaunál feláll Maximusz serege,
Rómaiak, gótok, s Katar szemben vele,
Rettenetes csata veszi itt kezdetét,
Elborul a Nap is, s eljőve a setét.

Római rohamát Maximusz kiállja,
Nyugat légioi páncélfala várja,
Theodósziusznak nagy a vesztesége,
Nem tudja, serege a harchoz elég-e?

Maximusz hadai Nyugat élő fénye,
Páncélos légiók, s van sok gót legénye,
Római légiók állnak szemben vele,
Lesz majd a hollóknak bőven eledele.

Katar, mint jó vezér, magas harcállásról,
Figyeli a csatát, ítél egyről, s másról,
Theodósziusznak készül veresége,
Oda lesz a császár minden tisztessége.

Katar int, ló mozdul. lovagol a hun had,
Előttük Maximusz hadnépe lekushad,
Dübörög Földanya, jön a hun roham,
Mindent legázoló, elsőprő a hada.

Hunok és alánok késő éjszakáig
Üldözték az ellent, az Alpok aljáig,
Theodósziusz úr ment Itáliába,
Kivégzi Maximuszt, nem győzött hiába.

Erre mondta Ul Din: Eszement e népség,
Egymást gyilkolássza, nem számít a vérség,
Rozzant darázsfészek ez az Európa,
Ahol a földarázs a rabtartó Róma!

Győztes rómaiak Maximuszt megölték,
Haragjukat rajta borzasztón kitölték,
Nincs bennük bocsánat, nincs bennük irgalom,
Ezrével burjánzik sok ezer sírhalom.

Basztarnák népének pusztító serege
Támadó csatarend setét fergetege,
Pannonföldre törnek, segítő ezrekkel,
Szarmata és germán segély seregekkel.

Valentiniánusz felvonul ellenük,
Basztarna törzseknek gyenge a seregük,
Foglyokat kiadják, elvonulnak vissza,
Amerre a homok Tiszánk vizét issza.

Sztilikó fővezér Trákiában harcol,
Ahol kelet népe gyűjtogat és sarcol,
Szarmaták, basztarnák, gótok és gepidák
Pusztítják a földet, nem épp kecskegidák.

Theodósziusz új trónkövetelője
Újgéniusz nemes, halál megvetője,
Frigid-fulviusznál volt a döntő csata,
Ott vesztett Géniusz, verte a hun pata.

Ul Din megsegíti új Theodósziuszt,
Katar rajta támad, ölé Újgéniuszt,
Ölik Újgéniuszt, nagy Róma egy kézben,
Mi jár a császárnak csavaros fejében?

Már meg nem tudhatjuk, meghalt a nagy császár,
Széles országában dült az embervásár,
Rabszolgává tették szerencsétlenebbjét,
Gyorsan meggyilkolták a szerencsésebbjét.

Nagy Theodósziusz teste kiterítve,
Róma pusztulása előre vetítve,
Romlott rabszolgaság összeomló félben
Isten akarata dicső, szent fényében.

De Theodósziusz jó császár volt vala,
Vitte a Mennyebe őt Isten angyala,
Igaz, a rabszolga, szemében szerszám volt,
Mégis a Sátánnal oly erősen dacolt.

Jelleme, erkölcse, en személyisége
Szilárd, becsületes, ez volt fő erénye,
Kezében egyesült újra Nyugat, Kelet,
Az egészzet bírta, nem csak egyik felet.

Ul Din, Isten Fia, úgy gondolta szépen,
Rettentő támadást indít délre éppen,
Kelet-Róma legyen támadása tere,
Hol a hun hadsereg mindenkit megvere.

Ul Din, sok királlyal, most zordan támadott,
Mert Theodósziusz, a barátja, halott,
Fékezni kell Rómát, neki a határnak,
Megelőző csapás jár Bizánc fiának.

Ezért lett a véres, rettentő támadás,
Háromszázkilencvenötben nagy ráhatás,
Hun, alán, szarmata hadrendek ömlenek,
Messze, dél irányba, Bizánc ellen mennek.

Alarich gót király a kiváltó oka
A hun támadásnak, a gót új gondnoka,
Új vizigót király, ifjú, tehetséges,
Sikerre hivatott, ami nem kétséges.

Kelet légiói Újgéniusz ellen,
Nyugatra vonultak, ő a legfőbb ellen,
Alarich vizigót Bizánc ellen kel fel,
Ul Din ezért támad fényes hun sereggel.

Alarich és népe Illyr földre vonul,
Nékik Trákiában végleg bealkonyul,
Markomannok, kvádok, aszdingi vandálok,
Harcolnak a góttal, s szarmaták, s alánok.

Mokány lovak hátán hunok száguldanak,
Vizigótot üznek, kik porba hulltanak,
Hunok vasnyilai átütik a vasat,
Vasnyilakkal száguld a hunni akarat.

IV. NARU: GAINAS HALÁLA

Kelet-Róma szenved, támadják a hunok,
Nagy itt a pusztulás, nem titkot árulok,
Kaszpi felől jöve, rohanó lovasok,
Rátörnek Bizáncra, mint szárnyaló sasok.

Árkádiusz császár nem bír a sok hunnal,
Szövetséget kötne az öreg Neptunnal,
Neptun nem válaszol, így nyugatra fordul,
Sztilikót hívhatja, kire durván mordul.

Rufinusz Keletnek legfőbb hadvezére,
Kemény védekező, gyakran hullik vére,
Ellen áll a hunnak, s a keleti gótnak,
Emiatt nyugaton a gótok morgódnak.

Sztilikó terjeszti, Rufinusz áruló,
Ő hívta be a hunt, ő a titkos hunyó,
Árkádiusz császárt eladná hun kézre,
S önmagát tolná fel a császári székre.

Sztilikó, ki Nyugat legfőbb parancsnoka,
Germán királyságra fáj ökelme foga,
Gajnasz zsoldosvezér Sztilikóhoz pártol,
Vélük Újtrópiusz, a bizánci vártól.

Újtrópiusz herélt, Eu-Nuch, Nők-Jója,
Gaz bizánci udvar ócska kis csalója,
Szerencsétlen ember, kit az Ördög megvert,
Hogy igazat mondjon, nyakát kicsit tekerd.

E három pártütő Rufinuszt támadja,
Bár a becsületnek Rufinusz az atyja,
Gaz vandál Sztilikó Rufinuszt megtöri,
Rufinuszt a császár aljasul megöli.

Gajnasz, a gót vezér, s a vandál Sztilikó,
Germánok ereje, két Rómát bomlasztó!
Gajnasz támogatja Kis-Ázsia lázát,
Ami megbuktatja Bizánc kormányzását.

Gajnasz, a gót, veri a görög hatalmat,
A frank császárné is erre ad alkalmat,
Bizánc császárnéja gótoknak segít,
Minden fontos pontra germánt telepíte.

Gajnasz megy Bizáncba, a városba vonul,
Rufinusznak vége, ellenáll, konokul,
Árkádiusz császár őt kiszolgáltatja,
Gajnasz ellenfelét, ím felkoncoltatja.

Germánellenes párt szétverve Bizáncban,
Gajnasz a hatalom, éppen, hogy négyszázban,
Germán szándék alatt Kelet-Róma földje,
Sok ezer a halott, Gajnasz szegény öltje.

Bevonul Bizáncba sok-sok lázadóval,
Megyen seregével, a harcedzett góttal,
Árkádiusz fogoly saját városában,
Harag gyűl a népben a gót irányában.

Fennhéjázó a gót, lenézi a népet,
Nem tiszteli urát, éppen hogy evégett,
Árkádiusz dühöng, zavaros a helyzet,
Zavaros helyzetben a császár keverget.

Gajnasz eltávozik, kicsalták ökelmét,
Bizánci csapta be a gót ravasz elmét,
Kapukon kivonul Gajnasz nagy hadnépe,
Ki tudja, e harcnak mikor lesz a vége?

Fellázadott a nép, kapukat bezárták,
A gót helyőrséget karddal, törrel várták,
Hétezer gót harcost helyben legyilkoltak,
Bizánc bős népei a gótból okultak.

Lázadás terjed el Kelet-Róma terén,
Róma birodalma keleti térfelén,
Fravitta hadvezér Hellész-Pontuszt állja,
Bizánci serege a szorost megszállja.

Gajnasz, nincs segítség Kis-Ázsia felől,
Sok lázadó társat Fravitta úr megöl,
Visszavonul Gajnasz Thrákia földjére,
Vajon mi vezérli, mi Gajnasz reménye?

Sokan cserbenhagyták, otthagyták útjában,
Gyilkos, igaztalan első haragjában.
Római barátit mind kivégezteti,
Talán elmebajos, nincs ki négy kerekí?

Al-Dunához vonul jelentős hadával,
Átkel a nagy folyón, népe garmadával,
Nem tudni, mit akart, nem tudni, mit képzelt,
Talán arra gondolt, nem jó el a végzet?

Ul Din, hun Ég Fia, épp ott tartózkodott,
Gajnaszt kivégezni ő parancsot adott,
Hun sereg támadott Gajnasz gót népére,
Ez lett a gót sereg rettenetes vége.

Támadott a gótság, avagy csak menekült,
Vakvéletlen hozta, Ul Din elé került?
Meg akart ütközni a hun derékhaddal,
Hunra csapást mérni, hősi akarattal?

Az történt, Ul Din úr Gajnasz hírét hallja,
Dunától északra Gajnaszt nem akarja,
Szétveri seregét, szétkergeti hadát,
Így beteljesíti az ég akaratát.

V. NARU: A KENYÉR ÜNNEPE

Hunföldön, a Honban, kenyérünnep készül,
Mely a vízünneppel gyakran kiegészül,
E két ünnep nagy Ten tetszésére való,
Sok ember ünnepel, sok kenyeret faló.

Kenyeret csinálni ősnépi míveltség,
Kenyerünk sajátja szép, kerek íveltség,
Gondos tervet sző meg, ki kenyeret készít,
Közben remek tervét más tervvel egészít.

Szed ünnepünk neve a Gabona Helye,
Ilyenkor már érett kalásza, levele,
Le kell ekkor szedni kalászát és szárát,
Szemét kicsépelni, Nap aranya tárát.

Arany búza szemét lisztté kell őrölni,
Minden lisztporszemét jól fel kell törölni,
Összegyűlt a lisztünk, vízzel kell locsolni,
S tetejét olajjal be kell pamacsolni.

Élesztő gombával meg kell püffeszteni,
Digidtre, dagadtra kell őt keleszteni,
Mikor szépen dagadt, részekre kell vágni,
Részeket kerekre paskolni, formázni.

Mikor félgömb-szerű, mikor kerek forma,
Nehogy hozzáérjen a kemence korma,
Szép kerek kenyერünk kapjon egy kis vizet,
Szenteljük vízcseppel, öntsünk rá vagy tízet.

Lágy olaj és a víz szenteli kenyерünk,
Ami által mi is szent életet nyerünk,
Mert a búza élet, Buda, a Végtelen,
Élet a szántó is, hol a búza terem.

A „Kem” Fekete Hely, a Kem-Enc-E helye,
Korom porlik benne, Tűz-Pír is van vele,
Gyűjts a kemencébe Pírló Tűz lángokat,
Tégy a kemencébe fáhasábot, sokat.

Mikor piros parázs izzik a Kem mélyén,
Benn tombol a hőség, belső úr szegélyén,
Vedd kerek kenyered, s told a rácsozatra,
Falapáttal toljad a kő állványzatra.

Itt sül meg a kenyér, finom ízű, omlós,
Piros lesz a kérge, csak néhol koromlós,
Héját megtisztítod, késsel szeleteled,
Keresztet vetsz reá, s szeled a kenyered.

A „Keny-Ér” Felkent Úr, a Napisten mása,
Arany búza magnak barnás aranylása,
Keny-Ér a Napisten, felkenyt úr, kerekség,
Búzából megsütött istenáldás, szentség.

Ken igénk Király is, Kény-Úr értelemben,
Keny-Ér a Ken Ura, lásd a Napistenben,
Vízzel és olajjal felkent úr, Kent Ember,
Napistenünk ellen tenni senki nem mer.

Egy egész hold hóig a kenyér friss marad,
Lágy és omlós bélű, puha és nem ragad,
Illata isteni, ingerli a nyálat,
Igen gazdag és bő a kenyér kínálat.

Van illatos kenyér, tiszta, friss búzából,
Azután rozskenyér, mely mélybarnán lángol,
Van kalács, miben vaj adja a lényegét,
Továbbá árpaliszt szolgáltat kenyeret.

Kelesztetlen kenyér ősidők étele,
Árpából sült lángos szánk elégtétele,
Sült pogácsa, s a fánk kedves eledelünk,
Számptalan a kenyér, a Napisten velünk.

Kenyérünk az Isten, arany, a felkent úr,
Mint az Ég, a Kéklős, félgömb, kerek, azúr,
Kény-Úr maga Keny-Ér, kerek és illatos,
Finom, omlós, meleg, fenséges, zamatos.

Mikor a kenyeret felvágja az asszony,
Ez a szent művelet senkit ne riasszon,
Azért a feleség váhja a kenyeret,
Mert a szent művelet az asszonytól ered.

Kenyeret csinálni felsőbbrendű okság,
Aki ezt ismeri, a magyar lakosság,
Nem tudja a módit a nem magyar népség,
Kenyeret nem lehet, égeti az éhség.

Kelendő a kenyér, étkezés alapja,
Étkezés legfőbbje, az ételek apja,
Árpa, rozs és búza a kenyér vetője,
Titokzatos idők feledett nemtője.

Kerek a Napisten, fényből a ruhája,
Kenyerünknek édes minden porcikája,
Arany lett a kérge, piros lett a héja,
Melegen illatos a kenyér karéja.

Ropogósra sütvé sárga búza, árpa,
Kenyerünk jó szószban úsztatva, megmártva,
Finom mártásokkal, sült és főtt húsokkal
Fenséges a kenyér, minél többel, sokkal.

Aratásnak végén az Első Kenyeret,
Király elé viszik, mint kis napherceget,
Jó a királyasszony, szegé kerekességét,
Egy karéj kenyérral felköszönti férjét.

Íme a Napisten, születik és hala,
Teste életet ad, ez fő diadala,
Estére megszegik, le hull az égboltról,
Ám de másnap reggel fénytrónusán trónol.

Hanem vért kenyérbe, testvérem, sose tégy,
Életet, piros vért mástól soha ne végy!
Ha mégis megteszed, Ten szörnyű bosszúja
Elkap, bárhol lesz majd tested rejt odúja.

VI. NARU: IGRISZ MONDÁJA

Királyi dalnok jó, druida a rangja,
Magos táltos főtiszt, s mint arany a hangja.
Lakoma dalnoka, hárfáját emeli,
Hárfáján a tíz húrt halkán megpengeti.

Igrisz az én nevem, hatalmas királyom,
Díszes lakomádnak meséjét én állom,
Hallgasd meg Gilgames régi történetét,
Soha el ne feledd Gilgames énekét.

Halljuk! - mondta Ul Din, - Jó Égrész énekelj,
Hassa át lényünket a zenei delej,
Mindenki hallgasson, nincsen csörgés, zörgés,
Suttogás, csettegés, dörögés, nyöszörgés.

Halljátok hun urak, és szép hun asszonyok,
Milyenek voltak az ősbéli viszonyok!
Halljátok Ul Din úr őse történetét,
Senki ne hunyja le csillogó szép szemét!

Most itt nagy Bor-Üsten csobogó patjánál,
Gazdag és hatalmas népünk békén járkal,
De egykor Bura-Nun partja harctól dongott,
Fémpajzsa küzdőknek buzogánytól kongott.

Kis város hadai törtek rá Unugra,
Un istennő védte hatalmas Urukra.
Akka, Kis királya, támadást imitál,
Várja, mit lép erre az unugi király.

Unug nagy királya, Gilgames háborog,
Nem tud jól aludni, éjszakánként forog,
Akka volt mestere, ki ellene támad,
Be akarja venni az unugi várat.

Összehívja népét, kúrúst és öreget,
Vélők értelmesen, s hosszan értekezett.
A Kúrús azt mondja: - Csatára vezess fel!
Az öreg azt mondja: - Hódolj be, ne vessz el.

Kétharmadban isten, ember a harmada,
Istentől eredő lelke, s a tudata,
Teste embertől lett, királyok utóda,
Dicsősége árad ezer évek óta.

Felmegy a nagy király Unug bástyájára,
Végig néz a síkon, feldühödten jára,
Szemét összevonja, szeme pillantása
Tűzlángot lövellő, akárki meglássa.

Szem-Öldöke merev, szeme öldöklő,
Ígíje Irtu lesz, Írtó láng lövellő!
Írtózatot láng lő mély pupillájából,
Kis nagy hadserege elemészttve lángol.

Akka bátyó eredj, mondd meg Kis népének,
Egymásra támadni nem szemúri érdek,
Élted megkímélem, mert mesterem voltál,
Mint tanító mester, kiokosítottál.

Édesanyja, Nin-Szun, Utu főpapnője,
Utu-Udu isten evilági nője,
An, Lil-En és É-A isteni hármasság,
Imádkoznak, a hőst leverve láthassák.

Áldoz Napistennek, fiát szeretgeti,
Templomban a fejét az ég felé veti.
Nagy lett a hatalma, veszélyes az égre,
Gilgames, Izdubar! Győzzenek le végre!

Te Aruru isten, alkosd meg En-Ki-Du-t,
Aki megalkottad az ősemler fiút!
Aruru Enkidut rögvest megalkotta,
Földünk száz erejét egymásba rakodta.

Oroszlán és cápa, vad tigris ereje,
Vad bika és vadkan legbelső veleje,
Sárkányok, pítónok ősemler mostan
Enkiduba szállott, tömve és tapostan.

An, Lil-En és En-Ki szemlái Enkidut,
Ősemler harcst, győzhetetlen fiút!
Enkidu a vadság ősi állapota,
Ereje növekszik, ő egy égi csoda.

Enkidu a vadak barátja, testvére,
Igen sokat tett ő a vadak kedvére,
Egy csapdát összetör, vad dühe előnti,
Szarvasok, tigrisek hálája köszönti.

Megy a vadász, szalad Gilgames királyhoz,
Panaszolja kárát, szavával kiáltoz.
Egy örömlányt küld ki Gilgames a honba,
Hol a vadak élnek, az ősi vadonba.

A leány szépsége igézi Enkidut,
Ki eddig egy nőtől a világból kifut,
Szerelmes Enkidu, a lányt sokszor hágja,
Ám, de ettől kezdve, nincs állat barátja.

Rettegnek a vadak Enkidu szagától,
Ember bűzét érzik, félnek haragjától,
Ha meglátják a hőst, szerte futamodnak,
Szűkülnek, visítnak, bömbölnek, nyihognak.

Enkidu rátámad Unug városára,
Urog bástyáira, keserű a szája.
Gilgames fogadja, kijön a főtérrre,
Felbőszül a harcra, forrong már a vére.

Enkidu, a szőrös, vádol és üvöltöz,
Ha meg nem állítják, mindent vérrel öntöz.
Összeverekednek, küzdenek keményen,
Reng a föld alattuk, reggelen és éjen.

Gilgames Gili-Hős, kétharmad részt isten,
Feje és mellkasa isten minden szinten,
Enki Dühe nagy hős, Enki indulása,
Lu-Hun-Ga nagy győztes, akárki meglássa!

De egyik sem győzhet, immár három napja,
Egymást a két nagy hős marokkal ragadja,
Forognak, pörögnek, lábbal dübörögnek,
Unug nagy főterén vége minden rögnek.

Azt mondja Gilgames: - Legyél a testvérem,
Én le nem győzhetlek, te vagy a fivérem,
Ám de te sem győzhetsz diadallal rajtam,
Mert egy töből lettünk bennünk isten hajlam.

Gilgames, Enkidu vértestvérré lettek,
Mint testvérkirályok, párban szerepeltek,
Igazgatták Unug hatalmas városát,
Milliónyi ember éltét és jó sorát.

Humbaba, Huvava, a Cédus királya,
Ő maga egy ősszörny, hajóknak kell fája,
Ellenséggé válik Kúbaba istenség,
Nagy Gilgames által leverve a felség.

Örven-ötven harcos támad Kő-Babára,
Gilgames, s Enkidu épp száz harcostársa,
Inog a Kőbálvány, leomlik nagy garral,
Hőseink legyőzik, szívükben haraggal.

Kű-Vava az ősök nagy cédruskirálya,
Rázza végtagjait, égis ér a fája,
Mint Világfa, omlik, Enkidut megsérti,
Cédus-démon a hőst méreggel emészti.

Is-Tár a Fény-Tára, Női-Szépség maga!
Is a Fény, Tár ige, Gilgames csillaga,
Is-Tár Fénytároló, szereti Gilgamest,
Emberi jellemét, hősi és vad nemest.

Is-Tár a Fény-Tára, csábítani akar,
Gilgames nem tudja, szándéka mit takar?
Simítja az arcát, tudja, a nő csalfa,
Több hősi szerető már béna, vagy halva.

Isztár, a Sztár csillag, eped Gilgamesért,
Álmodozva jár-kel, eleped a hősért.
Gilgames ellenáll, nem figyel Istárra,
Istár bikát küld rá Unug határára.

Gilgames szerelme egy kis emberlányka,
Nem királyi vérű, csak amoly hitványka,
Fia, s lánya anyja, ifjúi szerelme,
Hitves felesége Istár veszedelme.

Az isteni Bika pusztítva ront elő!
Égi bömböléstől megfagy a vér, s velő!
Széttépik a bikát, majd az egyik combot,
Enkidu Istárhoz vágja, mint koloncot.

Istár megszégyenül, örvöngve eliszkol,
Enkidu engemet többé már nem piszkol,
An nagy istent kéri, Enkidut ölje meg,
Bosszúvágtyól liheg, bosszúvágtyól remeg.

An igazságtalan, Istárt támogatja,
Istár gyilkos dühe teljesen áthatja.
Enkidu balsorsa betegség és halál,
Élte útja végén rá az Alvilág vár.

Gilgames-Izdubar könnyezi barátját,
Kedves vértestvérét, kit a végzet átjárt,
Megrendülve indul a hőst megkeresni,
Szereti barátját, s nem kíván elveszni.

Vándorol Gilgames, nyugatra vándorol,
Ott vész el a Nap is, ott a halál honol,
Az Vezér országa, Ozirisz térsége,
Ott a Halál-tenger, ott a világ vége.

Atlantisz tengere itt a Halál-tenger,
Atlanti-óceán ezer hullámot ver,
Hajózik Gilgames, a nagy Okeánon,
Hullámzó tengeren, végtelen titánon.

Sziduri istennő, a Kocsmáros várja,
Kocsmája ajtaját szélesre kitarja,
Kocsma istennője vad nyugatra mutat,
Halál-tengerén től jelöl biztos utat.

Úr-San-Ábi viszi csónakkal nyugatra,
Ti-Atlan vizein úszik a nagy sajka,
Atlan-Ti vízcseppje mérgező, halálos,
Csillogó a vize, végtelen, hullámos.

Egy szigetre érnek, hol egy hős éldegél,
Utu, a Napisten, öröklétben henyél,
Halhatatlan immár, mit En-Liltől kapott,
Özönvíz hajósa, ki a földön lakott.

Utó-Nap-Isti az, aki megmenekült,
Vízözön árjából szárazföldre került,
Nagy Utó-Nap-Isten ismeri, mi történt,
A tomboló vízárt, a pusztító örvényt.

Nagy hős Ut-Nap-Istit, Nap-Utolsó-Hősét,
Rögvest felkeresi, En-Lil ismerősét,
Felkeresi Gil-Ga Ut-Nap-Isten szálát,
Nap-Isten-Utója pompás lakosztályát.

Kérdi, az öröklét, hogyan elérhető,
Enkidu számára miként elnyerhető?
Panaszolja sorsát, Istár vágyódását,
Testvére, Enkidu, korai hullását.

Utu, a Napisten, mondja és mutatja,
Örök Élet Fűve en testét áthatja,
Amott egy Kút, Tenger, Kutatás, szent növény,
Fiatalság mérve, isteni növény.

Gilgames alászáll, megszerzi, ami kell,
Mehet hazafelé, más őt nem érdekel,
Mint a Galagonya, olyan a növénye,
Izzók levelei, mint fehér Hold fénye.

Messze van a haza, hosszasan vándorol,
Ruhájáról sok port útközben leporol,
Egyszer megmosakszik, egy forrás üdíti,
Fáradt végtagjait forrásvízzel hűti.

Közben, amint hősünk a vízben mosakszik,
Egy leskelő kígyó a partra lopakszik,
Megeszi a füvet, rögtön megifjodik,
Levedli a bőrét, teste megújhodik.

Kígyó füvet nem esz, mert mind ragadozó,
Húsevő, mérgező, vadászó, halfogó,
Kígyók nemzetsége lábatlanul sétál,
Ott bújnak a kígyók, ahol a Setét áll.

Ki a Kő, a nagy Föld, Ki-Jo a Föld-Vize,
Farkába harapó, vizes minden íze,
Az Égkígyó fenn van, ő a Tejút maga,
Szípként fénylik milliárd csillaga.

Gilgames szomorú, visszatér Urukba,
Magas fallal védett, erős táborukba,
Enkidunak árnya előtte megjelen,
Feltárul szavától a múlt, jövő, s a jelen.

Holtak sorsa sivár, testük férgek rágják,
Mint rossz ruhát hántják, a hússt szétzabálják,
Szürke Árnyszellemek, por borítja őket,
Rettegj a múltástól, szánd az elmenőket.

Magyarok holtjai az Égbe kerülnek,
Ahol Isten Atya jobbán, balján ülnek,
Férges a zabálók, másként a tündérek,
Kiknek szellem lénye száma oly temérdek.

Gilgames azt mondja: - Testvér, megmentelek,
Erőm ifjú Napé, nem úznak jég telek,
Holtak orszagából felviszlek az égre,
Magyar őseinknek csodás vidékére.

Ég-Rész, a jó Ig-Risz, hárfáját leteszi,
Nagy sörös kupáját jobb kezébe veszi:
Izdubar, s Luhunga fenn virít az égen,
Akárki láthatja két szép csillagképben.

Ul-Din, Isten-Fia, királyok királya,
Tapsol a kezével, nagyot rikkant szája:
Hun urak és hölgyek Igriszt jutalmazták,
Tetszésük jeléül tapsuk alkalmazzák.

Talán manó járkál, mit lehet azt tudni,
Fehérnép a csendben elvonul aludni,
Vélük a gyerekek szintén elvonulnak,
Sok új érdekeset hoz nekik az új nap.

Csendben a férfiak, halkán iszogatnak,
Barna sert és jó bort mély torkuknak adnak,
Csendben beszélgetnek, mondákat mesélnek,
Vígán esznek, isznak, jó életet élnek.

VII. NARU: TÁMADÁS EGYIPTOM ELLEN

Hatalmas hun hadak hadjáratra mennek,
Déli föld népétől zsákmányt követelnek,
Évezredek óta ismert úton járnak,
Így indulnak haddal a déli határnak.

Két hatalmas király a had vezetője,
Bá Szik, és nagy Kur Szik a hun hadak fője.
Mindketten Uldinnak édes testvérei,
Kar Aton öccsei, Dundi fivérei.

Elöl felderítők, aztán az elővéd,
Magyar, s alán hadak, mindegyik lő és véd,
Nehézpáncélosok, lándzsások, dárdások,
Szakácsok, kovácsok, úttevő utászok.

Árokások, lesők, sáncépítők mennek,
Aztán még sok egység, csendben menetelnek,
Vonul a hun sereg, szekerek ezrével,
Jól felépített had, élén vezérével.

Bá Szik, Bá úr Szikban, Nap-Úr, Napkövető,
Hadait had útra a hegyekbe vető,
Magas Kaukázus hágóján áthalad,
Bá Szik magyar vezér, nevében Szik a Nap.

Kur Szik Ország Napja, Kurszág Napistene,
Hadait vezeti, hol Kaszpi-tengere,
Kur-Szik egyben Szik-Úr, Nap-Hegy valójában,
Szik-Kur-Atu formán, Nap-Atya sorjában.

Bá Szik nagy királyunk átkel a hegyeken,
Kavkázus láncain, magas terepeken,
Betör Armén-földre, útját el nem állják,
Örmények köszöntik hunok nagy királyát.

Kur folyón által kel, ihol van Kusdia,
Kusok országának egy szeletke fia,
Tenyész itt egy erdő, Kur-erdő, a kerek,
Van itt dús növényzet, sok liget és berek.

Albánföld, Ibérföld népe csatlakozik,
E két nép régóta Kavkázban lakozik,
Bá Szik nyugatra megy, Kelet-Róma ellen,
Verni kell Bizáncot, ami huni kellem.

Arasz folyón átkel Kapu-ton tavához,
Hadi úton vonul Tigris folyamához,
Célja Számosz-Ata hatalmas városa,
Miről sokan hiszik, nem veszik be soha.

Bora-Nuna völgyén nagy Mélitenébe
Rohamoz a sereg, támad egyvégtébe,
Szériába törnek, majd Kő-Likiába,
Ezer a győzelem, nem mennek hiába.

Edessa városát ostrom alá veszik,
Nagy Antiochiát kishíján beveszik,
Keletrómaiak országát pusztítják,
Ul Din esélyeit Bizánccal javítják.

Türoszt megtámadják, mely két részből áll,
Ez a két kerület egymástól elvála,
Szigeti városrészt megmenti a dagály,
Tenger áramlása vízömlési hatály.

Parti Túr városát hunok elfoglalják,
Ellenállók hadát mind kardélre hányják,
A meghódolókat lágyan vigasztalják,
Nékik a hatalmat gyakorta átadják.

Megtörni az ellent, ez a hun dicsőség,
Ellenséget verni férfi vakmerőség,
Ám, a megvert népet tilos ingerelni,
Keblünkre testvérként illik őt ölelni.

Jeruzsálem népe készül az ostromra,
Várvívó hunokra, szétvert városromra,
Hun sereg érkezik Uru-Solyma alá,
A környék dombjait félig betakará.

Nem indul támadás, csak ott álldogálnak,
Míg más hun seregek Egyiptomnak állnak.
Boldog Arábia retteg a hunoktól,
Vad félelem tölti nemes magyaroktól.

Később a sok hun had Bizánc ellen ered,
Kappadókiába térül a sok sereg,
Onnan gallok földje, Galátia felé.
Tör előre a hun, miben kedvét lel.

Kur Szik Ország Napja, Perzsiára támad,
Hun temének előtt perzsa meg nem állhat.
Csörömpöl a páncél, fegyver és sok szekér,
Amint Kur Szik támad, keze messzire ér!

Rettentő háború tombol itt keleten,
A támadó hun had szörnyű veszedelem,
Gaz rabszolgatartók fel, s alá szaladnak,
Nincsen ellenszere a támadó hadnak.

Gazdagok birtoka gyakran felégetve,
Zsebe szegényeknek arannyal megtelve,
Ezért a szegények hunokat pártolják,
Mint szabadítóknak, szekerüket tolják.

Keleti fővezér, Rufinusz megtörve,
Igatzalan váddal lelkileg gyötörve.
Sztilikó gyűlöli, hamisan vádolja:
„Rufinusz a császár álnok árulója!”.

Ekkorra a hunok északra húzódnak,
Kincsekben, aranyban, ezüstben tobzódnak,
Ott, ahol a tenger sziklája lángot vet,
Elhagyják Délföldet, a római teret.

Következő évben új támadás indul,
A támadó sereg bizánci földet dül,
Eutrópiusz meg alkudozik, fizet,
Bizánc ajándéka jövedelmi tized.

Megváltja a békét, pénzen a hadvezér,
Bizáncnak a béke csaknem mindent megér,
Marad minden, mint rég, nyúzzák szegény népet,
Ebből biztosítják a keleti véget.

Bá Szik, és az öccse, Kur Szik neki indul,
Gyakran az ellenség gazdag földjein dül,
Bizáncot és Iránt nagyon szorongatja,
Több évig erre jár a hunok csapatja.

Kerek-tenger mentén hun hadak vonulnak,
Perzsa had zászlai gyakran lekonyulnak,
Heftalita hunok, mint fehér magyarok,
Fenyégetik Iránt, van ott adok-kapok.

Így zajlik az élet, varázslók motyognak,
Táltosok szálldosnak, boncnokok totyognak,
Boszorkányok jönnek, nézősök nízdelnek,
Garabonciások sötétből figyelnek.

VIII. NARU: UL DIN NAGY TÁMADÁSA

Ul Din, és vezéri, magyar szokás szerint,
Gyültek szent beszélyre, amire Isten int,
Magyar szokás okán lovon ülve szóltak,
Egymással igazul, bölcsen szónokoltak.

Sok jó hun hadvezér jól látta a sorsot,
Örölni miként kell a gót orrnak borsot,
Milyen taktikával kergethető a gót,
Hogyan űzhetik el a sok rabló tahót.

Tudták, hun népüknek, ha békét akarnak,
Nagyon sok munkája lesz még a hun karnak,
A sok germán sereg égő veszedelem,
Erejük nem kicsi, étvágyuk végtelen.

Nagy népvándorlás lett, mert Ul Din megmozdul,
Félnek a germánok a hatalmas huntúl,
Nem is félnek, inkább előle kitérnek,
Nem kell elfolynia annyi könnynek, vérnek.

Aszdingi vandálok Rétiába törnek,
Nyoma vész ezernyi marhának, ökörnek,
Lángolnak a tanyák, de a rómaiak
Rétiket segítik, nem falról jött fiak.

Alarich vizigót, becsvágyó egy király,
Trák-földön települt, Bal-Kán lábainál,
Új hazát keresett, nyugatra kell menni,
Messze napnyugaton új hazát kell venni.

Összegyűjti hadát, hatalmas seregét,
Páncélos hadait, vizigótok kezét,
Csap Itáliára, nagy Akvilejára,
Beveszi a várost, Róma bánatára.

Alarich népével nyugatra költözik,
Nagy hatalmas gót nép itt-ott elidőzik,
Királyuk, Ala-Rich, elől jár a haddal,
Nehéz csatákat ví, nem kis haddelhaddal.

Sztilikó, a vezér, Róma erejével,
Pollentia táján a földre letérdel,
Pajzsfalat von elő, fölé lándzsa erdőt,
Kard, tör élesítve, lássuk a vérferdőt!

Jön Alarich király, dúl a kemény csata,
Emberi jövőnek pörgő állványzata,
Alarich meginog, elfut a színhelyről,
Alarich hős terve e csatában megdől.

Vizigót megverve, megint, másodjára,
Sztílikó üzeni: - Menj Illíriába!
Alarich meghátrál, majd ismét feltámad,
Összeszedi hadát, egyet, kettőt, hármat.

Sztílikó megveri Alarichot újból,
Nyugatróma hada jó a háborúból,
Dicső ez a sereg, érti a háborút,
Értik harcosai a fényt és a borút.

Borzalmas korszakok jönnek egyre, másra,
Népek tűnnek elő, egy-egy villanásra,
Némely csata után tűnnek a semmibe,
Megporzatlanul áll az égada bibe.

Radagajsz, a harcos, igen tehetséges,
Jól szervez, jól beszél, amint lehetséges,
Óriási hadat tömörít ő egybe,
Egész Európát egyetlen seregbe!

Ki volt ez a fickó? Nem tudjuk, nem látjuk,
Ki volt a vezérnek öccsük és a bátyjuk?
Hanem Radagaisz hatalmas vezér volt,
Amerre ő haladt, ott a germán tombolt.

Pannónia népe, meg keleti gótok,
Osztrogot a nevük, pannonok alattok,
Nagyon mozgolódik, hunokkal nagy barát,
Mégsem tudja róni hunra akaratát.

A hun tör előre, vonul napnyogotra,
Félszet, veszedelmet jelent minden gótra.
Osztrogót kimozdul, vélük a vandálok,
Mennek a jó kelták, és a gazdag kvádok.

Alemannok hada, és a szorgos svábok,
Burgundok, gepidák, no meg a nagy szászok,
Szármaták, alánok, kárpok és basztarnák,
Nyugatra mozdulnak, mintha ezt akarnák.

Alarich elvonul vizigótjaival,
Nyugati gótoknak harcos fiaival,
Nem kezd harcot mostan, Sztilikót nem bántja,
Nem kezd újabb harcot, mi magával rántja.

Szarusz nyugati gót törzsfőnök komorul,
Sztilikónak segít, hadával felvonul,
Sztilikó és Szarusz így is esélytelen,
Radagajs szerege majdnem, hogy végtelen.

Negyedmilliónyi vad harcossal támad,
Pó síkján hömpölyög a rettentő nagy had.
Radagajsz hirdeti, Rómát elpusztítja,
Földünk szent színéről most eltakarítja.

Sztilikó serege Páviánál állott,
Támadók serege másik útra váltott,
Átkelt a hegyeken, nagy Ap-Pen-Nineken,
Sziklaormos hegyen, bérces felszíneken.

Fészulé vidékén, Fieszóla táján,
Radagajsz népe aggódik csatáján,
Szemben a római, és Szarusz gótjai,
Kiváló harcosok vitéz utódjai.

Radagajsz rohamoz, serege eleje
Hatalmas hadának igazi ereje.
Mögötte sok nagy nép hatalmas hadnépe,
Lassabban vonul fel, jó a segítsége.

Igazi öldöklés veszi itt kezdetét,
Az Ég elkomorul, jó az éji setét!
Pajzsnak csatabárd csap, sisaknak vág a kard,
Szeresd a győzelmet, fundálhatva akard!

Ul Din megérkezik, megjönnek a hunok,
Vélük özönlenek a vitéz várkunok,
Csillog a hun sereg nehézfegyverzete,
Radagajsznak rossz lesz az előérzete.

Sztilikó hadai Róma dicsősége,
Szarusz, a vizigót, teméntelen népe,
Harcot kezd, véreset, a vad ellenséggel,
Negyedmilliónyi rabló tolvaj néppel.

Rettentő a csata, haldoklók hörögnek,
Csatakiáltások égre mennydörögnek,
Kard, lándzsa, csatabárd húsba vág, testbe szúr,
Eltakarja arcát a Nap, az égi Úr!

Ul Din, Dinek Fia, zászlaján a Turul,
Szemléli a csatát, lassacskán begurul,
Látja, a római magatehetetlen,
Radagajsz serege rettentő, kegyetlen.

Egy Din Gir repül át a nagy csata felett,
Mutatja, Radagajsz hol áll a hegy megett,
Megérti, Radagajsz felett ítélkeztek,
Hatalmas serege népei elvesztek.

Így volt akkoriban, törzsek egymást ölték,
Vad mozgalmakkal másokat gyötörték,
Rablás, fosztogatás volt a népek sorsa,
Alig maradt tőlük néhány apró morzsa.

Vezérit szólítja, megmozdul a hun had,
Nagy hatalmú barbár kénytelen, lekushad,
Hun lovas csapatok körbe zárják őket,
Csatában megtörik a barbár erőket.

Vasnyilak zápora igen veszedelmes,
Radagajsz serege alig engedelmes,
Nem bírják sokáig, szétfutnak sok felé,
Hunok nyilaitól mindet hideg lelé.

Utánpótlás nincs már, mindenki menekül,
Ketté vágva a had, vereségbe merül.
Az özönlő sereg küzd, vérzik, csatázik,
Osztrogót közepe áll, de vérben ázik.

Radagajsz megszökik, a hunok elfogják,
Erre aláhullnak az osztrogót kopják,
Radagajszt átadják Sztilikó kezére,
Hulljon a hős vére Sztilikó fejére!

Kegyelem? Bocsánat? Ilyet nem ismernek,
Sztilikó és népe, s a római tervek,
Megölik Radagajsz, a barbárt kivégzik,
Miközben oly sok nép éhezik és vérzik.

Volt ebben a hősben nem kevés tehetség,
Gyilkos tetteire alig szól pár mentség,
De szervezni tudott, népe nem éhezett.
Népe mosolyában gyakran sütkérezett.

Gunderik, a vandál, hatalmas hadakkal,
Átkel a nagy Rajnán, nagy keményen vagdal,
Frankokat szétveri, megtöri erejük,
Elvonul a frank had, ezt mondatja fejük.

Reszpendiál király, sok ezer alánnal,
Gunderik nyomában, harcol, tervel, tárgyal,
Alánok, s vandálok dél felé húzódnak,
Dél irányba nyomul vandál, s az alán had.

Szarusz gót kalandor Sztilikó végzete,
Becstelenség kölke, család a fegyvere,
Rajta üt Sztilikón, hunjait levágja,
Kivégzik, így halott Róma nagy királya.

Így igaz, Sztilikó nem volt király soha,
Véle a Sors zordon, kegyetlen, mostoha,
Mégis ő a vezér, Róma parancsnoka,
Róma rangsorának a legfelső foka.

Szarusz, a vizigót, kapta büntetését,
Ő is átélhette saját kivégzését,
Aljas volt e vezér, népe megsemmisült,
Áruló voltáról az igazság kisült.

Radagajsz serege sok ágban áramlott,
Menekült nyugatra, nyugatra háramlott,
Több millió ember menekült nyugatra,
Riadtan tekintett az üldöző hadra.

Magyari vitézek követték a hadat,
Mint oroszlán fiak a sebesült vadat,
Galliát előntik a futó emberek,
Ahol elpihennek a gyilkos fegyverek.

Konsztantinusz herceg britek országából
Átkel Galliába, szép Britanniából,
Felmenti Galliát, kelták nagy országát,
Erről is írhatunk dicsőítő szágát.

Mivel a gall nemzet magyarok vérei,
Régi jó időktől édes testvérei,
Lesz majd ottan csata, germánok verése,
Vizigót romlása, hosszú üldözése.

IX. NARU: UL DIN HARCAI

Ul Din, Isten Fia, utálja Bizáncot,
Nagyon nem kedveli a rabszolgaságot!
Kelet-Róma rendje a rabszolga tartás,
Hiányzik Bizáncban a kartárs, a bajtárs.

Paraszmoniosz, az ibér fejedelem,
Kinek az országa hegyi veszedelem,
Ráveszi szomszédit, hunokat elsőre,
Törjenek nyugatra, a bizánci földre.

Kaukázus felől hun sereg megy délre,
Kelet-Róma gazdag, virágzó földjére,
Pusztítják a földet, félelmet keltenek,
Lovas hadosztályok sodró fergetegek.

Vészes betörések gyakorta történnek,
Széles a patakja könnynek és a vérnek,
A rabszolgatartó nem tud mit kezdeni,
Hunok seregei őket rendre veri.

Ul Din a Dunánál támad seregével,
Sok szövetségessel, hunok hő hevével,
Kasztra Martisz város birtokába kerül,
Melyhez nagy Thrákia igen közel terül.

Magiszter militum, Thrákia vezére,
Őt békére inti, tőle békét kéré.
Ul Din büszke király, nem hajlik békére,
Csatára óhajtoz, buzog forró vére.

Felkelő szép Napra mutat Ul Din ujja,
Én az egész Földet, melyet a Szél fűja,
Mit a Nap sugároz, könnyen elfoglalom,
Ha nagyon szeretném, ha nagyon akarom!

Ul Din égkirályok szent leszármazottja,
Dingirek és ulluk késő kárvallottja,
Hatalma negyed föld, fáraók utóda,
Szent szumer királyok nagy uralma óta.

Már csak a negyed föld magyarok birtoka,
Kárpát bérce, s messze, Mu tengernek foka,
Folyton folyvást romlik a magyar nemzete,
Széthúzás emészt, mit a Viszály vete.

Ősei a Földet teljesen uralják,
Ősi szent királyok Isten szavát hallják,
Magyar hajók járnak a Föld tengereit,
Széles felületek vízzel telt tereit.

Ma-Gur hajót jelent, Felszínen Gurulót,
Ma a bolygófelszint, Gur a Gurlást tudót,
Hul-Lám-okon gurul magyarok hajója,
Hull-Máll Abzu vize, örök idők óta.

Abzu, Mu, s Ti-Atlan három óceánon,
Isten elrendezi, magyar hajó járjon,
Honni felfedezők, hosszú, gyors hajókon,
Azúr bolygót járnak, habzó hullmállókon.

Ul Din vagyok, urak, ezt jelenti nevem,
Dinek Fia vagyok, égi tündér elem.
Nagy királyok fia, Atlantisz házából,
Tündér laki lányok csudás virágából.

Ti, bizánci urak, apátok kutya volt,
Császár lábainál ülve csaholt, laholt,
Szegény, szerencsétlen szolgálkat püfölve,
Rangra emelkedtek, másokat megölve?

Az aljas bizánci, mert ereje nincsen,
Vesztegetni indul, sok véren vett kincsen,
Árulásra bírják a csatolt sereget,
Pénzzel fizetik le a rongy vezéreket.

Thrákia vezére szorgalmasan tervez,
Hunok táborában ármánykodást szervez,
Ul Din több vezérét pénzzel lefizeti,
Vérdíjat vet ki rá, néki törét veti.

Bizáncnak császára gazdag és jóságos,
Aranyat ad néktek, s nagyon igazságos!
Hagyjátok el Ul Dint! - folyton sugdolózza,
Ezt Bizánc Császársa kegygel viszonzza!

Árulók és Bizánc seregnyi tömege
Szorongatja Ul Dint, félre áll fővege,
Meghátrál a hun had, ez visszavonulás,
Némely csapatoknak folyamatos futás.

Utóvédet, a szürrt, teljesen szétverik,
Áruló görögök a szürrt leteperik,
Szürnök népe törve, futnak a gepidák,
Kárpok és szármatak, basztarnák és a dák.

Füstölög a hunság, füstölög magában,
Mennyi aljasság van a bizánci várban?
Miért hagyja cserben a sok szövetséges?
Aranyért, nem másért, ami nem kétséges!

Milyen a kínai, olyan ez a görög,
Szemben gyáva féreg, békéért könnyörög,
Hátad mögött lázít, lefizeti véred,
Vesztettél, hiába dicső vitézséged!

Mennyi az áruló, a patkányi fajzat,
Akit minden nemzet gyorsan lenyakaztat?
Annyi e szép honban az áruló patkány,
Akik nem férnek el egy áruló padkán.

Ul Din visszavonul, Iszter túlsópartjára,
Duna folyó fölő, északi mártjára,
Ott fenn összeszedi vaskardú hadait,
Hunok szent népének pompás csillagait.

Nyugaton harc terjed az ember fiára,
Támadás özönlik szép Pannoniára,
Generidusz vezér pannon földön harcol,
Illúria ura pannonokat sarcol.

Ez a hunt nem sérti, ellene nem támad,
Generidusz vezér nem ősi Tiámat!
Nem meri a hunnal kardját összefemérni,
Inkább helyesebb a hun elől kitérni.

Generidusz vezér Illúrikum fője,
Magszter militum, a hadak elsője,
Nórikumi, Rhéti, Dalmát, s Pannon haddal
Háborúzni készült sok hunni csapattal.

Nem ismerni végét ezen hadjáratnak,
Elcsitult a sok harc, megpihent a sok had,
Generidusz vezér délre ment, délre tért,
Illyrthonban leljük fel a nagy hadvezért.

Megyen haza Ul Din, hegyes a kalpagja,
Bőrből a zekéje, fején Ten haragja,
Pán-Szél-je behorpadt, Szem-Úr dühös tőle,
Neje haragos lesz, gondolja előre.

Ul Din, a fő Sangu, Lu-Gál, Kál, hatalmas,
Seregei ura, aki diadalmas,
Uralja hunnokat, uralja véreit,
Uralja hatalmas, harcos testvéreit.

Kelet-Róma ellen hadat vezet, sokat,
Utálja azt, aki leigáz másokat,
Nyugat-Róma népe jól fizet, és barát,
Mindig akceptálja Ul Din akaratát.

Egy kiváló hun had Ravennába tére,
Honorius császár megsegítésére,
Egy „Temén” tízezer, ennyi a had száma,
Ki megyen vigyázni Róma császárára.

Ul Din hatalma nagy, Európa ura,
Rajnától ő az úr, s Ravenna hadura,
Gyors temén seregek föl-le száguldoznak,
Törlik a rabságot, szabadságot hoznak.

Mozog a hun sereg, támad, ront és hátrál,
Cselvetés mozgatja másfelé a vártnál,
Kiszámíthatatlan, gyors, erős, pusztító,
Rabszolgatartóknak anyaszomorító!

Vessünk egy pillantást a vad Alarichra,
Nyugati gótokra, a gót csatasíkra,
Vizi-gótok népe szabadság szerető,
Harcosaik arcán sok a kemény redő.

Ala Rich, s Atha Ulf keleti gótokkal
Itáliára ront, megfontolt okokkal.
Rettentő öldöklés veszi most kezdetét,
Ebben leli a gót igaz élvezetét.

Ala Rich hős király, vitéz és becsvágyó,
Ellensége közé acél karddal vágó,
Látja már, nyugatra kell népével menni,
Gallföldet csatával kell kiérdemelni.

Ám a hun harcosok lehűtik a vérét,
Ala Rich nem látja a harcoknak végét,
Ravennát nagy sereg védi éjjel-nappal,
Rádásul senki nem bír a hun haddal.

Nyomában jár a hun félelmetes népe,
Csatarend szaggató sok százféle gépe,
Futni kell előlük, futni Galliába,
Nyugati gótoknak futni új hazába.

Ala Rich foglalta Aquileja várát,
Itália felső, északi határát,
Itt ment volna által vad népe nyugatra,
Lecsapott volna sok gall és kelta hadra.

Sztilikó hadvezér, ki négyszázkettőben
Megveri Ala-Richt, ontott ott vért bőven,
Aztán újra győztes, Ala Richt kergeti,
Vizi-gótok népét a Balkánra veti.

Sztiliukó elbukik magyar védőivel,
Hűséges erkölcsű magyar testőrivel,
Négyszáznyolc évében a hőst Róma népe
Végleg elárulta, a hőst széjjeltépte.

Ala Rich, a gyilkos, úgy akar úr lenni,
Véres kezű néppel naphyugatra menni,
Hogy a valósággal nem akar számolni,
Hunok vezérivel nem szeretne szólni.

A Sors Ala Richot prédául szemezte,
Koszenzába menve ez lett az ő veszte,
Itália földje, bár tapodta lába,
Nem lett a birtoka, ereje hiába.

Attalusz álcsászár Ala Rich kreáltja,
Szolga Attaluszt a gyors idő leváltja,
Midőn Koszenzában Alarich meghala,
Attalusz álcsászár nagy urával hala.

Rendkívüli idők, héroszi emberek,
Világfordulás van, mozdulnak a terek,
Mi itt alapzat lesz, azon áll a jövő,
Most szövi hálóját Arakné, a szövő.

Ul Din fél élete háborúval telik,
Dicső hun csapatok a nyugatot verik!
Támadd ellenséged, vagy az támad téged,
Ha ezt elfeleded, rövid úton véged!

Ul Din megérkezik, családjá körébe,
Hol Nénua várja, kicsi felesége,
Egy rossz szót, annyit se kap szép Nénuától,
Négy édes fiától, három kislányától.

X. NARU: UL DIN ERESDRE MEGY

Ul Din hadaival Havas-Elvén vonul,
Északra lovagol, haditerve borul,
Sok áruló sereg támadja táborát,
Megölik honfiát, elragadják lovát.

Széles róna síkság, ez a Havas-Elve,
Amely széles alföld sok élettől telve,
Fű sarjad a síkon, lomb sarjad a fákon,
Lovasok vágatnak tágas rónaságon.

Duna bő vizétől északnak és délnek,
Széles sík alföldek terjednek a térnek,
Északon Kavkaland, délen magas Balkán,
Csúcsai közt szél fű, s járkal hegycsúcs halmán.

Kavkalandba indul Ul Din seregével,
Északra lovagol sereg emberével,
Bu-Csecs lábainál átjárót mutatnak
A környék lakói a hatalmas hadnak.

Bu-Csecs ősi hegység, magas csúcs és sötét,
Szinte összegyűjti fél világnak ködét,
Bú: setét, fekete, s ha átömlik rajtunk,
Zokogó sírásra fordul tőle ajkunk.

Bu-Csecs a Sötét-Csecs, feketén komorló,
Rajta sziklán szikla, egymás hátán torló,
Tömbként emelkedik, tömören magasba,
Feje égbe nyúlik, fehérülő havasba.

Ul Din, s barátai Árdeálba mennek,
Ősi, szent földjére Tág Ura istennek,
Hírlik itt egy város, Erősd ma is áll még,
Mái szent nap se még vetült rá az árnyék!

Árdeál szép Erdél, Ptolemaiosz mondja,
Földrajznak tudója, okosság gondnokja,
Erdély ősi neve sok évezredes név,
Erdély földje igaz napnépeknek ősrév.

Átmennek a hágón, magas hegyek között,
Hol a hegyek lába zöld lombba öltözött,
Lassan őszre jár már az idő kereke,
Sárgulni kezd a lomb, rajta az Ősz keze.

Fennsíkra jutottak, hol tölgyesek laknak,
Homályló lombsátort nyújtván a sok vadnak,
Őzek és szarvasok, bölények járnak ott,
Patások számára jó lakhely ott adott.

Magas kövek túrnak a kék égbolt felé,
Hatalmas hegységek torulnak fölfelé,
Kéklík a távolság, a föld füje zöldül,
Minden év, mint a kör, a másakra pördül.

Uldin, Suda, Mackó, Dárdás, Füles, Kalány,
Hunok nagy vezéri, egyikük se talány,
Ul Din a szent főúr, a többi követi,
Mögöttük a hunok számos ezredei.

Erősd Eres Háza, E-Resh a Rózsa-Ház,
Resh egy Rózsa-féle, bimbaja is hintáz,
E-Resh Ház és Rózsa, Eresh viszont Eres,
Eres fejű asszony néki engedelmes.

Erősdön szumer lak, sok pompás palota,
Ul Din és serege gyorsan halad oda,
Itt a föld havat ló a kék égbolt felé,
Az is csak sültbolond, ki a hót nem lelé.

Hargita magaslik fel a kék égboltra,
Felül fenyves erdők köszönnek a Holdra,
Har-Gi-Ta Hegy-Föld-Táj, Hor istennek tája,
Hegység oldalán nő százezernyi fája.

Sziginnák népe közt a hun elidőzik,
Gazdag földség javát ételnek megfőzik,
Sziginna és a hun egymás szavát érti,
Nagy mulatozásban egymást meg nem sérti.

Kiváló itt a ser, Ul Din is dicséri,
Azt is, ki dolgozik, ki a sert kiméri,
Jó hun hadvezérek, és a hun hadsereg,
Sziginnák ösföldjén békében szendereg.

Másnap reggel Mundzu, ki elsősülöttje,
Egész hunni népnek ifjú, serdült tölgye,
Megérkezik, s mondja: -Atyám! Anyám kérlel,
Gyorsan jöjjék haza, egész seregével!

Ul Din, a papkirály, arany jogart emel:
Sereg indulását magam rendelem el!
Enmagam szándéka honba visszatérni,
Asszonyom ölelő karja közé férni.

Békás-szorosnak megy hunok nagy csapata,
Ott dübörög a had, fut az erdő vada,
Ez a Pokol-szoros, szál se itt egy béka,
E szoros fertelmes, Pokol hozadéka.

Kárpok és basztarnák kísérik seregét,
Jó utat mutatnak, amíg jó a setét.
Lassan halad a had Moldova dombjain,
Sok bő vizű folyó átkelő kompjain.

Uldin víg serege hun földre áramlik,
Hunok nagy síkjára hun erő háramlik,
Sereg díszszemléjén Ul Din elrendeli,
Jutalom osztásban Ul Din kevét leli.

Bor-Üsten síkságán Ul Din jutalmat oszt,
Gyávák mentéjéről rangjelzéseket foszt,
Kitünteti népét, bátor harcosait,
Földdel jutalmazza bátor bajnokait.

Gyáva? Olyan nincsen hunok táborában,
Aki gyáva ifjú, marad Hunnivárban,
Ki nem hős oroszlán, sereggel nem mehet,
S a harmadik fiú katona nem lehet!

Ul Din és serege napkeletre vonul,
Megy a százezres had keletre konokul,
Mígnem Hunnivárnak feltűnnek tornyai,
Nagy, magas várfalak köcsipkés ormai.

Hunnivár hun város, igen terjedelmes,
Sűrű ott az élet, tobzódó és teljes,
Vasba öltözött had vigyázza a rendet,
Megfékez mindenkit, külhonit és kendet.

Nénua gárdája rendre felügyelő,
Miattuk sok tolvaj, s rabló kerül elő,
Abars a parancsnok, rendet tart keményen,
Ne illesse nevét gúny tárgya, vagy szégyen.

Hunnivár központja keletnek, nyugatnak,
Városfalán belül sokan vesznek, adnak,
Van itt kereskedő távol Szogdiából,
Kitájából, Iránból, Indból és Kínából.

Hunnivár magyarok országos központja,
Hová négy világtáj száz áruját ontja,
Gazdag ez a város, ura fél világnak,
Ezernyi szorgalmas kereskedő ágnak.

Ne hidd azt, hogy Kelet egyfajta felsőbbtség,
Azt se képzeld, Nyugat gazdag lehetőség,
Se éjszak, se délszak világunk központja,
Csak a magyar fészek, mely a tudást ontja.

Mag a Világközpont, magyarok központja,
Ami a szent tudást, s gazdagságot ontja,
Mag a csillagközpont, keletkezés magja,
Mag csillagvarázslat, lelkünket áthatja.

Ul Din katonáit mostan elbocsátja,
Marad mindig véle sok ezer barátja,
Mindenki megy haza édes övéihez,
Házához, törzséhez, neméhez, népihez.

XI. NARU: UL DIN HUNNIVÁRBAN

Hunnivár városa büszke hunok vára,
Ezer áldás szálljon arany oltárára,
Széles folyó partján terül a hun város,
Szántók és szőlősök terével határos.

Nagy város közepén az úr palotája,
Ott lakik Nénua, és hét fia-lánya,
Palotája előtt széles tér, kövezve,
Tere ezer bolttól ragyogón övezve.

Széles lépcsők visznek fel a palotáig,
Ajtóig, ablakig, a szemöldökfáig,
Hunok királyai házat bárki látja,
Csudálatos háztól a száját is tátja.

Hét magas torony lő a kék égbolt felé,
Van, ki a tornyokat nagyon nem szívelé,
Le akarná rögtön hét tornyát rombolni,
Másra se tud, sejtjük, se percre gondolni.

De ez nem egyszerű, rombolni nem lehet,
Száz vitéz hun harcos vigyázza a teret,
Nyiluk, mint a halál, szemük, mint sólyomé,
Kezük biztos, pontos, mint hős Pártolóné.

Palota falai mögött a szent család,
Ki őket támadná, maga az ős galád,
Jó íjászok védik Turul nemzetségét,
Házát és lakóit, ház elejét, s végét.

Nénua itt az En, a ház parancsnoka,
Nincs, aki szavára ne figyelne oda,
Nő a növekedés alapja, mintája,
Né a Nem, Nemzetség, s be nem áll a szája.

Ul Din vágtat haza, Nénua karjába,
Lovagol, de gyorsan, siet hamarjába,
Haza akar térni, héttornyos házába,
Családja körébe, népe nagy várába.

Amint megérkezik, kürtök rivallanak,
Dobok, sípok szólnak, dübörög a hun had,
Ul Din Nénuával csókot vált legottan,
Tündérek tudása szerint számítottan.

Hét gyerekük vala, négy fiú, három lány,
Fiak királyfiak, lányok sorsa talány,
Mundzuh, Ruga, Oktár és Abars a négy fi,
Húgaik nevei Hajna, Ildi, Gyöngyi.

Nejem, elfáradtam, csatákból kiszálltam,
Öldöklésből sokat, sőt eleget láttam,
Nem kelek új hadra, már itthon maradok,
Munduzhnak sereget, és mindent ádadok.

Hívj össze Idnapot, mulatságot csapunk,
Kedves véreinknek megmutatjuk magunk,
Munduzu fiamnak enkezébe teszem
Szent királyságunkat, s vissza sosem veszem.

Így lőn Hunnivárban mulatság, sok napos,
Amely időszakban sok volt a kapatos,
De a többség figyelt, Ul Dint meghallgatta,
Azt, amit jól hallott, elméjébe rakta.

Munduzu lett az úr, Ul Din visszavonult,
Ul Din égi tája sötéten komorult,
Felismerte Ul Din, vissza kell vonulni,
Szellemtudományban kell sokat tanulni.

Zajlott az Idnapság, mikor Ul Din eltűnt,
Ami Nénuának is azonnal feltűnt,
Ment a lépcsők fokán, fel a szűk padlásra,
Ahol úgy gondolta, Ul Dint majd meglássa.

Ott ültek a bölcsek, Ul Din is köztük volt,
Hunok bölcsei közt mély némaság honolt,
Csillagokat néztek, Vadászt, Bikát, Hattyút,
Itt csillag Hét-E-Vény-t, ott csillogó Hat Tyút.

Fenn, a Csuda-Szarvas fordult komótosan,
Nehezen és lassan, de mindig pontosan,
Gön-Cöl Gyön-Szül, forgat egész világokat,
Gyön és Szül Ta-Werwt, pörget jégsarkokat.

Csuda-Szarvas égbolt fordul a föld felett,
Földpörgés iránya épp nyugatról kelet,
Csuda-Szarvas égbolt népünk tündérkertje,
Két Gön-Cöl póznával csillogó tekertje.

Itt néznek a Nézők, itt látnak a Látók,
Dünnyögve beszélnek, nem szélbe kiáltók,
Nézik a nagy Vadászt, amint tovább fordul,
Halkan az Égtengely, hallga, megcsikordul.

Suttognak, pusmognak Óriás képéről,
Nimród és a Kaszás égi vidékéről,
Egyikük tüzet gyújt, kezében tűzparázs,
Tenyeréből gyúl fel rejtett piros varázs.

Ez mind tökéletes! - Nénua gondolja,
Szomjukat a hun ser egy kicsinykét oltja,
Ul Din, édes ura, meglátja Nénuát,
S kezében szürkellő három-négy ónkupát.

Gyere, édes nejem, gyere miközébünk,
Kik a csillagfényből létezünk és élünk,
Hermész Trismegisztosz, Im-Hot-Ep ősatyánk
Csillag vidékéről ma is vigyáz reánk.

Ul Din és Nénua összeölelkeznek,
Táltos tudományból jó leckét vesznek,
Szent csókot váltanak, s az égboltot nézik,
Isten csillagai őket is igézik.

Így telnek napjai hunok királyának,
Ki a hadintézést átadta fiának,
Van a harcon kívül sok más érdekesség,
Tessék körülnézni, csak tessék, csak tessék!

XII. NARU: UL DIN ÉS A TÖRPÉK

Bor-Üsten mezején Ul Din mélán sátál,
Hold-Ezüst, a kardja, az oldalán himbáll,
Csendes karddalokat zümmögtet a kardja,
Ul Din mélán sétál, a zenét hallgatja.

Egyszer csak egy törpe lép elő a lombból,
Ligetes nagy térből, fási hatalomból,
Zöld színű a szeme, szép zöld a ruhája,
Barna a zekéje, s köpeny borul rája.

Merre, király uram? Sétálsz a ligetben,
Enyhe szellő fújkal, a lomb alig lebben,
Odafenn szent Udu tündökölve utaz,
Sugárral cirógat, ő az égi Utas!

Mi dolgod van erre, hunok égkirálya?
Milyen ügyed hozott törpék országába?
Tudod-e, nagykirály, ki hozzánk látogat,
Évezredig marad, s nem láthat másokat?

Ki fia, s borja vagy, törpe úr, szakállas,
Alacsony, az igaz, de rettentő vállas?
Turin vagyok, király, az enyéim között,
Bál-In, s Gál-In fiam vélem most ide jött.

Arra kérnénk Ul Din, királyok királya,
Legyél a vendégünk, egy-két vacsorára,
Biztonságban leszel királyi várunkban,
Nem lelhetnek reád mágikus házunkban.

Bál-In, s véle Gál-In, elő lép csendesen,
Apjukra hasonlók, várnak türelmesen,
Nagy a dús szakálluk, zöld a ruházatuk,
Csizmájuk szattyánbőr, s befonva a hajuk.

Kitől kéne félnem, ki elől kell futnom,
Hogy, amint te mondád, házadba kell jutnom?
Nem értem kérdésed, mi lappang mögötte,
Talán szerencsémét Isten visszavötte?

Jó, hát közlöm veled, a Halál járt erre,
Tereád vadászott, és még sok emberre,
Ám fenn a tündérek úgy döntöttek rólad,
Élned kell, s emiatt a Halál nem szólhat.

Dolgod van a Földön, vissza kell majd jönnöd,
De előbb házamba jobb lesz beköltöznöd,
Ám, ha Isten népe bajban lesz, cselekedj,
Légy sokáig nálam, s hunért ne epekedj.

Haza nem mehetek, jó értem a Halál,
Elpusztít és megöl, ha házamban talál,
Egy szót sem szólhatnak szeretett nejemhez,
Fiamhoz, lányomhoz, nénémhez, vejemhez?

Egy napra hazamész, de azután gyere,
Ide a ligetbe hoz a Sors kereke,
Van még feladatod, Isten ezt döntötte,
Felejtés mázával a Tényt leöntötte.

Miért tette Isten ezt a gyalázatot?
Talán csak a Sátán igyekezet nagyot,
Meghamisítani Isten rendeletét,
Isten után jöjjön a sátáni setét?

Haza ment nagy Ul Din, búcsúzik népétől,
Nénüa szép lánytól, édes feleségtől,
Munduzu, és Ruga, Oktár, s Abars fitól,
Hajna, Ildi, Gyöngyi gyönyörű lányitól.

Ki mén a mezőre, Bor-Üsten partjára,
Figyelőn néz minden bokorra és fára,
Várja a törpéket, rejtett világ népét,
Elhagyta családját, és kis feleségét.

Jó szemből egy lovas, fekete a lova,
Setét szeméből út nem vezet sehova,
Oda csap kardjával, ahol Ul Din állta,
De egy törpe kardja a csapást kiállja!

Turin, törpe király, kéri őfenségét,
Fussanak el innen, kéri ő enségét!
A Halál lovasa nem téveszt oly gyakran,
Második rohama a kard végén csattan.

Ul Din Hold-Ezüsttel Tur-In után ered,
Bál-In, Gál-In fiúk apjuk után mehet,
Így megy Ul Din Turin jó vendégségébe,
Föld alá, víz alá, Isten kékségébe.

Ul Din ezer éve, és sok ezer éve,
Alant lent éldegél, törpéknek vendége,
Vár a szent parancsra, ha Isten szólítja,
Seregét a Földre menten rálódítja.

Addig csendben vígad Turin nagykirállyal,
Bálinnal, Gálinnal, törpével, még százzal,
Jó barna sert isznak, és egyéb sereket,
Találgatják, Ul Din hová visz sereget?

Csendes a domb alja, a kurhán csendesül,
Idő folyamában csendesen elmerül,
Alant titkos népek vígan lakomáznak,
Élik jó dolgukat, várnak, s egyre várnak!

MÁRTON ÉG FIA

Volt egyszer keleten, sárga Huang-honál,
Unugok úrságán, nagy Hungár folyónál,
Volt egy hun hadvezér, Márton volt a neve,
Ifjú daliákból állott a serege.

Legidősebb fia volt ő a császárnak,
Négy Világtáj Ura, magyar nagy Tománnak,
Termete szálfá volt, szeme acélos kék,
Mosolya, mint a fagy, pillantása kék jég.

Koponyája csúcsos, amint megillette,
Isteni származék, feje ezt jelezte,
Ősei istenek, világúrból jöttek,
É-Denuba szálltak, ahol kikötöttek.

É-Denuból, dicső Unug úrságából,
Szétrajzott az ungár, Éden síkságából.
Égi-Pi-Ton mellett a csúcsos fejűek
Hatalmas királyok, nagy Fáraók lettek.

Keletre, nyugatra, északra és délre,
Szétvándorolt az Un, majd minden vidékre,
Keleten Urdoszbán száznolc nemzetséggel,
Ütöttek ők tanyát, vidám merészséggel.

Tomán tanju, szangu, hunok égkirálya,
Visszavette Urdost, őt illette tája,
Mióta a világ, Ordos hun birtok volt,
Rabló sok kínai oda is behatolt.

Kiverte Erdősből a kínai hadat,
Pedig acsargott ott száz kínai csapat.
Márton volt utóda, legidősebb fia,
Szent hun trónörökös, napfényes dalia.

Szép Ináncs királyné, Márton édesanyja,
Lelkét az Istennek, sajnós, visszaadja,
Betelt az ő sorsa, visszatért a Mennybe,
Mike Él angyal mond: Arany kapun menj be!

Volt ott egy gaz ágyas, Iszona nagyasszony,
Aki kigondolta, mily módon ártasson,
Mostoha fiának, gyanútlan Mártonnak,
Igaz jogszerinti királyi utódnak.

Hízelkedett a nő Tománnak fülébe,
Aljas tervet suttog, s vigyorog a képe.
Tedd meg az én fiam, Lüköt, örökösnek,
Mártont távolítsd el, külföldre követnek.

Tomán Mártont küldi kücsikhez, kezesnek,
Alig, hogy odaér, már hegyibe esnek,
A kücsik dühöngve meg akarják ölni,
Dárdával átszúrni, lándzsával döfölni.

Követek alapján, kiket küldött Tomán,
Elrendelte, fia megölése okán,
Azt a rettentően aljas zord terveket,
Támadják meg rögtön a hun vezéreket.

Mért, küecsi urak, viet hadvezérek?
Követre támadni égre szóló vétek!
Márton, farkaskölyök, apád küld kezesnek,
Majd haddal reánk tör? Hun áruló, vessz meg!

Ám a küecsiknek is volt kevés esze,
Mért tört rájuk Tomán rettentő serege,
Kigondolták ebből, fiát öletné meg,
Touman fejébe belement egy féreg!

Futott a királyfi, vitte sebes lova,
Csak nem tudta merre, csak nem tudta hova.
Küecsi urak meg hagyták menekülni,
Mi lesz ebből, Eg Úr, mi fog most kisülni?

Márton, az Ifjú-Úr, sereget szervezett,
Összehívta népét, sebtén intézkedett.
Kínai nagy császár remegjen híremtől,
Rettegjen a gyáva mindegyik hívenmtől!

Csatlakozott népek féljék a haragom,
Édes álmukban is tudják, mi a rangom,
Megnézem, seregem, milyen fegyelmezett,
Látni kívánom a teljes seregemet!

Egybegyűlt a sok had, huszonnégy törzs java,
Bölcsek a vezérek, vad az ifjak hada,
Márton csangu kiáll seregei elé,
Kedvenc paripáját elébük vezeté.

Íjat felajzani, tégy nyilat a húrra,
Jó hun jó lövését a lótestbe fúrja!
No, de csangú urunk! Ez a kedvenc lovad?
Mind megölni, aki tétovázást mutat!

Leghűbb emberei a tétovázókat,
Kiszedték a sorból, mind a vészhozókat,
Felkoncoltak ottan sok ezer katonát,
Minden tétovázó otthagya a fogát.

Hívjátok apámat meg egy vadászatra,
Lesz ott célba lövés, hanem most nem vadra!
Hívják Tumén szanjut, jőne ünnepségre,
Ünepséghez kapcsolt vadász hétvégére.

Íjat vonj! Célozd meg a csangút középén,
Ereszd rá a nyilat, a szangura éppen!
Vizsla szemmel kutat, aki tétovázik,
Hamarost ezrével bitófán hintázik.

Az volt a szabályzat, oly sok ezer éve,
Ha a császár meghal, a háza népére
Jog szerint utóda tarthat igényt, joggal,
Ez volt a szent törvény, bizonyára okkal.

Így került Iszona Mártonnak kezére,
Így lett az áruló Márton "felesége",
Persze, a mostoha sosem lett feleség,
Csak egy ágyas volt a bajkeverő fenség.

Hozzátok Iszonát, gyenge feleségem,
Aki legédesebb minden nő közt nékem!
Legyen felöltözve bíborló fehérbe,
Jól látszódjon rajta folyó piros vére.

Ha a bosszú édes, édes volt e bosszú,
Lükő élete sem lett valami hosszú,
Állította a nőt mező közepére,
Fiát, s ezer szolgát a nőnek szélére.

Nagy kínai Ud-Var, Nap-Vár sem aljasabb,
Ott sincs ennyi disznó, kövérebb, hasasabb,
Nyilak zápora hull az áruló nőre,
Összes szolgájára, aljas cselszövőre.

Iszona ruhája bíbori fehére
Pirosra változott, ráömlött a vére.
Én öltem meg anyád - volt utolsó szava,
Egy nap mérgezett volt étele, itala.

Meghalt a cselszövő, az aljas elbukott,
Az összes áruló idegenbe futott,
Ideje volt immár rendet teremteni,
Itt van az ideje sorsunkat rendezni.

Sereggel támadott minden honi népre,
Hun seregek szálltak a huni vidékre,
Osasun, szienpi, küecsi tábora
Nagy hun hadseregnek egy-egy tépőfoga!

Hűséges a sereg győztes császárához,
Ragaszkodnak hozzá, dicső Ég Fiához,
Ha szemével intett, figyelték parancsát,
Minden óhajára vágtattak rohanvást.

Minden nép behódolt, nagy lett birodalma,
Nagy birodalmában égis ért hatalma,
Mégis, hű népei szabadok maradtak,
Biztonságban éltek, akik csatlakoztak.

Aki a kínai oldalára állt át,
Abból, bíz faragtak nyomorult rabszolgát,
De aki a hunhoz hűen ragaszkodott,
Vitézi sorsot élt, szabad maradhatott.

Csak az Isten tudja, igaz-e, vagy mese,
Nagy hunni császárunk, Mártonnak élete?
Annyi bíz szent igaz, hatalmas király volt,
Ázsia majd' fele hun Mártonnak hódolt.

Hejh, magyar császár! Kit kell kirabolni,
Ki legyen ma halott? Tatár, vagy kínai?
Hűséges serege mindenhol követte,
Szerette, avagy sem, hatalmát rettegte.

Őskor, és az Ókor, eltűnt, mint a pára,
Múltunk fénye borul hunok hatalmára,
Ám megmarad mindig a szabadság vágya,
Szabad Nap fénye süt síkság országára!

Volt egy Szent Mártonunk, Sza Vária földjén,
Hun, vagyis magyar volt, Pannónia völgyén,
Hatalmas Szent Márton! Maotun utóda,
Legyen az Ég veled, több évszázad óta.

Szent Márton magyar volt, Pannónia terén,
Szent lett Róma egén, magyarok térfelén,
Imádkozzunk hozzá, Szent Márton, könyörgünk,
Szólj az érdekünkben, legyen szabad földünk!

Isten Atya, téged teljesen imádunk,
Amíg ez a világ, téged mindig áldunk,
Könyörülj népeden, minket megint szeress,
Rút sok torz hibánkat bocsásd meg, s csak neved!

ATILLA MENNY FIA

I. NARU: ETELE SZÜLETÉSE

Messze napkeleten, Bál Háza helyénél,
Bál-Ha városánál, csillagok fényénél,
Száraz nagy kőházban vajúdik egy asszony,
Anyai méhéből vajon ki származzon?

Bál-Ha nagy Bál-Háza, ősi város nagyon,
Magyar történelemben nagy szerepe vagon,
Baktria fő helye, ős Baktra név alatt,
Bak-Tér a Bak-Csillag, s húztak köré falat.

Bál a Nagy, Ragyogás, Fényes és Hatalmas,
Bél a nagy Napisten, mindig diadalmas,
Bál-Hában egy asszony, nagy, száraz kőházban,
Várta kicsiny fiát, hő szülésilázban.

Dehogyan volt ott Maja, csak ezt híresztelték,
Udvara asszonyi ezt jól kieszelték,
En-Gadiba mentek Etelét megszülni,
Más nőt hagytak Bálhban, szülésre készülni.

Bálhban egy hű asszony vajúdott fiával,
En-Gadiban Maja pihent Atillával,
Vajon az égiek fent miként döntenek,
Milyen lesz az utód, a turuli gyerek?

Kisfiú, kisleány, jó legyen, vagy gonosz,
Szegények támola, vagy, ki inkább oroz?
Becsületes legyen, avagy hazudozó,
Családjára szégyent, avagy dicsfényt hozó?

Isten maga döntött, fiú legyen a sarj,
Ki világnak ura lenni nagyon akarj,
Isteni szerencse kísérjen utadon,
Hada átgazoljon bárhol, bármely hadon.

Egy szegény jóasszony vajúdik nagy Bálhban,
Nagy a felfordulás a királyi házban,
Vajákos asszonyok, bábák és szülészek
Kis kisdedit várják, pátyolgatni készek.

Engadiban Maja, elbújva, titokban,
Megszüli gyermekét, egy palota-fokban,
Közben Bálha táján lejátsszák a szülést,
Új csillag fogadást, anyai készülést.

Engadi városa hunok kezén való,
Itt szül Maja asszony, ki keresztet valló,
Bálha vagy Engadi kisfiának háza?
En-Gadi városa fia szülővára.

Ethele, Atila, Atyra születe,
Engadiban Maja kit méhéből vete,
Turulházi ifjú, Jézusházi bajnok,
Zendül sírásától a palota csarnok.

Orgyilkosok hada les a királynőre,
Esküt tesznek bőszen, titkos eskü köre,
Megölnék kisfiát, hunok reménységét,
Ezért bújt el Maja, féltette épségét.

Kettős szülés zajlik hunok országában,
Ahol nagy városból csaknem százezer van,
Maja Engadiban megszülte Ethelét,
Hunok fényes népe legteltjesebb delét.

Bál-Ha palotája más asszonyt rejteget,
Akinek kisleány nem hoz hunni delet,
Egyszerű jóasszony szülte ott kisleányát,
Aki fényre jöve hangosan felkiált.

Titokban és rejtve Délen szült meg Maja,
Egy mohos nagy házban alig volt kis zaja,
Itt volt a vajúdás, véle ezer nője,
A nagy eseményre véle készülője.

S akkor megszületik Etele, a gyermek,
Fényárba derülnek a királyi termek,
Kikiáltó harsog az éj mély csendjébe,
Tudja meg, kit illet, jókor, idejébe'.

Pajzsos, lándzsás örök várfalon sétálnak,
A hatalmas hírre figyelve megállnak,
Új herceg született, talán trónörökös,
Nem tudni, a jövő rejtélyes és ködös.

II. NARU: A TÁLTAS

Gyorsan megy a híre, egy Tál-Tas érkezik,
A sok hun ifjúnak sok tan ígérkezik,
Tudor ez a tál-tas, Bölcs-Úr a rangneve,
Megvilágítja őt a Napisten heve.

Tasnak jelentése Úr, nem kő ez a Tas,
Egy isten nevében Úr, ő a Tar-Hun-Tas,
Magas-Csillag-Úr ő, bölcsesség meg a Tál,
Asztalon leveses, Bölcs-Tornya Toron-Tál.

Tudor összegyűjti a kóbor ifjakat,
Tanulásra fogja a hun ifjú hadat,
Aetius is köztük, sok tús és királyfi,
Akik közül nem egy olyan szájátáti.

Buda és Atilla megy sokat tanulni,
Értékes tudáshoz könnyű viszonyulni,
Rova Rov, a rovó, az írást tanulja,
Buda meg igyekszik, hogy őt felülmúlja.

Külön tanoda van az okos lányoknak,
Nem csak királylánynak, hanem nagyon soknak,
Harka és Brünhilda, Herra és kis Helke,
Külön osztályba jár, Helke talán Elke.

Budából Buddha lesz, vallási vezető,
Ez a tudományban nagyon magas tető,
Atilla vezér lesz, parancsolást tanul,
Nagyon odafigyel, nem ül ő hanyagul.

A tanulás mellett birkóznak is sokat,
Ellenfelek közül Atilla válogat,
Aetiust a földhöz néha odaveri,
Aetius Atillát bántani nem meri.

Céllövészet ijjal, legendák és mondák,
Festészet és rajzok, bizony nem is rondák,
Jön a sok tudomány, földrajz, történelem,
Számтан, zene, nyelvek, mennyi az őselem?

Így zajlik az élet hunok udvarában,
Tanul a sok ifjú a királyi házban,
Rendet is tanulnak, sokat gyakorolnak,
De egyik sem tudja, mit hoz majd a holnap?

III. NARU: MAYA ÁLMA

Egyszer Maya éjjel gyönyörű álmot lát,
Mély, nyugodt álmában lát egy ősi mondát,
Álma titokzatos, a jövőt mutatja,
Nem tudni, lesz-e majd igaz foganatja?

Jön egy csodás szarvas, keletről nyugatra,
Hun daliák mennek a csillogó vadra,
Ez a csudaszarvas, oldalán csillagok,
Szarván is csillagok, fénylő, izzó napok.

Mayóta-tengernél a szarvas eltűnik,
Mayóta mocsárnál a szarvas megszűnik,
Nem csillog az égen a szarvas oldala,
De sokáig hallik még a szarvas dala.

Hunalant, Hunaland széles nagy tájain
Csillagok csillognak a táj nagy fájain,
Magor is meg Hunor a szarvast üldözi,
Ám a szarvas égi, fenti csillagközi.

Lába levegőben, földet nem érinti,
Ami a két testvért megállásra inti,
Mayótáknak földjén lányokat találnak,
Akik megdermedve szinte kővé válnak.

Apjuk Du-Lo vezér, Nap-Ember a rangja,
Dulo vezér nagyúr, királyi a hangja,
Megkérlik nagy Dulo lányainak kezét,
Egyik az amazét, másik az emezét.

Maya is meg Teya feleségül mennek,
Egy-egy népnek később ősanyjai lesznek,
Maya Magorhoz megy, Teya meg Hunorhoz,
Később sok csillagot szíve alatt hordoz.

Maya a szép álmot aztán elmeséli,
A mesélés közben szép álmát átéli,
Volt egy Teya ős is, és egy ősi Maya,
Sáraranyként csillog mindkettőjük haja.

IV. NARU: UTAZÁS NYUGATRA

Apja, Mundiukus, magához hívatta,
Amivel az anyját bizony megrikatta,
Ment nyugatra messze, hol apja táboroz,
Utána anyjának sok könnye záporoz.

Kétszáz hun vitézzel indult a nagy útnak,
Sebes vágatásban a napok is futnak,
Tiszától indulva átkeltek a Dunán,
Azután sok folyón, szépen, egymás után.

Szikambriát látva nagyon csodálkozott,
Egykori nagyváros romossá változott,
Itt elhatározta, majd újjá építi,
Ahogy azt kell, kővel, márvánnyal szépíti.

Táltosi osztálya vele volt egy szálig,
Mind a jóbarátja, védte mindhalálig,
Negyven a testőre, többit is ismerte,
Mind a jóbarátja, egész táborszerte.

Pannonia e föld, sok kenyeret terem,
Nyelvük hunok nyelve, rokon az értelem,
Mentek délnyugatra, Pelso tóhoz értek,
Amely tóban a hal méretlen temérdek.

Van ott egy félsziget, élő hangnak helye,
Északra domborul Bakon nagy erdeje,
Ti-Hang az Élő-Hang, ha kurjantasz nagyot,
Hegytündér válaszol, s várja a válaszod.

Mentek napnyugatnak, több szigethez értek,
Élelmet a néptől ők sehol sem kértek,
A nép szeretetből adott nekik enni,
Nem kellett aranyért sehol ételt venni.

Pelso, nagy Bal-Aton, északra kiterjed,
Csobánc, Haláp, Gulács tündérét megnyerjed,
Kapsz sok finom halat, harcsát, pontyot, fogasd,
Halászlédhez halat csak e tóból hozasd.

Tovább lovagolva alföldre jutottak,
Rá-Ba Nap-Fiából ezer halat fogtak,
Aztán Arrabona várost érintették,
Majd Szkarabanciát hűségre intették.

Dunához kiérve Pison várát látták,
Magas várfalait ámulva csodálták,
Duna lehet Pison, az Éden folyója,
Ősi történetek titkos hordozója.

Pisonból, Dunából, nagy Danubiuszból
Négy nagy ág sorjázik, bőviben halhúsból,
Mondják, sok a tündér Csallóköz szigetén,
Lehet gondolkodni e nép őseredetén.

Éden első vize Pison nevezetű,
Utána jön Gihon, másképp Nílus nevű,
Boranuna mellett Tigris a negyedik,
Idiginna másképp, létét idők fedik.

Pisonnál a Duna négy részre ágazik,
A tizennegyedik itt állomásozik,
Igen, egy legió, Pisoneum várnál,
Éden kezdeténél, az ősi csodánál.

Poson lett a neve, volt egy nagyobb Éden,
Négy folyó öntözte azt is, szükségképpen,
Duna, Tisza mellett Dráva és a Száva,
Sok nemzetnek vize, csak sose légy báva.

Harmadik É-Den-ünk Háza-Istenünknek,
Nagy földre kiterjed, az Istentől függnek,
Egyiptom, Afrika, Mezopotámia,
Keletre, nyugatra, incsen ebben hiba.

Vindobona felé sebesen haladtak,
Pannon, s kelta falvak lassan elmaradtak,
Vindobona után, ahol sok a szőlő,
Pincék következnek, jó borral özőnlő.

Enns és az Inn után laknak a jó rétik,
Raeticum lakói, nyelvünket nem értik,
Helvétek és bójok után jön egy hegység,
Nagy Fekete-erdő, benne jó népesség.

Tündérek laknak itt, erre e hír járja,
Eltévedt utazót sok tündérház várja,
Ám sok a troll, goblin, meg ork lakik erre,
Foghatsz is belőlük, vigyed elvitelre.

Rá-Ina folyóhoz értek nagy baj nélkül,
Szép folyónak vize zöldül, majd megkékül,
Mondják, nibelungok őrzik a szép völgyet,
Ung az, ungár, láthatsz erre sok szép hölgyet.

Átkeltek a Rajnán, Rá istennő vizén,
Alig dalolt halkán néhány vízi szirén,
Féltek a nyilaktól, csak csendben figyeltek,
Lélegzéshez kevés édesvizet nyeltek.

Végül megérkeztek hősi Bendegúzhoz,
Hunok táborába, nem tízhez, nem húszhoz,
Hatvanezer lovas építi táborát,
Közben megkóstolja Ráina jó borát.

Apja megölelte, megcsókolta fiát,
Üdvözli társait, aztán hátra kiált,
Ruga jöjj, nézz ide, találgass, ki van itt?
Mondhatsz angyalt, tündért, aztán pedig Atit!

Kérdezték, hogy vannak Maja és Imola,
Hunok szép delnői, egész nép támola?
Jól vannak, de Buda Buddha lett valóban,
Egynéhány hónapja, még a téli hóban.

Itt várost építünk, Keresztút a neve,
Hordja a köveket harmincezer teve,
Észak és dél mellett nyugat és a kelet
Adja főutcáit, meg a Strassburg nevet.

Hanem fiam, mostan Rugával kell menned,
Hosszú úton gazdag ismeretet vened,
Britek országába átkel egy nagy sereg,
Ahol a Napisten este elszendereg.

Vidd a csapatodat, Edekót, Onegészt,
Vidd a társaidat, akárhány száz merészt,
Nagy flotta gyűl össze, jó százezer lónak,
Kell sok tengerész is, a sok száz hajónak.

V. NARU: WULFARRAL BARÁTSÁG

Nagy Északi-tenger bodros, kéklő vizén
Úszik ezer hajó, s velük ezer szirén,
Britföldön kikötnek, partra fut sok gálya,
Várja őket a föld, brit ország lapálya.

A-Tila egy neve ősrégi Atura,
Ott szülte az anyja, más neve a Tura,
Tu-Ra a Nap-Ember, Ar-Tur Hegyek-Torja,
Tu-Rul a Naprúl jó, az űrt átugorja.

Itt a nép Artúrnak nevezte Atilát,
Vizek és csillagok bátor, hősi fiát,
Hatvanezer lovas rómaint kereste,
De a római már elpucolt, a beste.

Előbb a seregek mentek Mercíába,
Ahova nem mentek biztonnyal hiába,
Mindenért fizettek, mégpedig arannyal,
Nem is találkozni megrabolt alannyal.

A római futott, hajón elmenekült,
Britföldre harc után végre béke került,
Rugát és Atilát éltették a népek,
Mondtak a hunokra áldást, és sok szépet.

Excalibur, mondták Atilla kardjára,
Mit egy kőből vett ki, Isten Kardja mára,
Csak Atilla tudta a kőből kiszedni,
Azzal ment a harcba, győztescsatát venni.

Kent egy felkent király szépséges birtoka,
Messze napnyugatra szépség felső foka,
Welsz más ország neve, kymri a nép benne,
Ősi jó rokonság, mntha kimmer lenne.

Vannak itt belgák is, Caesar elől fűtnak,
Eme szép országban vége van az útnak,
Nyugatra Írország, Fénis király népe,
Aki Nimród atya igaz vértestvére.

Cornwall egy hosszú szarv, tőle északra Welsz,
Ide jött sok belga, velük most mit tervelsz?
Bél-Háza a Bel-Ga, egykori rokonunk,
Ha nekik is tetszik, velük összefogunk.

Hírlik, itt Atlantisz tíz országa terült,
Rossz erkölcsű népek semmi sem sikerült,
Tiszta erkölcsük volt, ami, hajh, megbomlott,
Így lett arany hajhász, zsákmányoló, romlott.

Vége a jégkornak, a tenger emelked,
Nincsen jó királynő, szárazföldi telked,
Atlantiszban csakis nő ül a trónuson,
Tíz országa népe nincs már hova fusson.

Elönti a tenger a gyönyörű várost,
Hatalmas tornyait, az éggel határost,
A nép elmenekül, ki a szárazföldre,
Vissza sem pillantva tornyukra, a dőltre.

Van egy másik város, a neve Avalon,
Talán ott is a víz átömlik a falon,
Eltűnt, nem találni, jó tündérnép lakta,
Avalont az idő már rejtélybe rakta.

Arthur, jó Atilla, hegyek óriása,
Kardok, török, nyilak, vas hegyek kovácsa,
Briton ország lordja, békének pásztora,
E szigetet járja, melynek nincsen pora.

Nagyon sok az erdő, zöld a szigetország,
Ezért nincsen benne szárazságtól kórság,
Ruga, avagy Roga, Camelotban székel,
Jóban akar lenni itt minden vidékkel.

Írország és Izland hozzá csatlakozik,
Hunban még egyetlen törzs sem családokozik,
Kaledónok, piktek, meg északi keltek
Hozzá ajándékot oly sokat cipeltek.

Készült Kerekasztal, éppen hun mintára,
Ez a feladat várt mostan Atilára,
Tíz hősi lovagot kellett választani,
Kerekasztal székén testvérré fogadni.

Hunoknál huszonnégy a trónszékek száma,
Huszonnégy a király, huszonnégy a dáma,
Brithonban elég lesz a huszonnégy fele,
Mivel jóval kisebb, áldás járul vele.

En-Gadi Isten-Ház, szülötte Atila,
Atura országból, hol eszköz a villa,
Feladatot kapott, húzzon ki egy kardot,
Mely sziklába ékelt, hős kéz sosem tartott.

Atila odamegy a molyhos sziklához,
Markolatát fogva kihúzza magához,
Ez az Excalibur, Isten Kardja párja,
Isten Kardja messze Napkeleten várja.

Ki e kardot fogja, lesz legyőzhetetlen,
Mindenki behódol, bár sokan kelletlen,
Megveri Mordredet a Camlan folyónál,
Kit hun nyílzápor ér a vízitatónál.

Kerekasztal körül első szék Rugáé,
Második szék pedig ifjú Atilláé,
Lancelot, Gawain, Percival, Lohengrin,
Mindegyik jó lovag ámuldozik Tengrin.

Ten nagy hun főisten, Tenger másik neve,
Dingir, égi csillag, fény, mint Napnak heve,
Isten, fő hatalmú, ki világot teremt,
Uralja a Mindent, jövőt és a jelent.

Iwain és Keu, Ither jó lovagok,
Galahad, Lancelot fia, a fő nagyok,
Talán még Trisztán is ott ül az asztalnál,
Hacsak épp nem harcol a Hadrián-falnál.

Atila zászlaján a szent Sólyom maga,
Alighanem, mint a Szent Léleknek laka,
Ruga vörös sárkányt hímeztet selyemre,
Fehér-zöld mezőben áldást hoz fejemre.

Camelotba lovas, Beowulf érkezik,
Ahol éppen véres csata ígérkezik,
Artura Badonnál nagy győzelmet arat,
Ellenségek közül sok a mezőn marad.

Beowulf Rugához intézte beszédét,
Jöjjön el északra, lássa világ végét,
Fenn a gótok népe ellene támadott,
Hamis híresztelés a svédekre hatott.

Mivel a hunokkal mi testvérek vagyunk,
Adjál egy sereget, erős legyen hadunk,
Avagy jöjj el velem Skandináviába,
Akkor elmondhatom, nem jöttem hiába.

Wulfar Atillának jó kebelbarátja,
Aki Beowulfot hetek óta várja,
Ő a trónörökös, ármánnyal támadták,
Brithonba menekült, szeretve fogadták.

Északon Thursónál ők hajókra szálltak,
Kicsit várakoztak, jó időre vártak,
Wulfar és Beowulf segítséget kapott,
Gautoknak aztán vereséget adott.

Oslót alapíták, Sok-Ember a neve,
Ezért is hun nyelvű, vikingek kelleme,
Nagy győzelem után hunok visszatértek,
Északi-tengernél szép dánföldre léptek.

VI. NARU: RÉKA

Történt, Ruga meghalt, Atila lett az úr,
Fénylett a Napisten, az ég színe azúr,
Buda, aki Buddha, öccsét támogatta,
Atila szavához övét hozzáadta.

Tárgyaltak Bizánccal, az aljaskodóval,
Megintették őket duplányi adóval,
Hétszáz talentumot kellett kifizetni,
Aranyban, Bizáncnak most lehet nevetni.

Hunok lázítását be kellett fejezni,
Szerződés szövegét lehet elemezni,
Mama és Ata Kám fiait átadták,
A két szökött urat ott keresztre vonták.

Hun nyelven hun betűk, rovás annak neve,
Nagyon ősi írás, királyi eleve,
Minden írás anyja, mely a bolygón vagyon,
Írás ősiségét ne hallgassák agyon!

Rova Rov társai mindent följegyeznek,
Értékes mondákat arany lapra tesznek,
Turulház könyvtára értékes és ritka,
Benne az emberek sok ezernyi titka.

Atilla, mint király, gyakran intézkedik,
Királyi hadával bátran vitézkedik,
Ha hír jó, nagy gond van, már nyeregbe pattan,
Haragja rettentő, a vétkesen csattan.

Rova Rov keleten küzdött seregével,
Küzdött még a fenkölt kltészet egével,
Balladát és mondát írt rímekbe szedve,
Máskor csatát vívott, küzdött, mint a medve.

Buda, ki Fénylő Nap, megvilágosodott,
Buddha lett belőle, ahogy korosodott,
Bölcsélet tudója, tudók ismerője,
Háborút kerüli, titkok ismerője.

Indiából jöttek jógik, művelt árják,
Akik a tanítást bölcs Budától várják,
Táltos az erkölcsnek igaz, felkent papja,
Tisztaság, s tisztesség erkölcsük alapja.

Bárki lehet táltos, hogy ha megnemesül,
Isteni titkokra lelke érdemesül,
Szegényt oltalmazó, alázatos szolga,
Isten imádója, ami legfőbb dolga.

Jógik a test fölött tudnak uralkodni,
Ismerik, miként kell tisztításba fogni,
Tudatot és lelket ha tisztára mossák,
Egészséges a test, nem is kell orvosság.

Theutatesz isten egyiptomi Thauth,
Germánul Tuisto, égen vezet az út,
Tatun nemzetségben az ő neve Theuth,
Manapság a neve égben futó Tejút.

Táltosok rendjében Bölcs-Urak a tudók,
Hatalmas tudósok, nem oly ámokfutók,
Bűvösök, bájolók, iralók és boncok,
Orvosok, rovalók, mágik, garaboncok.

Atilla a nőekkel gondosan törődik,
Felesége előtt lehajol a földig,
Réka a feleség, fiainak anyja,
Fiak a Turulház szent nagy talapzatja.

Van négy lánytestvére, mind királyhoz mentek,
Mind a négy lánytestvér királynévé lettek,
Herra Dietrich neje, Harka "föld áldása",
Brünhilda olyan szép, szinte a Nap mása.

Helche, avagy Elke, északon ment nőül,
Lakodalmat csapta, ahol sok vendég ül,
Híres a Turulház, szépek a lányai,
Akik a világnak legszebb virágai.

Fiai hős Elek, Első Ék, ki szerény,
Azután Dengizik, harcos a harc terén,
Dingirfi, csillagfi, a harmadik Ernák,
Első az örökös, Elek, aki Ellák.

Emnetzur, Ultzindur, s Giesm a hatodik,
Jó fiak, lelkükben jóság lopakodik,
Édesanyjuk Réka, Napkának családja,
Turulház alapja, gazdag családfája.

Sok a szövetséges, nagy a birodalom,
Benne ezer város, vár és sok hatalom,
Akacir Kuridák fellázad ellenük,
Elek és Onegész majd leszámol velük.

Krimhilda álmodja, aki felesége,
Hunok solymát sasok üldözik az égre,
Milyen álom, Hilda? Római sas, nahát!
Rómainak mondok hamar jóéjszakát!

Szorozgok láznak, de leverik őket,
A nép üdvözöli a hadba menőket,
Edekó, Oresztesz, Szkotta hun vezetőik,
Esla, Laudarik, Berik dárdát vetők.

Neurok, basztarnák, kárpok, turcilingek,
Rusz-alánok, jászok, a hűséges szkírek,
Vidivárik, észek, csúdok és más népek,
Mind hozzá tartozik, amint a varégek.

Ennyi néppel nehéz igazságos lenni,
Ilyen sok nemzetet igazul vezetni,
Atillára nincsen panasz, neheztelés,
Nagy a becsülete, tiszte nem is kevés!

VII. NARU: VILÁG NAGY CSATÁJA

Aetius, a barát, ellenséggé válva,
Galliába hívja, nagy csatával várva,
Atilla felvonul, hatvan a teménje,
Sok a fiatalja, és kevés a vénje.

San-Gu, mint Ég-Fia, ő a nagy fővezér,
Egész seregével a Rajnához elér,
Keresztút városnál harminc teménjével
Délre fordul lassan, több sereg fejével.

Él-Éke elvonul, Katar is vele megy,
Kur-Szikkal elvonul százezer lándz্যাhegy,
Hanem délre halad Atilla nagy hada,
Három hadserege csak délre támada.

Mauriacumnál, mezőn foglal állást,
Hol letáborozik, sátrakban vesz szállást,
A mezőn harcrendben felvonul serege,
Sok páncélos harcos, erről szól sok rege.

Jobb szárnyon szarmaták, velük masszagéták,
Kárpok harcvonala, azután basztarnák,
Germánok, herulok, szkírek, langobárdok,
Burgundok és frankok, markomannok, quádok.

Középen Atilla csillogó hun hada,
Turul zászlók alatt rohanva árada,
Bal szárnyon Amálok, germán Theodemir,
Valamir gótjai, és a nagy Videmir.

Szembenáll a nyugat roppant nagy sorfala,
Jobb szárnyon nyugati gótok arcvonala,
Theoderik király, Thorismund a fia,
Gótok pajzsfalának helyt kell most állnia.

Középen Sangi Bán alán csapatai,
Frankok és burgundok páncélos hadai,
Bal szárnyon Aetius legiói állnak,
Akik szarmatákra, germánokra várnak.

Gepida Ardarich Theoderikre ront,
Hatalmas öldöklés, ott mindenki vért ont,
Theoderik véged, estig tart a csta,
Minden had verekszik, este elfárada.

Thorismund elvonul, viszi édesapját,
Látja ezt Aetius, veszi a kalapját,
Menekül a nyugat óriás serege,
Alán is, meg kelta, meg germánok vele.

Ám megjő Eleknek pihent tíz teménje,
Aetiust kergeti, majd Lyonhoz érve,
Szétveri Aetiust, a római semmi,
Nem tud már rabolni, rabszolgákat venni.

Katar, másként Kádár, másik tíz teménje
Nyugati gótoknak hada után érve
Carcasonnak várát támadja erővel,
Nem tudja bevenni, nem bír sok védővel.

Világ nagy csatáját a hunok megnyerték,
Aetius seregét rettentőn megverték,
Ez történt valóban, ím, ez az igazság,
Győztes seregeknél volt is nagy vígasság!

Ekkor birodalma Indiáig terjed,
Ellenség ereje teljesen elernyed,
Sok a vérrokona, sok király barátja,
A sok barát király őt szívesen látja.

VIII. NARU: ITÁLIA

Hadúr vaskardjával következő évben,
Itáliába ment, hódít mindenképpen,
Aquileia várnál folyik egy nagy ostrom,
Ostromgépeivel amit ő oszt, az rom.

Elhagyják a várost a fiatal gólyák,
A város elvesztét gólyákkal okolják,
Látják ezt a hunok, nagy rohamra mennek,
A város védőin végül erőt vesznek.

Marcianus császár a hírre megretten,
Ravennát elhagyja, hogy Rómába menjen,
Közben halad a hun, városról városra,
Turul zászló kerül tornyokra, számosra.

Concordia után, északon haladva,
Atila hada megy, győzelmet aratva,
Vicenza, Bergamo, Milánó, Verona,
Egykor etruszk vala, most a hunok hona.

Déli szárnyon hősi fiai haladnak,
A kik bátorságnak oly bőviben vannak,
Beveszik Mantovát, Cremonát és Pármát,
Ám de nem csinálnak sehol ebből lármát.

Imola városát ekkor alapítják,
Hun feleség a hölgy, Imolának hívják,
Hun feleség neve így marad fenn végül,
Mellyel sok más hun név végül kiegészül.

Ravennában székel püspök Mani-a-kus,
Aki a vallásban bizony mániákus,
Atilla elsöpri, keresztényt támogat,
Keresztény templomot szívesen látogat.

Szent Leó nagy pápa kérleli Atillát,
Legyen béke végre, s ne rontsa le Rómát,
Atilla Szent Leó szavát megfogadja,
Fejét Szent Leónak békéjére adja.

Marullus, a költő, istennek nevezte,
Felbőszült Atilla, majdnem fejét vette,
Marullus megijedt, kért is bocsánatot,
Visszavonta szavát, mutatott bánatot.

Milánóban festmény, római császárnak,
Két szkíta ranyat önt, és hálát várnak,
Atilla a trónon, két császár lábánál,
Íme, a hatalom dicső Atillánál.

Szent Geminianus Atillát nevezi,
Modena püspöke bátorságát veszi,
Büntető vezérnek, Isten ostorának,
Ami nem túl tetszik Atilla királynak.

Őse volt Kadosa, ennek fia Opos,
Aki feljegyezte, bizony nagyon okos,
Azutánjött Ete, kinek fia Szemén,
Aki nagy király volt egész föld kerekén,

Azután jött Torda, fia Mundiukus,
Hatalmas nagy vezér, ő a Világokos,
Az ő fia Buda, Atilla, a vezér,
Rova Rov, a hírük mindenhova elér.

Az utolsó császár fia Oresztesznek,
Romulus Augustulus, kit semmibe vesznek,
Azt is tudni illik, Severus, a pápa
Hun-hungár származék, híre megy a mába.

Csaba Atilla-fi, fia Ed, a Fiú,
Ed fia lesz Ugek, aki nem is hiú,
Ugeké Eleud, ki valóban Előd,
Tőle a nagy Idő egyre jobban telőd.

Volt egy lány, Ildikó, feleségül veszi,
Ezt a házasságot nagyon rosszul teszi,
Elvész az élete, elvész a hatalma,
Király nélkül marad a gömb országalma.

Atilla élete így történt, így esett,
Ebből megismertünk picinke részeket,
De majd mások jobban, bővebben megírják,
Életét, s az írást a közkézre adják.

CSICSI KIRÁLY

Csicsi király, napok napja,
Nagy hun nemzetségnek atyja,
Egyszer aztán arra gondol,
Minden házat ő lerombol,
Csicsijja meg babujja,
Cirógat a Nap ujja.

Elmegy gyorsan napnyugatra,
Lecsap néhány másik hadra,
Új fővárost épít várral,
Talas völgyben, sok tornyával,
Csicsijja meg babujja,
Cirógat a Nap ujja.

Ho-han-sa a fitestvére,
Felhígult már ősi vére,
Behódol a kínainak,
Nem hagy rangot fiainak,
Csicsijja meg babujja,
Cirógat a Nap ujja.

Csen-Tang vezér Csi-Csi után
Vágtat, gyorsan, nem is bután,
Beveszi a fővárosát,
Legyőzi ott sok lakosát,
Csicsijja meg babujja,
Cirógat a Nap ujja.

Ám a San-Gu elmenekült,
Teste elő sosem került,
Földalatti úton szökik,
Kínaiak nem üldözik,
Csicsijja meg babujja,
Cirógat a Nap ujja.

Okszu mellé megy a népe,
Oxus lesz a hun vidéke,
Bántani hunt sose merjed,
Csicsi lelke máig terjed,
Csicsijja meg babujja,
Cirógat a Nap ujja.

TOMURIS

Mondós, az énekes, a lantját pengeti,
Csaba lakomáján köpenyét lengeti,
Hallgasd meg, nagy király, egy hölgy történetét,
Ne fedje ősdnek tetteit a setét.

Volt egy király, Kürosz, perzsák ékessége,
Nagy volt a bősége, nem volt szűkössége,
Ám a vágya nagy volt, meg a szerencséje,
Sok ezer katona sereglett köréje.

Lüdországot, s Krőzust sikerrel megverte,
Babilont és Asszurt serege bevette,
Kis-Ázsia övé, de ő többet kíván,
Hatalomból akkor nagyon sokat bírván.

Vágy ébredt fel benne, az uralom dőlyfe,
Tulajdona legyen masszageték földje,
Masszageták földje le legyen igázva,
Masszageta hadrend meg legyen tépázva.

Erős és hatalmas nép a masszagéta,
Messze, keleten él a héta nagy-héta,
Túl az Arax folyón, az Oxus partjain,
Zöld és erdős földek tágas vadonjain.

Matienosz népnek földjén az Aral-tó,
A hatalmas Oxus Aral-tóba tartó,
Csörgedezve halad, csobog körül kőre,
Ez a széles Oxus, lassan megy előre.

Nagy Kaszpi-tengertől mesés napkeletre
Hatalmas sík nyúlik egyre keletebbre,
Ide vonul Kürosz roppant seregével,
Vetekszik a nagy ég végtelenségével.

Szpargapises a had alig harmadával,
Felvonul a síkra, félelmes hadával,
Kürosz sátrat állít, tele sok-sok borral,
Nem tudja a heta, Kürosz miket forral.

Megisszák a sok bort, a perzsa rátámad,
Megveri a hetát, porlik a heta had,
Szapár-Ga Szapár-Ház, a Pises elesik,
Vad perzsa harcosok a hős fejét veszik.

Tomuris, az anyja, sír, jajgat, fia holt,
Azután a tájon nagy némaság honolt,
Majd kürtök harsannak, felvonul a szkíta,
A heta hadsereg most nagy harcát vítta.

Muris, Napkirálynő, győzedelmeskedett,
Héta-szkíta sereg bőszen verekedett,
Szétverve a perzsa, Kürosz is megölve,
Haladt a heta had, gyorsan öldökölve.

Tomuris aranyat önt Kürosz bőrébe,
Igyad az aranyat, mondja örömébe',
Megbosszulta fiát, megnyugodott lelke,
Kürosz, a vérivó, a rabló leverve.

Csaba aranyat ad Mondósnak kezébe,
Nem szól bele Mondós jó történetébe,
Nagy hős hölgy Tomuris, Nap hölgye Tomuris,
Aki Hajnal-Forrás, de sosem volt muris.

MÉN

Mén a vezér seregével,
Ki elesik, Mennybe megy,
Mén a király Egyiptomban,
Ki megérti, annak kegy!

Men volt a Menny, több száz éve,
Aztán Meny lett, mára Menny,
Szent nyelvedet megmásítják,
Jó szó helyén mást ne kenj.

Jó halottunk mikor elment
Fel, a Mennybe távozott,
Aki tüzespokolba jut,
Annak lelke kárhozott.

Mén a lovak vezetője,
A Ló ménes emberi,
Kiskán kanca felesége,
Csikó kicsi gyereki.

Mente a mennyei kabát,
Díszes, tele gyémánttal,
Van rajta kő, smaragd, rubin,
Díszítve van acháttal.

Menniből van a Megy ige,
A Meggy csillog, s a Megye,
Megyer néped mennyei nép,
Ne hagyd, bárki elvegye.

Menyasszony a mennyei nő,
Ki hazulról elmene,
Szép ruhája bíborfehér,
Tisztán csillog szép szeme.

Menyét ad királyi bundát,
Csak a farka fekete,
Télen majdnem ezüstfehér,
Végzete a szőrzete.

Mennyi? A mennyei kérdés,
Hány? A rossznak igéje,
Mennyiséggel számolgass hát,
Ez a jó út bibéje.

Mét a Mehet, Mén igéből,
Innen van a Kecske-Mét,
Ha Ment a Menny, majd hálából
Halgass mennyei zenét.

Menni kell most jódolgomra,
Sorolhatnám napestig,
Minden szavunk csodákról szól,
Egüinket szépre festik.

HAD

Annyit tudj, a király trónol,
Előtte megy a kus had,
Lehajolva tisztelegnek,
A kus had ott lekushad.

Romlik, belül is elrothad,
Ha szétrothaszt a rót had,
Tönkre megy az eszmeiség,
A rót had is szétrothad.

A Lo Ember, harcot kezdve,
Ami aztán lelohad,
Segítségül Ló Fők élén
Dübörög már a Ló Had.

Fákban a kor akkor tombol,
Ha emésztí a kor had,
A kor Idő isten keze,
Az erdő is elkorhad.

Íme néhány titkos szavunk,
Ilyen a szent magyar nyelv,
Tudja ezt a manó, törpe,
Tündér, villó, s tündér elf.

HADAK UTA

Ifjú Csaba király hátrált seregével,
Ázsiába menve, megfogyott népével,
Ott, a rokonoktól, erősítést kérne,
Nagy, erős hadakkal ide visszatérne.

Úgy hagyta a jóslat, Etele szent kardja,
Megtisztul mindentől, ha tengerbe tartja,
Puszták tengerében kell a kardot mosni,
Tengeri hullámot kell vele vagdosni.

Erdély véghatárán őrségben a székely,
Rengeteg erdőben rengeteg a véghely,
Hegyek ormán várak, majd visszatértében,
Támaszul legyenek, néki mindenképpen.

Elváláskor áldoz mind a négy elemnek,
Föld, Légt, Tűz, Víz úrnak, és a Végtelennek,
Megesküsznek akkor, ha a székelyt bántják,
Ellenség hadait a Pokolba vágják!

Segítséggel fordul a világ végéről,
Csaba, a csillagfi, jön akár az égről,
Félelmetes haddal rátör az ellenre,
Lesöpri a földről, át a végtelenre.

Ám, alig haladnak a havas aljáig,
Magasságot jelző csodás fenyőfáig,
Körül lakó népek törnek a székelyre,
Körül lakó népek vágynak minden helyre.

Megrendül a földség, rázkódnak a fenyők,
Kilendül sok bolygó. kik az égi menyők,
Visszafordul Csaba, s pozdorjává zúzza,
Meglepven az ellent, a létből kihúzza!

Alig egy év múlva a völgyek sok hada
Írígyl a székelty, rátör sok armada,
A patak sikoltva a folyamhoz száguld,
Folyam a tengernél nagy deltává tágult.

Hírt visznek Csabának, a segély nem késik,
A sok armadának vad fejébe vésik,
Ha megjön hős Csaba, az ellen veszve lön,
Farkasok laknak jól húson, csonton, velőn!

Három év múltával újabb nemzetségek
Törnek a székeltyre, rendülnek a végek!
Küzdelem fejlődik életre-halálra,
Harcol a székelty had, segítséget várva!

Már a Szellő sem ér Csabának nyomára,
Mentében ráakad Puszták Viharára,
Ketten megtalálják Csaba hadseregét,
Hírt víve borítják azon ország egét.

Messze, délkeleten, Görögország szélén,
Makedon, s Paion, s Unug sereg élén,
Táborozott Csaba, s hatalmas serege,
Megjön segíteni, így mondja a rege!

Szétverve az ellen, legyőzve hamarost,
Ellenség teteme borítja a Marost,
Aljaskodni megint nem mernek jó soká,
Csaba kardja villan, s karjukat lefogá!

Folyt az Idő folyam, diómag törzssé lett,
Felnőtt az unoka, zajlott a bő élet,
Kies őrhelyükből haza lett végtére,
Ekkor újra ellen támadt tűzhelyére.

Más a székely szokás, ezért megtámadja,
Gyűlölete lobban, égre száll haragja,
Vív a székely sereg, lassan lankadoznak,
Csaba, és a népe, földben porladoznak.

De a Székely Csillag felfigyel a hadra,
Esküre emlékszik, és az áldozatra,
Lobogva száguld fel földről a magasba,
Viszi a híreket égi csarnokokba.

Már itt lenn utolsó, végső csata készül,
Százszoros ellenség sok haddal egészül,
Gótok és gepidák, basztarnák, rugiak,
Hozzák seregüket, szürörök, bizánciak!

Maroknyi a székely, arcvonala vékony,
Áramlik az ellen, mint folyam, folyékony,
Körbe áramolva támad a székelyre,
Kicsiny kis házára, utolsó véghelyre.

Ekkor, váratlanul, paripák dobognak,
Fegyverek csörrennek, nyergek nyikorognak,
Fényes hadak jönnek keresztül az éjen,
Húnyt hunok hadai, ezernyi veszélyen!

Jön Csaba is, maga, esküjét betölti,
Ellenség szívének vad félelmét költi,
Hallgatag szellemek előre nyomulnak,
Ellenség zászlai csendben lekonyulnak.

Hol a kék boltozat csúccsal ölelkezik,
Leszállnak a földre, fegyvert kézbe veszik,
Halhatatlan sereg tör az ellenségre,
Vak rémület száll az ellenség szívére.

Futnak mindenfelé, gyorsan menekülnek,
Lelkükre sötétlő démonárnyak ülnek,
Negyedszer jó Csaba, most a csillaghonból,
Többé nem jó ellen, bizonynal jó okból!

Szikulok, Napfiak, jó négyezer éve,
Őrzik az országot, gyakran visszatérve,
Szekeles seregük ment Itáliába,
Hazát alapítva, szép Szicíliába.

Pannonok és kelták, oszok és szármatak,
Ill urak rokonság, s fényes Arany Aták,
Mag Urak az Égből, Mag-As Csillag-Házból,
Jönnek megszületve, testvérek a százból.

Fenn az égi ösvény, neve Hadak Uta,
Tejfehér szalagja más neve Te Uta,
Lópatkók nyomdoka tejsillagok pora,
Csaba fénykezésében bunkója, ostora!

A sorozatban következik:

Kalandok a Naprendszerben
Kalandok a Világegyetemben
A Vezér legendája
Möndölöcskék és más versek